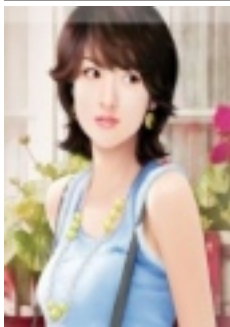

Chưa Kết Hôn San San

Contents

Chưa Kết Hôn San San	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	14
4. Chương 4	21
5. Chương 5	28
6. Chương 6	35
7. Chương 7	42
8. Chương 8	49
9. Chương 9	56
10. Chương 10	62

Chưa Kết Hôn San San

Giới thiệu

Lần đầu tiên gặp mặt, nam nhân này không phong độ cùng cô giành tắc xi; Lần thứ hai gặp mặt, cô l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chua-ket-hon-san-san>

1. Chương 1

Trở San San vừa tan tầm về nhà, mới tắm rửa xong, đang chuẩn bị lên giường xem phim Hàn Quốc, hưởng thụ một ngày hạnh phúc nhất, chiếc di động bị cô vứt trên bàn đột nhiên vang lên, làm cô không tự chủ được nhíu mày.

Rốt cuộc là ai vậy? Không biết hiện tại là thời gian cô đang xem phim Hàn Quốc sao? Thế nhưng đúng lúc này lại gọi điện thoại đến quấy rầy cô, thật sự là muốn chết!

Thừa dịp phim vừa mới hát vào đề, cô nhanh chóng nhảy xuống giường đi tiếp điện thoại, tính lúc đang giới thiệu nghe qua loa điện thoại, ai biết được màn hình hiển thị người gọi đến lại thật ngoài ý liệu của cô.

“Uy, chị cả.” Cô cầm điện thoại kêu lên, không biết chị cả như thế nào lại gọi điện thoại cho cô?

Chị cả rất sớm liền đã kết hôn rời khỏi nhà, cho nên tuy rằng chị hai cùng cô cũng chỉ kém hai ba tuổi mà thôi, thậm chí là em út kém nhiều tuổi đi nữa, nhưng ba chị em cô cùng chị cả quả thực tình cảm đã phai nhạt rất nhiều.

“San San, em đã..... tan tằm rồi sao?”

Chị cả thanh âm không biết vì sao có chút do dự.

“Tan tằm, làm sao vậy?” Cô hỏi, nhào người lấy điều khiển từ xa đem tivi chuyển sang chế độ câm.

“Vậy sao em còn ở bên ngoài?”

“Không có nha, em đã về nhà rồi.”

“San San.....” Chị cả trong điện thoại đầu kia muốn nói gì lại thôi.

“Làm sao vậy, chị cả? Chị có phải hay không có chuyện gì muốn tìm em hỗ trợ? Chị cứ nói thẳng đừng ngại nha.”

Điện thoại đầu kia trầm mặc một chút, mới truyền đến thanh âm do dự của chị cả. “Chị hiện tại ở dưới lầu nhà em.”

“Ở dưới lầu nhà em? Hiện tại?” Trừ San San có chút há hốc mồm, còn tưởng rằng chính mình nghe lầm.

“Àn.”

Cô không có nghe sai, chị cả “Àn”.

Thật là, chị cả làm sao có thể đột nhiên chạy đến dưới lầu nhà cô? Cô ngẩn ngơ mắt một cái vì đã hát xong màn dạo đầu, trong lòng buồn bực đến không được, xem ra đêm nay là không có biện pháp hảo hảo xem tivi, khóc.

“Hảo, chị chờ em một chút, em hiện tại lập tức đi xuống.” Cô nói vào điện thoại với chị cả ở đầu kia, sau đó tắt tivi, khoác thêm áo, lại cầm lấy chìa khóa liền chạy xuống dưới lầu.

Dưới lầu, chị cả một người cô linh đứng ở dưới đèn đường ngăn người, bên chân còn để một va li hành lý rất to, làm cho cô thấy không khỏi nhú mào, đầu nhanh chóng hiện lên cảm giác không ổn.

“Chị cả.” Cô ra tiếng kêu lên.

Trừ Y Y nghe thấy tiếng em gái kêu lên, lúc này mới quay đầu nhìn về phía em gái, sau đó khóe môi nhếch lên thành một nụ cười miễn cưỡng. “San San.”

“Chị cả, đã xảy ra chuyện gì?” Trừ San San nhìn túi hành lý to đùng bên cạnh chị cả, không thể không hỏi.

“Chị có thể tạm thời ở cùng em một thời gian được không?” Trừ Y Y do dự hỏi.

“Chị cùng anh rể cãi nhau à?” Trừ San San trực giác hỏi.

Trừ Y Y trầm mặc lắc đầu.

Rõ ràng là thế. Trừ San San ở trong lòng nghĩ, lại không nói thêm cái gì nữa, chỉ nói: “Đi thôi, chúng ta trước lên lầu rồi nói sau.”

Trở lại trên lầu vào trong căn phòng nhỏ đang thuê, Trừ San San trước tùy tiện giúp chị cả tìm một chỗ ngồi xuống, hỏi xem chị đã ăn tối hay chưa, thấy chị gật đầu, lại hỏi chị có muốn uống nước không, thấy chị lắc đầu, liền nhất thời toàn bộ xấu hổ, không biết kế tiếp rốt cuộc nên làm cái gì.

“Thực xin lỗi, trừ bỏ nhà của em, chị thật không nghĩ đến còn có thể đi nơi nào.” Trừ Y Y đột nhiên mở miệng nói.

Nhĩ Nhĩ cùng bạn trai ở chung, chị không thể đi tìm nó, lại không thể về nhà mẹ đẻ, cũng không có bạn bè gì có thể tạm ở cùng, lại càng không dám một mình đi vào khách sạn, cuối cùng chỉ có thể lựa chọn đến nơi đây.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chị cả? Chị đến chỗ em, anh rể biết không?” Trử San San mày nhanh tức ôn nhu hỏi nói.

“Hắn là biết.” Trử Y Y trầm mặc trong chốc lát mới nói.

“Cái gì kêu hắn là biết?”

“Anh ấy biết chị không có bạn bè, trừ nhà mẹ đẻ cùng mấy chị em mình, chị thực không có nơi nào khác có thể đi.” Trử Y Y nhẹ giọng nói.

Trử San San hít sâu một hơi, tổng cảm thấy sự tình giường như rất nghiêm trọng .

Bọn họ vợ chồng đôi bên cảm tình không phải rất tốt sao? Đã kết hôn mười năm , bình thường cũng rất ít thấy bọn họ cãi nhau, như thế nào nhất nháo liền nghiêm trọng đến mức làm cho chị cả rời nhà trốn đi nha? Thật sự là không lên tiếng thì thôi, bỗng nhiên thì rất nổi tiếng rồi.

Nhưng là rốt cuộc là vì chuyện gì nha?

“Hai người rốt cuộc là làm sao vậy? Chẳng lẽ là.....” Trử San San không tự chủ được trợn to hai mắt, không chuyển mắt nhìn chăm chăm chị cả, nín thở hỏi:“Anh rể bên ngoài có người khác sao?”

Trử Y Y lắc đầu.

“Không phải?” Trử San San nhất thời thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng càng thêm mê hoặc.“Vậy rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Làm cho chị tức giận đến mức rời nhà trốn đi, ngay cả con cũng không cần, nhất định có nguyên nhân gì đó?” Cô nhíu mi hỏi.

Trử Y Y như trước trầm mặc không nói.

“Chị cả, chị không nói ra, em làm thế nào giúp chị?”

“Em chỉ cần cho chị tạm thời ở lại đây thôi.” Trử Y Y biểu tình không rõ thấp giọng nói.

“Cho chị ở lại không thành vấn đề, nhưng anh rể sẽ không trách em sao? Còn có, mẹ nếu biết chị rời nhà trốn đi sau lại ở tại nhà em, vậy em sẽ rất khó xử?” Cô nhất định sẽ bị mắng thật sự thắm, bởi vì không giúp thêm được thì thôi lại còn gây cản trở.

“Chỉ cần chúng ta không nói, mẹ sẽ không biết chị ở nơi này.”

“Anh rể chẳng lẽ sẽ không tìm chị sao? Nếu anh ý tìm được mẹ hỏi, mẹ lại tìm đến em nơi này, chị muốn em phải nói dối sao?”

“Anh ấy sẽ tìm chị sao?” Trử Y Y thì thào tự nói.

“Cái gì?” Trử San San không có nghe rõ ràng.

Trử Y Y nhìn em ba liếc mắt một cái, nhẹ nhàng mà lắc lắc đầu, sửa lại nhẹ nhàng bằng quơ miệng nói:“Anh rể em sẽ không làm như vậy , cho nên em có thể yên tâm.”

Muốn cô yên tâm, cô làm sao yên tâm nha? Trử San San có loại cảm giác không biết phải nói gì, lại không có cách nào bắt buộc chị cả nói cho cô.....

Quên đi, không nói cũng tốt.

Chính cái gọi là thanh quan nan đoạn việc nhà, nếu chị cả đem vấn đề nói ra, còn hỏi ý kiến của cô, trời biết cô có thể giúp được hay không, có khi lại đem sự tình càng thêm phức tạp hóa? Cho nên vẫn là nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện hảo.

“ok, nếu chị nói thế thì có thể yên tâm?Chị cả, kia –” Cô cầm lấy điều khiển từ xa trên bàn, thật cẩn thận hỏi:“Em có thể được xem tivi không?”

“San San, đây là nhà em, em muốn làm cái gì thì làm cái đó, không cần để ý chị.” Trử Y Y nói.

“Thật sự có thể chứ?”

Cô gật gật đầu.

“Vây..... Chị cả, chị muốn làm gì thì làm cái đó đi, coi nhà em như nhà của chị, không cần câu nệ.” Trử San San nói: “Chị hẳn là chỉ mang vài món quần áo mà thôi, tủ quần áo của em chị đều có thể cầm mặc không quan hệ, vừa hay hai chúng ta dáng người không sai biệt lắm. Còn có đồ trang điểm trên bàn..... Tóm lại, chị cần cái gì đều có thể lấy dùng, không cần hỏi em, dùng là được rồi.”

“Cám ơn em, San San.” Trử Y Y cảm kích nói.

“Làm ơn đừng như vậy, chúng ta là chị em nha, không cần phải nói cám ơn đi?” Trử San San có chút xấu hổ.

Trử Y Y khoe môi miến cưỡng mỉm cười, sau đó đứng dậy nói: “Chị đi trước tắm rửa.”

“Hảo, em lấy khăn mặt cho chị.”

Thẳng đến khi cửa phòng tắm đóng lại, Trử San San lúc này mới chạy nhanh ra mở tivi, xem bộ phim HQ “Toà thị chính”.

Nha, Triệu Quốc, Triệu Quốc của ta, anh làm sao có thể như vậy mê người, như vậy soái nha nha nha nha –

Trử San San năm nay hai mươi chín tuổi, ham mê duy nhất chính là xem tivi, hơn nữa thích xem phim HQ, cho nên từ thứ Hai đến thứ Sáu buổi tối muốn thấy cô quả thực so với lên trời còn khó hơn.

Nhưng cho dù biết rõ như thế, Từ Hiểu Mạn vẫn tiến đến hỏi cô có muốn tham gia buổi gặp mặt tối thứ Sáu hay không, bởi vì công ty bên kia vì thấy công ty bọn họ toàn nữ nhân viên mà tổ chức gặp mặt.

San San bộ dạng rất được, ngũ quan lập thể, da thịt trắng nõn sáng, tóc cũng đen thui lượng lệ, dáng người cùng luôn khuôn mặt tươi cười bộ dáng, thực dễ dàng làm cho người ta lưu lại ấn tượng khắc sâu.

Có được bề ngoài như vậy, người khác phần lớn có điểm tâm cao khí ngạo, nhưng San San lại hoàn toàn sẽ không, không chỉ tốt tính lại hào phóng, còn không thù vật, cho nên mọi người đều rất thích cô.

Bất quá mọi người trong lòng biết rõ ràng, mọi người sở dĩ thích San San, còn có một nguyên nhân rất trọng yếu, là cô luôn có thể hấp dẫn người khác phái chú ý, thay các nữ đồng sự trong công ty tăng thêm không ít quan hệ hữu nghị.

Đồng thời, tính cách của cô lại gần giống với nam giới, nam nhân sẽ luôn cảm thấy cô thiếu thiếu cái gì, như vậy vĩnh viễn sẽ không uy hiếp đến cơ hội của những người khác.

Cho nên, có đồng sự mỹ nữ như vậy thật tốt, không phải sao?

“San San, quấy rầy một chút.” Lợi dụng thời gian nghỉ trưa, Từ Hiểu Mạn đi đến bên người Trử San San mở miệng.

Trử San San chính là đang mở vở hàn kịch “toà thị chính”, mấy ngày nay bởi vì chị cả ở cùng, hại cô xem tivi đều bị xem đứt quãng, không thể xem hoàn chỉnh được.

Thật sự Trử San San căn bản không có nghe thấy có người kêu cô, lòng tràn đầy mãn nguyện ánh mắt đều là nam nhân vật chính Triệu Quốc mê người.

Cô thực sự rất hâm mộ mỹ nam này nha!

“San San.” Thấy cô không hề phản ứng, Từ Hiểu Mạn thân thủ vỗ vỗ bả vai cô, rốt cục thấy cô quay đầu chú ý: “Hôm nay buổi tối cậu có thể đi hay không?”

“Chờ một chút, chờ một chút.” Trử San San trừng mắt nhìn, vội vàng đem bộ phim nhựa tạm dừng, lúc này mới lại lần nữa quay đầu hỏi: “Cậu vừa rồi nói cái gì?”

“Hôm nay buổi tối cậu có thể đi hay không?” Từ Hiểu Mạn lại hỏi, trong lòng lại trực tiếp thay cô trả lời: Không rảnh, bởi vì tớ phải về nhà xem “toà thị chính”. Trử San San gần đây thực mê bộ phim này.

“Hôm nay buổi tối? Muốn làm gì?”

Rất khó a, Trử San San nhưng lại không có trước tiên liên cự tuyệt cô, làm cho Từ Hiểu Mạn cảm thấy thực thần kỳ.

“Giao lưu gặp mặt.”

“Giao lưu gặp mặt?” Trử San San lại trừng mắt nhìn, tựa hồ không hiểu hai chữ này ý tứ gì.

“Chính là một nhóm nam nhân độc thân cùng một nhóm nữ nhân độc thân cùng nhau ăn cơm, nói chuyện phiếm, xem có thể từ ánh mắt , có thể trở thành tình lữ ước hội, lại vì danh nghĩa tập thể mà thân cận.” Từ Hiểu Mạn khô hời thuyết minh.

“Phốc!” Trử San San bị bốn chữ “Tập thể thân cận” mà phun cười đi ra, cả người thoát nhìn rất vui.

“Xem ra cậu hẳn là không có hứng thú.” Từ Hiểu Mạn ngấm bần liếc mắt một cái, xoay người bước đi.

“Chờ một chút , Hiểu Mạn.” Trử San San vội vàng thân thủ giữ chặt tay cô, “Tớ chưa nói không có hứng thú nha.”

Từ Hiểu Mạn giống bị dọa đến đột nhiên dừng lại cước bộ, nghẹn họng quay đầu nhìn trần trổi .“Có ý tứ gì? Ý là cậu có hứng thú, cậu muốn tham gia?”

Thân là nữ chủ sự bên này, cô chính là căn cứ vào trách nhiệm mới đến hỏi , căn bản không chờ mong San San cùng tham gia. Trên thực tế, số người tham gia đã đủ San San thật muốn tham giaỒ, thật là làm sao bây giờ?

“Tớ không thể tham gia sao?” Trử San San hỏi lại nàng.

“Không phải không thể, mà là.....” Từ Hiểu Mạn muốn nói lại thôi dừng lại, do dự có nên hay không nói chuyện số người tham gia đã đủ rồi.

Không, không thể nói, nói không phải tỏ vẻ chính mình căn bản không thành ý, đã đủ người còn chạy tới hỏi người ta, là giả vờ nha?

Trọng điểm là, San San cực ít tham gia giao lưu gặp mặt, mỗi lần nữ nhân vật chính đều vắng mặt cũng không thể nào nói nổi, ngẫu nhiên xuất hiện một chút cũng có thể làm cho người khác thán thính nha, cô không thể bỏ qua cơ hội này được.

“Đương nhiên có thể.” Nàng sửa miệng gật đầu nói, lại áp lực không được tò mò, lấy vẻ mặt không thể tin tả hữu nhìn Trử San San.

“Làm chi nhìn tớ như vậy, giống đang nhìn quái dị a?” Trử San San nghi hoặc hỏi.

“Tớ thật sự là hoài nghi.”

“Hoài nghi cái gì?”

“Hoài nghi cậu có phải hay không bị người ngoài hành tinh xâm nhập , giống như trong phim vậy.” Từ Hiểu Mạn còn thật sự nói.

“Dở ah.” Trử San San sững sốt một chút, cười mắng nàng một tiếng.

“Cậu xác định chính mình thật sự không bị người ngoài hành tinh xâm nhập?” Từ Hiểu Mạn còn tại hoài nghi.“Nếu không cậu vì sao không có trực tiếp cự tuyệt, nói rằng cậu phải về nhà xem phim HQ? Điểm này cũng không giống cậu bình thường nha.”

“Cậu không thấy tớ hiện tại đang xem sao?”

“Trước kia tớ cũng nói có thể lên mạng xem nha, kết quả cậu còn không phải vì xem tivi mà tổn hại đến mọi người nhiệt tình.” Từ Hiểu Mạn không cho là đúng phiến môi nói.

“Đó là bởi vì tớ cảm thấy nằm ở trên giường xem so với ngồi ở máy tính xem thoải mái nha.” Đó là một lý do hảo.

“Chẳng lẽ hiện tại ngồi ở máy tính xem so với nằm ở trên giường xem thư thái hơn sao?”

Trử San San nhú nhú mày, không tự chủ được lộ ra ủ rũ biểu tình, bắt đắc dĩ thở dài nói: “Không có.”

“Làm sao vậy? Tivi nhà cậu bị hỏng sao?” Nhìn ra bắt đắc dĩ của bạn, Từ Hiểu Mạn tò mò hỏi.

“Miệng quạ đen, không phải như vậy.” Trử San San liếc mắt một cái, tức giận nói.

“Vậy thì tại sao?”

“Chị cả tố hiện tại đang ở cùng, không biết vì chuyện gì chị ý cùng anh rể cãi nhau, lại không nói, cả ngày buồn bực không vui, sầu mi khổ kiểm, hại tớ xem tivi nhìn những lúc buồn cười cũng không dám cười, đau quá khổ.” Trử San San thở dài nói.

“Chị cậu không nói, cậu không gọi điện thoại hỏi anh rể được sao? Làm người trung gian, giúp bọn họ vợ chồng hòa hảo thôi, như vậy cậu cũng có thể lấy được tự do, nhất cử lưỡng tiện.” Từ Hiểu Mạn đề nghị.

“Trọng điểm tớ còn chưa nói hết.” Trử San San hữu khí vô lực ngấm bạn liếc mắt một cái.

Từ Hiểu Mạn hoài nghi nhìn.

“Trọng điểm là, tối hôm qua chị hai của tớ cũng chạy tới, giống như đang bạn trai cãi nhau.” Trử San San cười khổ đi xuống nói, “Cho nên, nhà của tớ hiện tại tổng cộng ba người ở, một người buồn bực không vui, một người miễn cưỡng cười vui, còn có một người hy sinh yêu nhất phim HQ ở một bên bồi cười là tớ. Aiii!”

Từ Hiểu Mạn không biết nên nói cái gì, chỉ có thể trấn an một chút tỏ vẻ đồng tình. “Vất vả cho cậu.”

“Là nha, vì sao tớ không kết hôn cũng không có bạn trai, lại phải chịu cảnh cùng lão công, bạn trai cãi nhau khổ?” Trử San San than thở nói.

“Có thể học hỏi nhiều?”

“Thật!”

Từ Hiểu Mạn nhất thời bị câu nói của bạn sưng sốt mỉm cười, cũng không nói nhiều nữa. “Làm ơn, San San mỹ nữ, buổi tối không cần thử sao, khí chất một chút.”

“Khí chất lại không thể làm cơm ăn.” Trử San San không cho là đúng.

“Nhưng có thể cho người khác thấy ấn tượng tốt, giúp cậu tìm được hảo đối tượng a.”

“Tớ cũng không phải đi tìm đối tượng, tiểu thư ta tuổi còn trẻ, tâm tình còn không định.”

“Đều đã ba mươi, còn trẻ?”

“Cậu không cần giống mẹ tớ, làm như tớ giống hệt người đã bảy mươi được không?” Trử San San liếc mắt một cái.

“Được rồi, vậy cậu liền bảy mươi tuổi tái giá tốt lắm.”

“Uy!”

Trử San San làm bộ đứng dậy muốn đánh bạn, Từ Hiểu Mạn lại chạy trốn siêu mau, lập tức chạy đến đi ra một đầu khác đi, còn không quên vừa cười vừa quay đầu nói: “Hôm nay tan tầm 5h50p ở dưới lầu đại sảnh tập hợp, không được đến muộn.”

Trử San San hướng nằng thề lưởi, cười cười, sau mới trở lại màn hình máy tính, tiếp tục xem “toà thị chính”. Triệu Quốc thật sự là rất mê người, rất ôn nhu cũng quá khôi hài, nếu bạn trai tương lai của cô cũng có thể giống hần như vậy thì tốt rồi.

Đột nhiên có chút nghĩ đến yêu đương

Không biết đêm nay có thể mơ tới triệu quốc của cô hay không a?

Triệu cái đại đầu quỷ, không nên giống Triệu Quốc nha? Tất cả người đều giống Châu thị hoa mỹ nam trưởng nhóm, thật sự là.....

Nên nói cái gì đây?

Trử San San có loại cảm giác hồi hận không kịp, sớm biết như vậy cô ở lại công ty vừa được lương tăng ca kiêm nhìn lên toà thị chính. Không biết cô hiện tại sẽ tìm cơ gì đây, có thể hay không bị nhóm của Hiểu Mạn oán hận nha?

“Trử San San tiểu thư, ta có thể trực tiếp kêu người San San sao?” Ngồi đối diện “Trì cục trưởng” vẻ mặt lấy lòng thật cẩn thận mở miệng hỏi cô.

Không được.

Cô thật muốn trả lời hần như vậy, nhưng lại sợ sau sẽ bị nhóm của Hiểu Mạn đánh chết.

Nhưng là để đột nam nhân hoàn toàn không quen thân thiết kêu chính mình San San, lại sẽ làm cô toàn thân nổi cả da gà, cho nên rốt cuộc nên như thế nào trả lời đâu?

Đang lúc cô khó xử hết sức, di động hợp thời vang lên, giải cứu cô.

“Thực xin lỗi, tôi tiếp điện thoại.” Cô hướng về phía đối diện “Trì cục trưởng” cười có lỗi, sau đó đứng dậy đi đến một bên tiếp điện thoại.

Điện thoại của chị hai, gọi tới kêu cô cùng chị cả hai người muốn đi tới vùng phụ cận chợ đêm dạo phố, bởi vì sợ cô về nhà tìm không thấy họ sẽ lo lắng, cho nên gọi điện nói một tiếng.

Đây là cú điện thoại cực bình thường, nhưng là nội dung cú điện thoại chỉ có cô một người biết, cho nên đầu vừa chuyển, lập tức nghĩ đến một cái hảo biện pháp.

Cô nhanh chóng tiêu sái đến bên người Từ Hiểu Mạn, lấy vẻ mặt sốt ruột khom người ở bên tai nói: “Hiểu Mạn, thực xin lỗi, trong nhà có chút việc, tớ phải lập tức về nhà mới được.”

“Làm sao vậy?” Từ Hiểu Mạn lập tức quay đầu hỏi nàng.

“Chị hai tớ trong điện thoại nói không rõ ràng, chỉ bảo tớ nhanh chút trở về, cảm xúc tựa hồ có điểm kích động, tớ thực lo lắng.” Cô mày khê nhăn nói, vẻ mặt lo lắng.

“Tại sao có thể như vậy?”

“Thực xin lỗi, Hiểu Mạn, tớ thật sự phải đi trước, cho nên nơi này.....”

“Nơi này giao cho tớ đi, tớ sẽ giúp cậu hướng mọi người giải thích.” Từ Hiểu Mạn không chút do dự nói, trong lòng kỳ thật còn thật cao hứng San San có việc phải đi trước, bởi vì có cô ấy ngồi ở chỗ này, nam sinh lực chú ý tất cả đều ở trên người cô ấy, làm cho những người khác có cảm giác bị vắng vẻ.

“Cám ơn cậu, Hiểu Mạn, tớ đây đi trước, ngày mai gặp ở công ty.” Nghe vậy, Trử San San miễn cưỡng đè nén hoan hô xúc động, nhanh chóng đối Từ Hiểu Mạn gật đầu cảm tạ, cũng không quay đầu lại xoay người bước nhanh rời đi.

Rời khỏi nhà ăn, thời gian đã là 8h5p.

Trử San San vừa đi vừa nhìn đồng hồ, liệu mình nhanh hơn cước bộ đi về phía trước, hy vọng có thể về càng nhanh càng tốt, được phút nào hay phút đấy.

Cô cước bộ chưa ngừng hướng về bên đường đi tới, tính dung phương pháp nhanh nhất là đón taxi về nhà.

Có lẽ là ông trời biết cô đang vội, khi mọi người còn không có chạy đến ven đường, tay còn không có giờ lên kêu xe, liền thấy một chiếc xe taxi đi tới ven đường ngừng lại đây.

Cô cao hứng lập tức ba bước chạy đến, thẳng tắp hướng chiếc taxi đang ngừng ở ven đường tiến đến.

Cô hoàn toàn không thấy được có người xuất hiện ở trước mặt mình, giây tiếp theo lại đột nhiên cùng người nào đó vừa vận dụng phải.

“Không được chạm vào!”

Tiếng đụng vang lên, đối phương bất động như núi, cô lại nhân mạo kim tinh, còn người nhất thời mà mất cân bằng ngã ra sau

“Cứu mạng a!” Cô phản xạ tính bất thối lên kêu cứu, hai tay ở không trung xoay loạn, kỳ vọng có thể bắt trụ được cái gì đó để ngừng ngã.

Một bàn tay to lớn mà hữu lực bỗng nhiên chế trụ cổ tay của cô, dùng sức lôi kéo, cô đổi phương hướng ngã vào một cái lồng ngực rộng lớn mang theo mùi nước hoa dễ ngửi, làm trái tim của cô nhất thời loạn lên.

Đừng nghĩ sai lệch, trái tim loạn lên là vì vừa rồi hữu kinh vô hiểm, mà không phải bởi vì mặt cô tiếp xúc với khuôn ngực rộng lớn lại dễ ngửi đó, cô thực sự không có như vậy háo sắc a?

“Cám ơn.” Cô khởi động thân thể, rời khỏi cái ôm của đối phương, ngẩng đầu muốn nói lời cảm tạ với ân nhân cứu mạng, không ngờ lại gặp người một giây.

Triệu Quốc.....

Một người rõ ràng giống như Triệu Quốc thế nhưng xuất hiện trước mắt cô?!

2. Chương 2

Cô gái trước mắt bộ dạng rất xinh đẹp, ngũ quan lập thể, da thịt trắng nõn sáng, còn có tóc dài đen nhánh, chưa bị nhuộm độc hại qua lần nào, phi thường xinh đẹp ý vui, chính là loại người mà anh thích – nếu cô không trọn mắt há hốc mồm theo dõi anh, còn bất thối lên ba chữ mà gần đây anh thống hận nhất!

“Triệu..... Nghị viên?”

Đúng vậy, chính là này ba chữ, triệu, nghị, viên!

Sài Thiếu Phong nguyên bản coi như có khuôn mặt bình dị gần gũi, trong nháy mắt lạnh như băng khiến người khác cảm thấy lạnh lẽo.

Vừa mới bắt đầu đã có người nói anh lớn lên giống triệu nghị viên, trong đầu anh chỉ có dấu chấm hỏi, nhưng là không để ý lắm. Nhưng về sau liên tiếp bị nói, còn có người lấy việc anh làm cái kia triệu nghị viên vui đùa, chính mình cười đến run rẩy hết cả người, mà anh bị người khác cười lại chỉ cảm thấy không hiểu ra sao, anh cũng rất phát hỏa.

Điều tra kết quả biết được triệu nghị viên là nam nhân vật chính trong bộ phim HQ, anh bỏ thời gian đến xem một chút, kết quả lại nhìn thấy một hình nam ở bên kia thực khôi hài.

Anh không thể không nói cái kia tên là hình nam, bởi vì tên kia trừ bỏ so với anh lớn tuổi hơn chút thì thật đúng là cùng anh có điểm giống, giống nhau từ dáng người cao ráo, mày rậm, đôi mắt mang chút u buồn, mũi cao thẳng, còn có một chút không sạch sẽ hình nam hồ.

Nhưng nhìn hẩn ở trong phim bộ dáng khôi hài giả ngu ngơ thật sự làm cho anh thực phản cảm, cho nên anh chỉ nhìn một chút liền đem tivi tắt, hơn nữa từ nay về sau không ai dám can đảm lấy triệu nghị viên, triệu quốc, tổ quốc linh tinh từ ngữ gọi anh, hoặc trêu đùa anh một chút.

Đương nhiên, những người đối mặt không biết thì sẽ chỉ trỏ, khe khẽ nói nhỏ, thậm chí phạm háo sắc mà ngây ngô cười, hoặc có nhiều cô gái tiến đến gần làm quen.

Mà cô gái trước mắt này, thực rõ ràng liền cùng háo sắc là đồng nhất.

Anh thu hồi tầm mắt, không hề cảm thấy cô gái này có gì xinh đẹp nữa, chỉ cảm thấy phản cảm.

Khinh phiệt môi dưới cánh hoa, mặt không chút thay đổi tùy tiện gạt cái đầu, coi như thu được lời cảm tạ của nàng, hẩn trực tiếp xoay người, thân thủ vươn tới sau cửa xe taxi chuẩn bị lên xe.

“Chờ một chút.” Cô gái phía sau đột nhiên kêu lên.

Anh không tự chủ được nhíu mày, quay đầu nhìn.

Tốt nhất cô không nên mở miệng muốn anh kí tên, muốn chụp ảnh chung linh tinh .

Lần trước còn có một cô gái điên, mặc danh kỳ diệu toát ra muốn anh kí tên cùng chụp ảnh chung, anh đã nói là cô nhận sai người rồi, nói anh không phải người trong TV kia, kết quả cô gái kia còn cứng rắn kéo

anh không cho anh đi, nói thẳng không quan hệ, lớn lên giống thì tốt rồi, còn quỷ rống quỷ kêu nói cô ta hảo hăng phần, hại anh thiếu chút nữa phạm hạ tội giết người, hiện tại nhớ tới còn nhất bụng phát hỏa.

“Xe taxi này là tôi nhìn thấy trước, phiền anh đi tìm chiếc khác.” Cô nói xong, đột nhiên liền một tay hướng bên cạnh ngăn cách, sau đó động tác cực kỳ mau trong chớp mắt liền tiến vào xe taxi ngồi.

Sài Thiếu Phong thật là há hốc mồm, anh chưa từng gặp qua cô gái nào giống như vậy khí chất mỹ nữ, hành vi cử chỉ lại giống bọn con gái obasan không phân rõ phải trái.

Xe taxi này rõ ràng là anh thân thủ đưa tới , không phải sao? Làm sao có thể biến thành là cô nhìn thấy trước chứ?

“Tiểu thư, xe này là tôi bắt trước.” Anh nhăn mày, lãnh đạm mở miệng nói.

“Anh nói lung tung, rõ ràng là tôi –” Trử San San không chút do dự bác bỏ anh, sao biết lời còn chưa dứt, đã bị anh không hề thân sĩ phong độ đánh gãy.

“Bác tài, phiền toái bác làm chứng nhân.” anh quay đầu nói với bác tài ngồi đối diện.

“Tôi thật là nhìn thấy vị tiên sinh này đứng ở ven đường đưa tay bắt xe mới dừng xe .” Lái xe thành thật nói.

Trử San San cả người cứng đờ, cảm thấy chính mình hiện tại sắc mặt khăng định rất khó xem.

Hai nam nhân này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Rốt cuộc hiểu hay không cái gì tên là thân sĩ phong độ nha? Cho dù thật sự là cô lầm, cô đều đã ngồi trên xe , chẳng lẽ bọn họ sẽ không có thể cho chút mặt mũi ưu tiên phụ nữ sao? Như vậy làm cho cô khó mà thấy bọn họ có chỗ tốt gì?

Cô cảm thấy mắt mặt lại tức giận, nhếch miệng, không nói hai lời theo một đầu khác xuống xe, sau đó dùng lực đem cửa xe đóng sầm.

“Là tôi lầm , tôi xuống xe?” Cô thở phì phì nói, cho dù biết rõ là chính mình có lỗi, vẫn là không có biện pháp không tức giận.

Nhưng làm cho cô ghen hờn nhìn trân trối chính là, đối phương thế nhưng ngay cả nhìn cũng chưa liếc nhìn một cái, thẳng ngồi lên xe, đóng cửa xe, sau đó cứ như vậy mà đi ngay trước mặt cô .

Làm sao có thể có loại nam nhân này chứ? Cô cảm thấy bất khả tư nghị, cô còn cho rằng hắn có bộ dạng cùng Triệu Quốc hữu rất giống, không nghĩ tới phong độ lại kém nhiều như vậy, thật là quá kém cỏi !

Phần hận nhìn hướng bọn họ rời đi, lại cảm giận lớn tiếng mắng đáng giận, cô mới xoay người ở trong xa trận tìm cái taxi khác, sao biết được đứng đợi lâu như vậy, chỉ thấy mỗi một xe taxi nhưng đã có khách. Đến khi cô rốt cuộc lên taxi ngồi rồi thì đã là chuyện của mười lăm phút sau.

Mười lăm phút.....

Cô còn tưởng rằng ngồi xe taxi là phương pháp về nhà nhanh nhất, không nghĩ tới ngược lại càng chậm.

Đáng giận hỗn đản! Đều là tại cái tên sơn trại bản Triệu Quốc làm hại , nếu hắn có điểm thân sĩ phong độ thì cô hiện tại khả năng đã về đến nhà , thế nào còn có thể ở chỗ này nha?

Thật sự là cái đồ không phong độ hỗn đản, Đồi Bắc lớn như vậy, hắn tốt nhất không để cô gặp lại, nếu không
Hừ hừ, chờ xem!

Đồi Bắc..... sẽ không thật sự có nhỏ như vậy đi?

Trử San San trừng mắt nhìn sơn trại bản Triệu Quốc đột nhiên xuất hiện trước mắt cô, quả thực khó có thể tin, không nghĩ tới mới trải qua không đến một ngày thời gian, thế nhưng lại gặp được hắn.

Đối phương cũng trừng mắt nhìn cô, tựa hồ trong khoảng thời gian ngắn như vậy lại gặp cô hai lần cũng có vẻ có chút ngạc nhiên, bất quá chỉ một giây thời gian, hắn lập tức bỏ qua một bên , còn lộ ra vẻ mặt khinh thường.

Trử San San không tự chủ được trợn to hai mắt, tức giận đến thiếu chút nữa đưa tay cầm khay café hất vào hần.

Làm sao có thể có người đáng ghét như vậy nha?

Đáng chết nhất hần thể nhưng còn giống thần tượng của cô, giống tình nhân trong mộng của cô, bộ dáng có vài phần thực rất giống Triệu Quốc của cô, thật sự là ô nhục thần tượng của cô.

Tên đáng giận, thật sự muốn đem cà phê đổ lên đầu hần a, hần cư nhiên lại là khách quý trọng yếu của công ty, còn làm phiền phó tổng quản lý tự mình tiếp đãi.

Thường thì, phòng hành chính tổng hợp thậm chí còn chạy đến phòng kế hoạch mượn cô phin cà phê, muốn đánh bài mỹ nữ, chỉ vì làm cho khách quý có thể có ấn tượng tốt.

Chỉ là bọn họ đại khái không nghĩ đến, người này cùng cô chính là kẻ thù đáng ghét đi?

Cái này bọn họ tính toán thật sự là nhầm rồi, bất quá cô cũng sẽ không ngốc đến nỗi đem việc này nói ra, tự tìm phiền toái.

Nhưng là thay lời khác nói, cô chính là không thể đem cà phê hướng tên đáng ghét này mà đổ lên đầu, thật sự là rất đáng tiếc.

Tận trung với công việc nên bưng lên một ly cà phê để tới trước mặt tên đáng ghét, mặt không chút thay đổi mở miệng nói: “Xin mời dùng cà phê.” Tiếp theo nhanh chóng lướt qua hần, hướng vị khách tiếp theo đưa cà phê.

“Xin mời dùng cà phê.” Cô sửa lại thanh âm ngọt ngào mỉm cười nói, sau đó nhất nhất đưa hết cà phê ọi người rồi rời khỏi phòng họp.

Một bước ra khỏi phòng họp, cô lập tức bị người khác kéo đến một bên, sau đó bị một đồng nữ đồng sự bao quanh.

“San San, cậu có nhìn thấy không? Có nhìn thấy không?” Lâm Mĩ Duyên sốt ruột truy vấn

“Nhìn thấy cái gì?” Cô mặc giả vờ hỏi.

“Nghe nói bên trong có một người bộ dạng rất giống Triệu Quốc trong hàn kịch có phải không? Cậu thích xem “toà thị chính” như vậy, chẳng lẽ không có thấy người kia sao?”

“Hần làm sao mà giống được? Triệu Quốc so với hần đẹp hơn gấp trăm lần — không, là một trăm ngàn lần. Các cậu lấy hần so với Triệu Quốc, hần còn kém xa mới bằng nha.” Trử San San vẻ mặt khinh thường hừ thanh nói.

Mọi người một mảnh trầm mặc, tất cả đều lấy biểu tình hoài nghi nhìn nàng.

“Làm sao?” Nàng hỏi.

“Bọn mình mới phải hỏi cậu a, cậu làm sao?” Lâm Mĩ Duyên nhìn nàng nói.

“Tớ làm sao?” Trử San San mặc danh kỳ diệu không hiểu.

“Phản ứng của cậu là lạ.” Lâm Mĩ Duyên nói, những người khác đều nhất trí gật đầu, chứng tỏ bọn họ cũng đồng cảm.

“Cậu hình như có hơi thái quá rồi?” Một người khác Trương Lệnh Lâm tò mò nhìn chằm chằm nàng.

“Có cái thái quá?” Trử San San vi cương một chút, giả ngu nói.

“Cậu rất ít khi có thái độ địch ý khi nói chuyện, nhất là những người không quen biết, trừ khi cậu đã cùng đối phương từng có gặp mặt.” Lâm Mĩ Duyên nói.

Đoàn người lại nhất trí gật đầu, làm Trử San San có loại ghen lời cảm giác.

“Không phải là bởi vì hần tương mạo giống Triệu Quốc người mà cậu thích nhất nên bỏ công theo đuổi hần, sau đó bị cự tuyệt mới thẹn quá thành giận chứ?” Trương Lệnh Lâm trêu ghẹo đoán nói.

Trử San San không chút nghĩ ngợi, trực tiếp đưa lên một chữ –“Còn khuya!”

Sớm quen mỹ nữ San San này toàn nói như vậy, đoàn người không phản ứng gì, tiếp tục chuyên chú bàn bạc tiếp chuyện của các nàng.

“San San, cậu mê xem “toà thị chính” như vậy, thấy nam nhân có bộ dạng giống Triệu Quốc của cậu như vậy, chẳng lẽ không động ý sao?” Lâm Mĩ Duyên hỏi nàng.

“Hắn làm sao giống đâu?” Trử San San trừng mắt nói, vẻ mặt khó chịu.

“Không thấy thì thôi, thấy rồi thì thật sự là rất giống a. Vấn đề là ở chỗ vì sao mọi người đều nói giống, chỉ có cậu vẻ mặt tức giận nói không giống, chẳng lẽ quả thực bọn tớ đã đoán đúng rồi, cậu bị cự tuyệt mới thẹn quá thành giận?”

“Còn khuya !”

“Nếu không phải, cậu vì sao phải tức giận như vậy?”

“Bởi vì.....” Trử San San muốn nói lại thôi, tuyệt không định nói ra chuyện mất mặt tối hôm qua, hơn nữa hẳn ta gặp cô cũng không có phản ứng gì, kỳ thật cùng ý tứ là cự tuyệt không sai biệt lắm. Trử San San cô từ trước nay chưa từng bị khi dễ như vậy? Thật sự là cái tên đáng ghét!

“Bởi vì sao?” Lâm Mĩ Duyên tiếp tục hỏi.

“Không có gì.” Nàng phiết môi.

“Cậu càng như vậy càng khả nghi.” Lâm Mĩ Duyên nhìn chằm chằm nàng nói.

“San San, nếu cậu cùng soái ca kia không quen không biết, cậu có thể đem hắn đến đối mặt không?” Từ Hiểu Ôn đột phát ý tưởng, ngữ không sợ hãi không ngớt mở miệng nói.

Trử San San ghen hòng nhìn trần trời trừng hướng nàng, còn không kịp có phản ứng, lại nghe thấy nàng tiếp tục nói.

“Cậu không biết là đây là cơ hội trời cho hay sao? Cậu thích Triệu Quốc như vậy, anh ta lại là người ngoại quốc, hơn nữa đã kết hôn . Nhưng người bên trong kia chưa kết hôn hoặc là cũng không bắt đồng ngôn ngữ _”

“Hiểu Mạn, cậu làm sao mà biết soái ca bên trong kia còn chưa có kết hôn?” Lâm Mĩ Duyên nhin không được ngắt lời hỏi.

“Vừa rồi nghe phó lý nói .” Từ Hiểu Mạn đáp, “Nghe nói hắn lai lịch không nhỏ, tuổi còn trẻ nhưng lại là dựa vào chính mình dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng dốc sức làm ra , thực rất giỏi.”

“Oa, đã soái lại có tiền, nam nhân ưu tú như vậy làm sao có thể để ý loại dân thường như chúng ta nha? Hảo tiểu thuyết nha.” Lâm Mĩ Duyên tràn đầy mộng ảo ngữ khí, đang cầm mặt nói.

“Cho nên tớ mới không gọi các cậu đi gặp mặt, chỉ kêu San San đi nha. Làm người phải tự mình hiểu lấy.” Từ Hiểu Mạn trực tiếp trạc phá mộng đẹp của nàng.

“Cậu thực điêu ngoan.” Lâm Mĩ Duyên trừng hướng nàng, giọng căm hận nói.

Từ Hiểu Mạn lại hướng bạn nhếch miệng cười, chợt lại lại lần nữa chuyển hướng Trử San San.“San San, đi thử xem. Tục ngữ nói, nam truy nữ cách tòa sơn, nữ truy nam cách tầng sa. Lấy tướng mạo hòa hảo nhân duyên của cậu, tớ tin tướng rất nhanh có thể mê hoặc nam nhân kia, tớ đối với cậu rất có tin tưởng.”

“Tớ không cần.” Trử San San không chút do dự cự tuyệt nói.

“Vì sao?” Từ Hiểu Mạn trở mặt kêu lên, “Chẳng lẽ cậu thật sự một chút cũng không động tâm? Tớ không tin!”

“Tùy cậu tin hay không, dù sao tớ một chút cũng không thích cái kia tên là được rồi, nếu các cậu thích thì chính mình tự đi gặp, không cần lôi kéo tớ. Tớ phải về làm việc.” Nói xong, Trử San San chuẩn bị rời khỏi bọn tỷ muội, đi về phía phòng trà bỏ lại khay trà, sau đó xoay người trở lại chỗ ngồi của mình làm việc tiếp.

Cô vốn tưởng rằng chuyện này đến đây sẽ kết thúc, không nghĩ tới mới nửa ngày đến giờ nghỉ trưa, các cô gái lại xuất hiện lần nữa, không chỉ đem cô bao vây quanh, còn muốn kèm hai bên cô ra ngoài công ty, hại cô không có cách nào xem đoạn phim “Tòa thị chính” mà hôm qua đã bỏ lỡ.

“Các cậu rốt cuộc muốn làm sao ?” Bị tam nương hội thẩm, tả hữu bao quanh ngồi trong quán cơm, Trử San San về mặt bất đắc dĩ hỏi.

“Chính là muốn mời cậu ăn cơm .”

“Thiên hạ không ai ăn không của ai bao giờ. Cậu này bản thân tớ vô cùng hiểu rõ, miễn cho hậu hoạn vô cùng?” Trử San San về mặt xin miễn thứ cho kẻ bắt tài lắt đầu nói.

“Sao lại nói như vậy?” Từ Hiểu Mạn trừng mắt nói.

“Bởi vì tớ sợ hãi chính mình sẽ bị các cậu bán đi, còn ngày ngốc giúp các cậu kiếm tiền nha.” Trử San San thở dài nói.

“Nếu cậu mà ngu như vậy thì tốt rồi.” Từ Hiểu Mạn tức giận nói.“Mọi người đều nói mỹ nữ đều đại ngốc nghếch, như thế nào cậu lại tuyệt không giống?”

“Tớ đã rất cố gắng giả vờ cho giống? Bằng không các cậu hiện tại làm sao còn có thể cùng tớ ngồi ăn?”

“Oa lý lặc, phong đại không sợ vọt đến đầu lưỡi sao?”

“Tớ không biết là có phong nha.” Trử San San nhếch miệng nói.

Từ Hiểu Mạn hướng nàng liếc mắt xem thường.

“Trở lại chuyện chính, cậu có biết Cố Tinh ở phòng nghiệp vụ bộ Cố Tinh đã nói gì không?”

Trong công ty bọn họ tổng cộng có hai vị mỹ nữ nổi tiếng, ngoại trừ bỏ San San, người kia là Cố Tinh ở phòng nghiệp vụ, hai người về ngoại diện mạo mỗi người mỗi vẻ, đều là mỹ nữ làm người ta nhãn tình sáng lên. Nhưng San San tương đối bình dị gần gũi, Cố Tinh kia quả thực có thể nói là ngược lại hoàn toàn, không chỉ tự cao tự đại, tự cho là đúng lại làm ra vẻ, còn lợi dụng sắc đẹp để thăng tiến, thật là làm người ta khinh thường.

“Cô ta nói cái gì?” Trử San San trừng mắt nhìn, về mặt mờ mịt nhìn trước mắt hé ra bộ dáng rõ ràng trở nên tức giận.

“Nói soái ca ngày hôm qua đến công ty kia là của nàng, muốn mọi người cần tự lượng sức mình, biết điều mà rút lui.” Lâm Mĩ Duyên tức giận nói.

“Cô ta nghĩ cô ta là ai vậy? Người mẫu hàng đầu Lâm Chí Linh sao?” Trương Lệnh Lâm về mặt khinh thường phiết môi nói.

“Có chút tự sắc liền tự cho là đúng vạn nhân mê, nam nhân không thể từ chối, thật sự thực không biết xấu hổ.” Từ Hiểu Mạn hừ lạnh nói.

Trử San San im lặng nghe các nàng ngươi một lời ta nhất ngữ huyền mắng, không có lên tiếng trả lời. Trên cơ bản đối với những chuyện không liên quan chính mình, nàng luôn luôn có thói quen không tỏ thái độ gì.

“Cậu sao không nói gì?” Từ Hiểu Mạn hỏi nàng.

“Tớ phải nói cái gì, đó không phải chuyện của tớ.” Nàng nói.

“Như thế nào không phải chuyện của cậu, cô ta đã tuyên chiến thắng với cậu, chẳng lẽ cậu nghe không hiểu sao?”

Trử San San trừng mắt nhìn, lộ ra vẻ mặt “Có sao” biểu tình.

“Nói cậu thông minh, có đôi khi cậu lại quả thực ngu ngốc.” Từ Hiểu Mạn nhin không được mắng.“Cố Tinh là cái dạng gì cậu còn không biết sao? Cô ta căn bản là không đem chúng ta xem ra gì, như thế nào lại mở miệng muốn chúng ta tự lượng sức, nàng hoàn toàn là nhắm vào cậu mà nói những lời này , cậu còn không hiểu sao? Đây là chiến thiếp!”

“Các cậu suy nghĩ nhiều quá .”

“Không phải a. Nàng chính mồm nói, nói người tuyệt đối không phải đối thủ của nàng.”

“Lúc ấy tớ cùng Lệnh Lâm có ở đó, cô ta căn bản chính là xem thường cậu, khẩu khí này thật sự là làm cho người ta nuốt không trôi đi.” Lâm Mĩ Duyên vẻ mặt oán giận nói.

“Đã có chuyện gì xảy ra, các cậu làm sao có thể cùng cô ta một chỗ nói chuyện cùng nhau?” Trử San San nhin không được nhứ mày nói.

“Tối hôm qua tan tầm ở pub đụng phải a, thật sự xui xẻo.” Từ Hiểu Mạn phiết môi nói.

“Ai khiêu khích trước?” Trử San San muốn biết.

“Đó căn bản không phải là trọng điểm, trọng điểm là nàng thật sự rất xem thường người. San San, người trăm ngàn không thể thua nàng, nhất định phải đem nam nhân có diện mạo giống Triệu Quốc kia cướp trong tay, hiểu không?” Trử San San liếc mắt xem thường, đại khái biết là ai khiêu khích trước. Các nàng thật đúng là không có việc gì làm.

“Ta không cần. Ta đã nói qua ta đối với tên kia không có hứng thú , hướng hồ hấn là người tự có tình cảm, cũng không phải đồ vật, các cậu muốn liên được nha?” Trử San San tức giận nói.

“Kia chính là một cách nói, cũng không phải thật sự bảo cậu muốn hấn, cậu không cần bắt lỗi tớ.” Từ Hiểu Mạn kháng nghị trừng mắt nói.

“Dù sao cũng là một câu, ta không cần.” Trử San San lười biếng nói. Nàng chính là không muốn gặp lại cái tên đáng ghét kia, nghĩ đến đã mất khẩu vị.

“Không cần thiết cậu phải thật tâm câu dụ được hấn, chỉ cần làm cho Cố Tinh biết khó mà lui nhận thua buông tha là được rồi, tớ không muốn nhìn thấy bộ dáng dương dương tự đắc của cô ta.” Từ hiểu dừng nói.

“Tớ cũng vậy.” Một bên Lâm Mĩ Duyên cùng Trương Lệnh Lâm trăm miệng một lời phụ họa nói.

“Các cậu đừng chú ý đến cô ta nữa không phải được rồi sao? Giống tớ, ngay cả cô ta có bộ dáng dương dương tự đắc thế nào cũng không cần biết.”

“Đó là bởi vì cô ta vĩnh viễn là thủ hạ bại tướng dưới chân cậu, mỗi lần gặp cậu trừ bỏ hận nghiêng răng làm sao còn có ý tứ gì khác nữa?” Từ Hiểu Mạn liếc mắt một cái.

Trử San San nhứ nhứ mày .“Tóm lại, tớ sẽ không vì lý do nhầm chán như vậy đi tiếp cận người khác, đùa bốn tình cảm của người khác. Chuyện này dừng ở đây, dừng nữa nói.”

“Tớ sẽ đưa cho cậu toàn bộ đĩa DVD của vở “toà thị chính.” Lâm Mĩ Duyên bỗng nhiên mở miệng nói.

Trử San San hai mắt sáng ngời, lập tức quay đầu nhìn cô ta.

“Cậu nói cái gì, Mĩ Duyên? Tớ không có nghe rõ ràng.” Cô nhìn bạn không chuyển mắt, thật cẩn thận hỏi.

“Cậu không phải rất bản DVD của bộ “toà thị chính” sao? Nếu cậu giúp bọn tớ làm giảm Cố Tinh nhục khí, em gái tớ tháng sau Hàn Quốc du lịch, tớ sẽ bảo nó giúp mua một bộ về tặng cho cậu.” Lâm Mĩ Duyên vẻ mặt thật sự nói.

Cô là đối tượng bị Cố Tinh ghét nhất trong nhóm bốn người này, bởi vì trước đây cô với một nam nhân từng có tình cảm tốt đẹp, sau đó vì Cố Tinh mà bị phá hư. Tuy rằng lúc đấy cô nói rằng chia tay là do không hợp, tình cảm phai nhạt linh tinh, nhưng kỳ thật mọi người đều biết tên hỗn đản kia là vì lấy lòng Cố Tinh mà bỏ rơi cô.

Bất quá chính cái gọi là ác giả ác báo, tên hỗn đản kia quả là không bao lâu sau đã bị Cố Tinh bỏ rơi, hơn nữa bởi vì mất mặt mà tự động chào từ giã, thật sự là đại khoái nhân tâm.

“Cậu nói là thật sự?” Trử San San nhìn chăm chăm bạn hỏi.

“Hiểu Mạn cùng Lệnh Lâm có thể làm chứng.” Lâm Mĩ Duyên còn thật sự gật đầu nói.

“Tớ không những làm chứng, còn có thể hỗ trợ tiền. Tiền mua đĩa dvd hãy tính cho tớ một phần.” Từ Hiếu Mạn quay đầu đối Lâm Mĩ Duyên nói.

“Cũng coi như tớ một phần.” Trương Lệnh Lâm không chút do dự tiếp thanh nói.

“Ba người cộng vào mua một bộ dvd, thế chẳng phải là rất tiện nghi các cậu rồi sao?” Trử San San có chút dăm chiêu trầm mặc trong chốc lát, bỗng nhiên mở miệng nói.

Từ Hiếu Mạn ba người nghe vậy nhất thời tươi cười rạng rỡ, hiểu được cô đã muốn đáp ứng rồi.

“Sự thành sau, tớ sẽ mời cậu ăn đại tiệc.” Từ Hiếu Mạn lập tức bổ sung nói.

“Sau đó, chúng tớ sẽ tìm một nơi xinh đẹp đi du lịch hai ngày một đêm, đương nhiên, lộ phí chúng tớ bỏ ra.” Trương Lệnh Lâm cũng đi theo tăng giá.

“Đề nghị này hảo.” Lâm Mĩ Duyên vỗ tay nói.

“Như vậy liền một lời đã định , San San?”

“Tớ muốn nói cho rõ ràng vài việc. Thứ nhất, lần sau không được viện dẫn lý lẽ này nữa. Thứ hai, Cố Tĩnh biết khó mà lui thì tớ sẽ thu tay, kế tiếp mặc kệ cô ta lại muốn làm gì, tớ cũng không quản nữa. Thứ ba, dùng phương pháp gì đạt thành mục đích tùy tớ cao hứng, các cậu không thể có ý kiến.”

“Kia đương nhiên.”

“Tốt lắm, viết giấy thôi.” Trử San San kéo ghế ngồi xuống, lấy giấy bút đến trước mặt Từ Hiếu Mạn.

“Viết cái gì?” Từ Hiếu Mạn ngạc nhiên hỏi.

“Hiệp ước điều khoản. Sau đó kí tên, ba người đều phải ký.” Trử San San vẽ mặt thật sự nói.

“Cái này rất buồn cười , chúng tớ cũng sẽ không lật mặt a.” Từ Hiếu Mạn lộ ra vẻ dở khóc dở cười.

“Nếu không lật mặt làm sao lại không dám ký?”

“Không phải không dám, mà là cảm thấy không cần thiết.”

Từ Hiếu Mạn cùng Lâm Mĩ Duyên, Trương Lệnh Lâm ba người liếc mắt một cái, cảm thấy không chống đỡ nổi.“Cậu đã đều nói như vậy , chúng tớ trừ bỏ ký, còn có thể nói cái gì?” Từ Hiếu Mạn bất đắc dĩ nói:“Vấn đề là nội dung muốn viết như thế nào?” Bốn người đồng thời một trận lặng im.

“Đó là một hảo vấn đề.” Trử San San đánh vỡ trầm mặc gật đầu nói,“Bất quá hiện tại quan trọng nhất không phải vấn đề này, mà là vì sao chúng ta đến bây giờ còn không có ăn cơm? Tớ rất đói bụng rồi, ai đó làm ơn đi thúc giục một chút a?” Cô vẽ mặt cầu xin nói.

3. Chương 3

rử San San tự nhận chính mình tuyệt đối không phải vì ham kia bộ DVD phim “toà thị chính” mới đáp ứng tiếp tay làm việc xấu, mà là vì thay Mĩ Duyên xả giận. Tuy rằng sự kiện kia phát sinh đến nay đã hơn nửa năm, Mĩ Duyên xem ra cũng tốt hơn nhiều rồi, sớm đã mất đi vẻ thất tình vẻ lo lắng, nhưng là khi cô ấy chủ động mở miệng lấy đĩa DVD “toà thị chính” câu cô, cô liền biết nỗi đau của bạn vẫn còn.

Cho nên tuy rằng không muốn, cô vẫn rất trọng tình trọng nghĩa mà gật đầu đồng ý.

Nhưng nói thật, cô có chút hối hận.

Nhưng nếu đã đáp ứng rồi, còn có cả hiệp ước ký kết, cô cũng chỉ có thể cố gắng mà thôi.

Muốn nghe ngóng chuyện về tên kia, kỳ thật cũng không khó, gần nhất bởi vì hắn là thượng khách quan trọng của công ty, cho nên có rất nhiều tư liệu nhất định là có. Thứ hai, xem bộ dáng giống Triệu Quốc, tên này còn xuất hiện trên cả tạp chí bát quái, trở thành doanh nhân trẻ có mị lực nhất hiện nay, thật sự là buồn cười.

Tên của hắn là Sài Thiếu Phong, năm nay ba mươi ba tuổi, chưa kết hôn, là người rất yêu thích công việc, trừ bỏ công việc và công việc, không có kết giao bạn gái lâu dài, cũng bởi vậy cho nên hắn thay bạn gái rất thường xuyên.

Nghe qua chính là một người vô tình lại không thú vị.

Biết càng nhiều chuyện của hắn, Trữ San San càng cảm thấy cho dù thật sự là nữ truy nam cách tâng sà, Cố Tinh cũng đuổi không kịp cái tên đáng ghét họ Sài này.

Nhưng là không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

Nếu ngày nào đó Sài tiên sinh đột nhiên điên, bởi vì bên người vừa vạn thiếu bạn gái lâm thời, sẽ vô tình mà tìm đến Cố Tinh vậy không phải thực sự thảm a? Cho nên cô vẫn nên mau chóng nghĩ biện pháp giải quyết chuyện này nhanh nha.

Phiền nha phiền nha, rốt cuộc nên dùng phương thức gì làm cho tên đáng ghét kia đem nhìn thấy Cố Tinh tránh xa như nhiễm bệnh độc đây?

Không thể trực tiếp tìm hắn mà nói, càng không thể sử dụng mỹ nhân kế, lấy tiên hạ thủ vi cường phương thức để hắn biến thành thân cận của chính mình, ngăn chặn Cố Tinh si tâm vọng tưởng.

Trên thực tế từ hai lần kinh nghiệm trước, tên kia căn bản là siêu cấp khinh thường của cô, làm cho cô cho dù muốn dùng mỹ nhân kế cũng không có biện pháp.

Bất quá cô cũng không nghĩ muốn làm như vậy, bởi vì trong cuộc đời này cô hận nhất chính là đùa bỡn tình cảm người khác.

Chẳng có kế sách nào khả thi, cô chỉ có thể lợi dụng ngày nghỉ chạy đến gần công ty hắn ôm cây đợi thỏ, xem có thể không hẹn mà gặp, cho nên cô hiện tại mới có thể ngồi ở chỗ này uống cà phê a.

Cuối tuần bên ngoài khu nhà thương mại này thật trống rỗng, so với những ngày bình thường người đến người đi chiếu cảnh tượng tương phản thật lớn, có vẻ lạnh lùng thanh thanh, nhưng ngoài ý muốn là làm cho người ta có loại nhin mật nhàn nhĩ cảm giác, phi thường thoải mái.

Trữ San San vốn chính là tùy vào vận khí, tùy duyên tâm tính chạy đến nơi đây chờ, cho nên cô không áp lực cũng không nóng vội, hơn nữa gió nhẹ thổi tới thư sướng hợp lòng người, chớp mũi tràn ngập hương cà phê, làm cho cô nhất toàn bộ vui vẻ thoải mái đến nhin không được nhắm mắt lại, khoe miệng khẽ héch theo giai điệu bản nhạc MP3 trong quán.

Sài Thiếu Phong khi đang dừng lại mua cà phê, nhìn thấy cô chính là cảnh tượng như vậy.

Anh gặp cô chính là thực ngoài ý muốn nhưng lại liếc mắt một cái liền nhận ra ngay là cô, bởi vì anh thật sự rất ít nhớ được diện mạo nữ nhân. Nhưng là đối với cô, cũng không biết vì sao, hai lần không hẹn mà gặp anh nhưng lại đều có thể liếc mắt một cái liền nhận ra cô ngay, thật sự là kỳ quái.

Lần trước gặp cô trong phòng hội nghị, anh cũng suy tư qua vấn đề này, anh đem nguyên nhân quy tội cho hai lần chạm trán trong khoảng thời gian không đến một ngày. Nhưng lúc này thì sao? Khoảng cách lần trước chạm mặt đến nay đều đã quá mười ngày, anh như thế nào vẫn còn có thể liếc mắt một cái liền nhận ra cô?

Anh cau mày suy tư vấn đề khó lý giải này, tiếp theo lại đột nhiên cả người cứng đờ, khó có thể tin tròn hai mắt, anh thế nhưng nhớ rõ khoảng cách thời gian bọn họ chạm mặt là bao nhiêu ngày? Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

“Uỳnh!”

Đường cái đột nhiên truyền đến một tiếng hư hư thực thực tai nạn xe cộ, kinh động đến Trữ San San nguyên bản hai mắt đang nhắm lại, hừ nhẹ theo ca khúc đang hát.

Cô đột nhiên mở to hai mắt, đứng thẳng lên, mắt sáng như đuốc bắn về phía tai nạn xe cộ phát sinh, tiếp theo lập tức nắm lấy ba lô bên cạnh, đứng dậy chạy tới nơi xảy ra chuyện.

Cô ta đang làm cái quỷ gì? Chẳng lẽ trừ bỏ không phân rõ phải trái obasan tính cách ra, nằng ngay cả goings obasan muốn xen vào việc của người khác góp vui sao?

Không cho là đúng phiến hạ khoe miệng, anh thanh toán tiền, cầm lấy cà phê xoay người hướng tòa nhà văn phòng đi đến, lại nghe thấy đường trên đường truyền đến tiếng kêu cứu.

“Cứu mạng a! Có ai có thể lại đây hỗ trợ không a? Làm ơn, nhanh chút kêu xe cứu thương, nhanh chút người đâu!”

Tiếng kêu cứu lo lắng làm Sài Thiếu Phong không tự chủ được dừng lại cước bộ, quay đầu nhìn về phía đường cái.

Chỉ thấy nữ nhân kia đứng ở hiện trường tai nạn xe cộ, liều mạng muốn kéo một chiếc xe máy đang ngã xuống đất, dưới xe đang có một người tựa hồ bị đè nặng không dậy nổi — không, giống như hai người, còn có một đứa nhỏ ở phía sau, trên đường có rất nhiều xe qua lại nhưng lại không có lấy một chiếc dừng lại hỗ trợ, mà quanh mình những người nhìn thấy cảnh tượng này thậm chí là chủ quán cà phê kia cũng giống nhau, không có một ai tiến lên hỗ trợ.

Thói đời ngày nay, lòng người dễ thay đổi.

Hiện tại nhân tâm như thế nào đều trở nên lạnh lùng như thế?

Nhưng anh có tư cách gì để nói người khác đâu? Thấy tai nạn xe cộ, anh cũng chỉ là ngấm liếc mắt một cái, nhận việc không liên quan mình liền xoay người đi?

Thấy cô sức người gầy yếu đang dùng sức muốn nâng chiếc xe máy dậy, lại thiếu chút nữa đem chính mình bị đè ép, anh thấp rủa một tiếng, rốt cuộc ngăn chặn không được xoay người chạy tiến lên hỗ trợ.

Chiếc xe máy 125 phân khối ước chừng nặng khoảng 100kg, đừng nói là một cô gái gầy yếu, ngay cả nam nhân như anh, muốn đem người đang bị chèn dưới xe nâng dậy cũng phải cần một ít thời gian, huống chi là cô.

Hoàn hảo tốt cục cũng có những người khác tới giúp, một nam nhân khác giúp cô đem xe nâng dậy, giúp giải thoát cô gái đang bị thương kia.

Người mẹ mập mạp trên vẻ mặt toàn là huyết, cánh tay dường như là gãy xương, bên ngoài quần áo có rất nhiều vết trầy da nho nhỏ, bị thương không nhẹ. Tiểu hài tử bởi vì có mẫu thân thân thể cao lớn chống đỡ, cho nên không nghiêm trọng như vậy, nhưng tay chân cũng có nhiều chỗ trầy da, máu chảy khá nhiều.

Người đụng vào hai mẹ con này đã cao chạy, thậm chí cũng không dừng lại xem mẹ con nhà họ có sao không, mà cô khi vừa nhìn thấy tình huống này liền lập tức chạy tới giúp người.

Sài Thiếu Phong nghe mọi người bàn tán quanh mình đã hiểu được như vậy.

Anh nhìn cô cởi chiếc áo bên ngoài băng tạm thời cho người bị thương, lại cẩn thận kiểm tra vết thương trên người đứa bé, tóc rối loạn, quần áo dính bẩn lại không hề để ý, vô cùng chuyên tâm, ôn nhu, nhẹ giọng trấn an đứa nhỏ và người mẹ.

Nhìn vẻ mặt bình tĩnh mà ôn nhu của cô, tựa hồ có loại ma lực làm lòng người yên ổn.

Cảnh sát đến, không lâu xe cứu thương cũng đi theo tới.

Anh nhìn cô bình tĩnh kể lại sự việc đã phát sinh, giúp nhân viên cứu hộ mang người bị thương lên cáng, đem đứa bé giao cho nhân viên cứu hộ, thậm chí cuối cùng còn ngồi trên xe cứu thương, đưa người bị thương kia vào bệnh viện.

Thanh âm xe cứu thương cũng dần dần xa cách, xe cảnh sát cũng đi rồi, đám người cũng đi theo dần dần tản ra, Sài Thiếu Phong vẫn không tự chủ được ngốc nghếch đứng tại chỗ bị mê hoặc.

Anh đột nhiên cảm thấy vừa rồi cô gái kia hẳn không phải là cô gái mà trước đây anh đã từng gặp qua hai lần?

Là chị em sinh đôi?

Người trước kia gặp anh gọi “Triệu nghị viên,” Cảm giác giống như một người chỉ biết mù quáng truy đuổi thần tượng, mỗi ngày đều gặp phải những nữ nhân nông cạn như thế, suốt ngày đến công ty chỉ để uống cà phê tán chuyện, thật vô vị.

Nhưng là vừa rồi anh lại thấy một người gặp nguy không loạn, bình tĩnh, ôn nhu lại giàu tình cảm, điểm bất đồng lớn nhất ở chỗ, cô thậm chí ngay cả ngắm cũng chưa ngắm anh liếc mắt một cái.

Hắn là chị em song sinh đi!

Bất quá đôi song sinh này tính cách cũng không tránh khỏi chênh lệch nhiều lắm.....

Sài Thiệu Phong đột nhiên khinh sợ run một chút, bỗng nhiên phát hiện chính mình giống như có nhiều thời gian tự hỏi những chuyện râu ria này, anh đang làm cái gì?

Nhíu nhíu mày, suy tư một chút, anh xoay người hướng công ty đi.

Trử San San đã thành thói quen công ty chỉ cần có khách quý đến, nếu Cố Tinh có việc gì không ở công ty, hoặc cô ta cảm thấy không thích hợp thì chính mình sẽ bị phái đi bưng cà phê, giống như giờ phút này đây.

Bưng bốn tách cà phê đi đến trước phòng họp, cô trước tiên gõ cửa, sau đó mới đẩy cửa mà vào.

Phòng họp to như vậy nhưng ngoài ý muốn bên trong chỉ có một người, nhưng lại là cái tên khiến cô vất vả bao phen liều mạng vẫn không gặp được, luôn hồ vụt hấn.

Trử San San bước vào phòng họp cước bộ bởi vậy tạm dừng một chút.

Nên đây là cơ hội ngàn năm một thuở, vẫn là hoàn toàn không uống công phu đâu? Theo đáp ứng của Từ Hiểu Mạn đến đây đã qua nửa tháng, kết quả cô lại ngay cả đối phương bóng dáng cũng chưa nhìn đến, cho tới bây giờ.

Tuy rằng biết rõ thời gian địa điểm toàn không đúng, hấn là khách quý của công ty, mà cô lại chỉ là nhân viên nhỏ bé, căn bản không nên đối hấn làm càn, trừ phi là không nghĩ muốn tiếp tục ở đây công tác. Nhưng là cơ hội khó có được, tận dụng thời cơ nha. Ai biết bỏ qua lần này còn có lần khác không? Bất cứ giá nào cũng phải làm!

Cô thướt tha bưng cà phê đi lên, mỉm cười xinh đẹp, học Cố Tinh thanh thanh lục lục khí nói:“Thỉnh dùng cà phê.”

Không dự đoán được hấn chính là lãnh đạm ngắm cô liếc mắt một cái, ngay cả một câu cơ bản cảm ơn đều không có, hại cô thiếu chút nữa lại muốn đem cà phê đổ luôn lên đầu hấn.

Phải nhin, phải nhin a, Trử San San, ngẫm lại bản đĩa DVD “toà thị chính”– không phải, là nghĩ đến Mỹ Duyên, hết thấy đều là vì cô ấy.

“Thực xin lỗi, Sài tiên sinh, tôi nghĩ vì lần trước đáp tắc xi tạo thành hiểu lầm vẫn chưa giải thích thỏa đáng, không biết khi nào anh rảnh, có thể mời anh ăn một bữa cơm được không?” Cô ôn nhu mở miệng hỏi.

“Không cần .” Hấn lạnh lùng từ chối, ngay cả xem cũng chưa liếc nhìn nàng một cái.

Nam nhân này thật sự đáng giận!

“Nhưng là tôi thực kiên trì a, thỉnh cho tôi một cơ hội thôi, làm ơn.” Cô học Cố Tinh làm nũng nói chuyện, nhưng thật sự không làm được kiểu dáng xoay móng đậm chân tư thái giống cô ta.

Hấn rốt cục ngẩng đầu nhìn cô, cũng là dùng một loại nhần nại kiên ghét bỏ biểu tình, Trử San San nghĩ đến tiếp theo giây, hấn đại khái sẽ quát vào mặt cô một từ “Cút”, không nghĩ tới hấn lại đột nhiên mở miệng hỏi cô –

“Cô có chị em song sinh không?”

“A?” Bởi vì rất ngoài ý muốn, làm cho cô cứng họng giống một đứa ngốc tử nhìn hấn.

“Cô có song bào thai tỷ muội sao?” Sài Thiệu Phong nhần nại hỏi. Hấn có dự cảm đáp án tuyệt đối là khẳng định , bởi vì nữ nhân trước mắt này, cùng lần trước bình tĩnh trầm ổn giúp đỡ người bị thương trong vụ tai nạn xe hoàn toàn bất đồng, tuy rằng bộ dạng giống nhau như đúc.

“Không có.” Trử San San rất cục hoàn hồn lắc đầu nói.

“Không có?” Sài Thiếu Phong nhin không được mặt nhăn một chút, làm sao có thể không có đâu? Vẫn là cô nhất định có chị em nào đó có bộ dạng giống nhau như đúc, “Cô có chị em gì không?” Hấn hỏi.

“Có nha, tôi có hai chị, một em gái.” Tuy rằng không biết hấn làm sao lại đột nhiên quan tâm đến các thành viên trong gia đình cô, Trử San San vẫn là thành thật gật đầu trả lời hấn, bởi vì nói chuyện phiếm bình thường chính là hỏi thăm về gia đình, không phải sao?

“Các cô bộ dạng rất giống nhau phải không?”

“Bốn chị em nhà tôi sao?”

Hấn gật đầu.

“Có người nói giống, có người nói không giống.”

Này không phải vô nghĩa sao? Sài Thiếu Phong thiếu chút nữa thốt ra. Nữ nhân này nhất định không phải nữ nhân ngày đó hấn gặp, khẳng định không phải.

“Cô có thể đi xuống.” Hấn đem tầm mắt rời đi, cảm thấy không muốn lãng phí thời gian.

“Anh còn chưa có nói cho tôi biết chừng nào thì anh rảnh, tối nay sau khi tan tầm sau có thể chứ?” Trử San San nũng nịu hỏi, muốn nhanh chóng đem chuyện này làm cho xong, miễn cho đêm dài lắm mộng.

“Cô không phải loại người tôi thích, cho nên cô có thể không cần lãng phí thời gian.” Sài Thiếu Phong đem tầm mắt di chuyển, gọn gàng dứt khoát nói, thanh âm rất mạch lạc.

Trử San San nháy mắt mở tròn to, cảm giác khó có thể tin. Hấn nghĩ cô làm như vậy là muốn theo đuổi hấn sao? Thật sự là gặp quỷ! Loại nam nhân giống hấn đã không phong độ lại đáng ghét lại không thú vị suốt ngày chỉ biết làm việc, ai sẽ thích nha! Hấn thật sự rất tự ình là đúng!

“Tôi –” Cô mở miệng muốn cùng hấn nói rõ ràng, nhưng mới nói một chữ, cửa phòng họp đúng lúc này bị đẩy ra, truyền đến thanh âm phó tổng.

“Ngại quá, khiến anh phải đợi lâu rồi, Sài tổng.”

Cô nhanh chóng ngậm miệng lại, giống như một nhân viên đang tận tâm công tác, đem khay cà phê đặt lên bàn, sau đó lại mặt ngoài thì bình tĩnh, nhưng nội tâm thì đang mãnh liệt trào dâng rời khỏi phòng họp.

Thật sự là tên đáng giận, hỗn đản, hỗn đản, đại hỗn đản! Trử San San tức giận ở trong lòng mắng, hấn thật đúng là nghĩ hấn là Triệu Quốc, là xe thắng nguyên, là người vạn nhân mê nha? Hấn dám nói cô không phải loại hấn thích, thật sự là tên tự cho là đúng đại hỗn đản!

Cô dùng sức hô hấp, càng nghĩ càng tức, càng cảm thấy chuyện này không thể liên như vậy quên đi, cô thế nào cũng phải cùng hấn nói rõ ràng mới được, nếu không làm cho hấn thực nghĩ rằng đến cô thích hấn, muốn theo đuổi hấn, vậy cô không phải oan uổng chết sao?

Trọng điểm là, hấn tự cho là đúng làm cô cảm thấy thực khó chịu, phi thường, siêu cấp khó chịu!

Dùng sức hít một hơi thật sâu, cô quyết định tối nay mặc kệ hấn có thể hay không, cô đều phải tìm hấn, cùng hấn nói rõ ràng.

Thật sự là cái tên đáng ghét luôn tự ình là đúng!

5h10p sau khi rời khỏi công ty, Trử San San trực tiếp đáp tắc xi tới công ty của Sài Thiếu Phong đứng dưới lầu ôm cây đợi thỏ, chuẩn bị gặp hấn.

Tuy rằng biết hấn là cái tên cuồng công tác, một tuần sẽ có bảy ngày ở lại tăng ca, nhưng vì để ngừa đêm nay trở thành ngoại lệ, cô vẫn là không lãng phí thời gian đi ăn bữa tối, mà tùy tiện mua cái bánh cùng một lọ đồ uống đi thẳng đến đây.

Lợi dụng ưu thế mỹ nữ, cô đứng nói chuyện với bảo vệ toà nhà do thám biết hấn xác thực vẫn ở lại công ty chưa về, liền yên tâm ngồi ở nơi có thể nhìn thẳng đến cửa ra vào, mang bữa tối ra ăn.

Lúc này chính là thời điểm tan tằm, một số đông người đang ùn ùn kéo ra, cả trai lẫn gái, vui vẻ , mỗi một , mặt không chút thay đổi , tốp này tiếp tốp kia, người đi ra càng ngày càng ít, dần dần biến thành tốp năm tốp ba, cuối cùng khoảng cách hồi lâu mới có một hai cá nhân đi ra.

Thời gian càng lúc càng trễ, MP3 cô mang theo đã sắp hết pin nhưng vẫn còn không gặp người kia đi ra.

Cô nhìn đồng hồ đeo tay, 10h15p. (hix, anh này quá chậm)

Cái kia tên rút cuộc muốn tăng ca đến mấy giờ đây, vì sao còn không xuất hiện? Hắn sẽ không là chuẩn bị tăng ca suốt đêm, sau đó mệt mỏi liên tục tiếp ngủ ở công ty, không trở về nhà chứ?

Nếu thật sự là như vậy, cô chẳng lẽ còn muốn tiếp tục si ngốc chờ đợi?

Không được, không thể đợi lâu như vậy mà không được gì.

Chỉ có thể chọn một trong hai, nếu không về nhà thì sẽ phải trực tiếp vào trong công ty đi tìm hắn.

Cô nhú mảy suy tư một chút.

Dù sao đã trễ thế này, tin tưởng trong công ty trừ bỏ hắn cái tên cuồng công tác ra thì những người khác hẳn là đều tan tằm đã về nhà ? Cho nên cho dù cô bị hắn làm cho tức giận đến không khống chế được, trở thành người đàn bà chanh chua chửi đổng, cũng không tất lo lắng tổn hại đến hình tượng mỹ nữ của cô a. Huống hồ đã lãng phí nhiều thời gian như vậy , cô thật sự không nghĩ thất bại trong gang tấc, cứ như vậy không thu hoạch được gì mà rời đi.

Đã quyết định, cô lập tức đứng dậy, đứng thẳng người khoác túi lên vai, sau đó ngẩng đầu mà bước vào trong toà nhà.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một nam nhân tay cầm theo cặp tài liệu, thân hình thon dài cao ngất bỗng nhiên từ trong toà nhà đi ra.

Cô khinh sợ run một chút, không tự chủ được dừng lại cước bộ, trợn to hai mắt nhìn cho rõ cái người đang bước ra kia. Cô không có nhìn lầm. Đó chính là cái tên làm cho cô phải đợi cả buổi tối sao?

Không chút nghĩ ngợi, cô lập tức chạy tới phía hắn.

Hắn cước bộ cực nhanh, bước chân thật dài, tựa hồ trong chớp mắt bước đi không biết khi nào đã đứng ở bên đường đợi tắc xi, làm cô không thể không giơng giọng gọi hắn lại.

“Chờ một chút, Sài Thiếu Phong tiên sinh.”

Nghe thấy có người gọi hắn, Sài Thiếu Phong phản xạ tính dừng lại cước bộ, quay đầu tìm người gọi mình, sau đó liếc mắt một cái liền thấy một nữ nhân đang hướng chính mình chạy tới.

Là cô? Sài Thiếu Phong không tự chủ được nhú mảy, hoài nghi cô như thế nào lại xuất hiện ở đây, còn có, lại là vì chuyện gì gọi mình?

Anh nhìn cô chạy đến trước mặt mình, sau đó dừng lại một bên thở, một bên oán giận,“Tôi chờ đã lâu, anh mỗi ngày đều tăng ca đến trễ như vậy mới tan tằm sao?”

Nghe vậy, Sài Thiếu Phong nhăn mảy nháy mắt lại càng nhanh hơn.

Chờ?

Chẳng lẽ là cô cố ý đến chờ anh tan tằm ?

Nữ nhân này rút cuộc muốn làm gì, cô chẳng lẽ là cái loại con gái dây dưa không dứt, đánh mắng cũng nghe không hiểu tiếng người chứ. Xem ra anh phải tổ thái độ dứt khoát hơn mới được.

“Tiểu thư,” Anh lạnh lùng mở miệng nói,“Tôi đối với cô một chút ý tứ đều không có, mặc kệ cô làm cái gì cũng không thể thay đổi cách nhìn của tôi với loại con gái nông cạn, bề ngoài không xinh đẹp, đầu lại nhồi toàn cỏ rác như cô. Cho nên, tôi khuyên cô không nên uống phí khí lực , nếu cô không nghe lời khuyên của tôi, cứ tiếp tục quẩn quít lấy tôi như vậy, thì đừng trách tôi công và tư không phân biệt, để cho quý công ty thay tôi xử lý chuyện này .”

Nói xong, anh kính tự xoay người đi hướng chờ tắc xi ở ven đường.

“Anh đứng lại đó cho tôi!” Trử San San đột nhiên tức giận quát.

Sài Thiểu Phong dừng lại cước bộ, quay đầu nhìn, chỉ thấy cô giống như một nữ thần báo thù nổi giận dùng đũa hướng hấn đi đến.

“Anh!” Cô đứng ở trước mặt hấn, giơ tay lên, ngón tay dùng sức chỉ vào ngực hấn. “Anh nghe cho rõ đây, anh luôn tự mình là đúng, ai thêm thích cái loại người đã không phong độ lại ngạo mạn, vừa không thú vị lại cực đáng ghét như anh chứ. Tôi có điên mới đi thích anh!”

“Còn có, anh dựa vào cái gì nói tôi nông cạn, nói tôi trong óc nhồi toàn cỏ rác? Anh cho anh là ai chứ? Anh hiểu được bao nhiêu về tôi? Ngay cả tên tôi là gì anh cũng không biết, dựa vào cái gì dám bình luận tôi?”

“Quần quít lấy anh? Tôi làm cái gì mà quần quít lấy anh, anh nói xem. Không cần thận giành tắc xi của anh chính là quần quít lấy anh sao? Vì công việc mà phải đưa cả phê vào phòng họp chính là quần quít lấy anh sao? Hiện tại bởi vì có chuyện muốn cùng anh nói rõ ràng, giải thích in trắng, tôi ở chỗ này chờ anh tan tâm chính là quần quít lấy anh sao? Anh nói rõ ràng xem, anh như vậy chính là cái tên hỗn đản đáng ghét luôn tự cho là đúng phải không!”

Sài Thiểu Phong ngây dại, cả đời này hấn còn chưa từng bị một nữ nhân như vậy liên châu nã pháo vào mình.

Cô chính là người thứ nhất, chỉ sợ cũng là người cuối cùng, bởi vì lấy thân phận địa vị cùng uy nghiêm hiện tại của hấn, căn bản là không ai dám lớn tiếng nói với hấn, càng miễn bàn đến người vừa một bên dùng sức chỉ vào ngực hấn, một bên rít gào điên cuồng hét lên bên tai hấn.

Cô hiện tại bộ dáng tràn ngập tức giận, hai mắt sáng lên, hữu thần sáng ngời, tựa hồ cả người tỏa sáng lên, cùng nữ nhân ngày đó hỗ trợ xử lý tai nạn xe cứu trợ người bị thương kia chính là giống nhau.

Nhưng nếu nói đến người giành tắc xi cùng hấn và người đưa cả phê vào phòng họp, hấn là sẽ không cùng là một nữ nhân, không phải sao?

Nhưng là vì sao cô đột nhiên lại giống hệt nữ nhân ngày đó, làm hấn có loại cảm giác ánh mắt không rời nổi?

“Nói chuyện nha, giả cầm điếc làm gì?” Cô khí thế bức nhân tiếp tục hướng hấn điên cuồng hét lên. “Không có lời nào để nói có phải hay không? Tốt lắm, anh không nói tôi nói! Anh nghe đây, loại người tự cho là đúng lại cuồng công việc như anh, tôi đối với anh một chút hứng thú cũng không có, đừng tưởng rằng anh lớn lên bộ dáng giống Triệu Quốc, tôi sẽ thích anh, anh so với Triệu Quốc căn bản chính là cái rắm, chỉ có loại người đần độn mới muốn đi quần quít lấy anh, thích anh, đầu của tôi vẫn bình thường cho nên còn lâu mới có điều đó xảy ra. Nghe rõ rồi chứ?”

“Cô nói tôi là cái rắm?” Sài Thiểu Phong hơi nheo hai mắt lại, trầm giọng hỏi.

“Đúng vậy!” Trử San San đã muốn tức giận đến khẩu không trạch ngôn.

“Chỉ có người đần độn mới thích tôi?” Hấn hỏi lại, thanh âm lại càng trầm càng nguy hiểm chút.

“Đúng vậy!” Trử San San đang bị tức giận bao trùm, căn bản vốn không có phát hiện hấn đang phát ra nguy hiểm, tiếp tục khẩu không trạch ngôn phát tiết lửa giận. “Không chỉ là đần độn, là người điên, bệnh thần kinh, mắt manh, đầu có vấn đề ngu ngốc –”

Thanh âm của cô trong nháy mắt bị im bặt, bởi vì hấn đột nhiên vươn tay kéo cô về hướng hấn, làm cho cô đứng không vững hung hăng đụng vào ngực hấn, cái mũi thiếu chút nữa rút ra ngoài.

“Anh muốn làm gì –” Cô giận không thể không ngẩng đầu mắng chữ hấn, nhưng cô không dự liệu là hấn cúi người xuống chạm vào mặt cô.

Kế tiếp nháy mắt, hấn đã cường hôn cô.

Trử San San đầu trống rỗng, cái gì suy nghĩ, cái gì tức giận, tựa hồ trong nháy mắt tất cả đều đã rời xa cô, chỉ còn lại có một mảng khoảng không trống rỗng.

Đã xảy ra chuyện gì?

Hắn đang hôn nàng.

Vì sao hắn đột nhiên hôn nàng, còn có, là ai cho phép hắn hôn nàng?

“Ngô –” Tên hỗn đản này, dừng tay.

Cô giãy dụa muốn thoát ra khỏi hắn một trận, sao biết miệng vừa mới hơi mở ra, đầu lưỡi của hắn lập tức chui vào trong miệng, cái lưỡi mang hơi ẩm ướt nóng hoà quyện cùng đầu lưỡi cô khiến tay chân cô như nhũn ra.

Trừ San San chưa bao giờ bị người khác hôn như vậy, trên thực tế, đây là nụ hôn đầu tiên của cô, cho nên cô trừ bỏ cảm thấy đầu trống rỗng, có chút hô hấp bất thường, lỗ tai ong ong tác hưởng, tim đập cực nhanh, còn có tay chân như nhũn ra, cả người nóng lên, căn bản vô lực chống cự, chỉ có thể tùy ý hắn dùng cách thức hôn nồng nhiệt đem cô thổi quét, xâm chiếm.

Đột nhiên hắn rời khỏi cô nhanh như lúc tiếp xúc ban đầu khiến cô vẫn thấy choáng váng, mờ mịt không biết gì, đột nhiên bên tai cô nghe thấy giọng nói của hắn: “Bị cưỡng hôn cảm thấy thế nào?”

Tựa như người khác rót nước lạnh vào đầu, Trừ San San nháy mắt cả người cứng đờ theo mê mang tỉnh táo lại. Cô không chút nghĩ ngợi, lập tức vươn tay hung hăng tát một cái.

“Ba!”

Thanh âm cái tát ban đêm vang đến tận mây xanh.

Hắn bị nàng đánh đến lệch một bên mặt, nhưng không có lập tức đem mặt chuyển đi, chính là khê nâng cằm, tà mắt nhìn cô, hiện ra bộ dáng như kiểu cô không đáng giá cho hắn xem.

Trừ San San khuất nhục nước mắt nhanh chóng hiện lên trong hốc mắt, khiến cho cô không thể khống chế, nhưng cô lại càng không nguyện ý để hắn thấy cô yếu thế như vậy.

Cô bắt buộc chính mình phải chịu đựng, hung hăng trừng mắt hắn nói: “Lần sau anh còn dám gặp mặt tôi, tôi tuyệt đối sẽ khiến cho anh thân bại danh liệt.” Nói xong, cô xoay người phẩy tay áo bỏ đi, nước mắt tủi nhục trong nháy mắt được cô giấu giếm trong vành mắt nay đã chảy xuống.

Đó là nụ hôn đầu tiên của cô trong kiếp này nha! Mà hắn thế nhưng chỉ vì muốn nhục nhã cô, cứ như vậy mà cướp nó đi.

Cô sẽ không tha thứ hắn, cả đời cũng không.

Đáng giận hỗn đản!

4. Chương 4

nhân viên nữ gần đây hay mang cà phê đến cho bọn họ, không phải cô. Thất vọng cùng mất mát nháy mắt đã thay thế cho nỗi mong mỏi của anh, làm anh phiền chán muốn điên, cơ hồ nhìn không được muốn phát hỏa.

Anh không biết chính mình rốt cuộc là làm sao vậy, vì sao lại hy vọng người đưa cà phê vào là cô? Chẳng lẽ anh muốn giải thích chuyện hôm đó hôn cô sao?

Nụ hôn đó, anh thừa nhận ngay từ đầu thật là có ý muốn trả thù, ai kêu cô lớn tiếng mắng anh không đáng một đồng.

Nhưng là khi tiếp xúc với cánh môi mềm mại của cô, anh liền đã quên hết thấy, thậm chí nhắm nháp vị ngọt của cô, giữ lấy hơi thở mê người đó.

Anh rất ít khi không khống chế được, càng chưa bao giờ từng thoát tự diễn xuất, nhưng cái hôn này lại làm cho anh hoàn toàn quên hết thấy, bao gồm việc bọn họ đang đứng giữa đường, thẳng đến khi cô mê say ở trong lòng anh kêu ra tiếng, mà anh kim lòng không dậu muốn nhìn vẻ mặt của cô, mở mắt ra bị đèn trên đường chói sáng, lúc này mới đột nhiên kinh thấy chính mình vừa rồi làm chuyện gì.

Anh cảm thấy rất tức giận, không chỉ tức giận vì chính mình không khống chế được, càng tức giận do cô mà làm cho anh không khống chế được, cho nên anh mới có thể cố ý trào phúng bên tai hỏi cô “Bị cưỡng hôn cảm thấy tư vị thế nào?” Coi như nụ hôn vừa rồi đối hân mà nói một chút cảm giác cũng không có, thuần túy chỉ là vì nhục nhã cô mà thôi.

Cô đánh anh một cái tát, dùng lực rất lớn, điều này tạo nên một kỳ tích khác thường – cô chính là người con gái đầu tiên dám tát anh.

Một cái tát đánh cho anh rất đau, hiện tại hồi tưởng còn ấn tượng khắc sâu, nhưng anh cũng biết là chính mình xứng đáng, tự làm tự chịu, cô chỉ đánh một cái tát xem như tiện nghi anh rồi .

Anh là người đàn ông ba mươi ba tuổi thành thực, tuy rằng hiện tại không có bạn gái, nhưng cũng từng có vài đoạn quan hệ cùng vài lần một đêm tình, đối với nữ nhân bình thường có hay không đang đùa, kinh nghiệm phong phú hay không, anh đều có thể nhận ra.

Cô không phải một nữ nhân tùy tiện, khi anh áp sát cánh môi của cô liền đã biết, nhưng anh không có thu tay lại, còn chiếm tiện nghi của người ta rồi nói sau, thật là nên đánh.

Trên thực tế, ngay cả anh cũng cảm thấy chính mình tội không thể tha, rất muốn tự tát mình một cái. Nhưng ngay lúc đó anh rút cuộc là bị cái quỷ gì làm mê tâm hồn?

Anh vẫn không thể quên bộ dáng khi cô quay đi, vừa thẳng thắn lại thực yếu ớt; Như vậy hung hãn đầy mắt lại phiếm lệ quang, làm ấy ngày nay anh mỗi khi nhớ tới liền cảm thấy phiền chán không chịu nổi, hảo muốn gặp mặt cô một lần, xem cô có khỏe không.

Anh rất muốn gặp cô.

Đời này đây là lần đầu tiên anh rất muốn gặp một người khác, nhưng cô lại giống như đột nhiên hoàn toàn thoát ly cuộc sống quỹ đạo của anh, ngay cả những lần họp gần đây anh căn bản không cần phải tham dự nhưng anh vẫn muốn gặp được cô.

Cô có phải hay không đang trốn anh đâu?

Anh mày khinh tặc, thẳng suy tư về điều này hết thấy, căn bản không chú ý tới nữ nhân đưa cà phê đang không ngừng liếc mắt đưa tình, ý đồ hấp dẫn lực chú ý của anh, cuối cùng bởi vì anh làm như không thấy mà ôm nỗi hận giận tái mặt, phiệt phiệt môi, xoay người rời đi.

Đại sự đều đã tiến hành tương đương thuận lợi, căn bản là không cần anh phải ở đây, anh miễn cưỡng đợi nửa giờ, liền mượn cơ còn có việc khác, đem những việc còn lại chưa xong giao cho thuộc hạ, rời đi trước.

Anh đứng ở thang máy thờ dài, thừa nhận hôm nay lại uống công một chuyến, lãng phí vài giờ. Anh tự nói với mình, có lẽ anh nên như vậy từ bỏ, nên quên hết thấy.

Thang máy tới lầu một, cửa thang máy “Đinh” một tiếng sau hướng hai bên hoạt khai, anh ngẩng đầu đang muốn đi ra thang máy, lại thấy người mà mấy ngày nay anh đang cực kỳ muốn gặp.

Nghe thấy thanh âm cửa thang máy mở ra, cô ngẩng đầu, nháy mắt cùng anh bốn mắt giao tiếp.

Trên mặt cô biểu tình thực rõ ràng vừa nhìn thấy anh sau liền lạnh như băng, bỏ qua một bên mà đi, tựa như không phát hiện ra anh đứng đó, làm cho anh chỉ cảm thấy thực không hiểu lại tức giận a.

Anh đi ra thang máy, nhìn cô cố ý rút ra một chút khoảng cách, theo bên kia thang máy chuẩn bị đi vào, anh chân dài nhất khóa, tay duỗi ra, lập tức chế trụ cổ tay cô, không nói hai lời đã đem cô hướng ngoài cửa lớn kéo đi.

Anh biết cô sẽ không giãy dụa, càng không thể thét chói tai cầu cứu, dù sao đây là nơi mỗi ngày cô đều phải đi làm, mà anh lại là khách quý của công ty cô, cô không xem tăng mặt cũng phải xem phật mặt, cho nên sẽ không thể ở trong này trở mặt.

Bất quá vừa đi ra cửa, ra đến bên ngoài sẽ không nhất định .

Quả nhiên không ngoài sở liệu, cô một bước ra khỏi cửa liền lập tức dùng sức dứt tay anh ra sau đó đứng ở tại chỗ lạnh lùng trừng mắt.

“Anh muốn làm gì?” Cô lạnh giọng hỏi.

Sài Thiếu Phong đột nhiên phát hiện chính mình căn bản trả lời không được, bởi vì anh cũng không biết chính mình muốn làm sao.

Trước khi gặp cô, anh thậm chí muốn được nhìn thấy cô, muốn biết cô có bình yên vô sự hay không. Nay đã gặp rồi, thấy cô vẫn sống tốt, không có gầy yếu hay tiêu tụy, chẳng phải anh cần phải xoay người rời đi, từ nay về sau quên hết những chuyện này sao? Dù sao anh vẫn còn một đồng việc phải làm, làm việc đến độ không có đủ thời gian mà ngủ làm sao còn có thời gian mà lãng phí tại đây?

Nhưng mà biết rõ như thế, vì sao anh còn đứng đây không hiểu, đứng ở chỗ này cùng cô mắt to trừng mắt nhỏ? Anh rốt cuộc muốn làm sao?

“Em tên là gì?” Anh nhìn chằm chằm cô hỏi, đột nhiên nghĩ đến ngay cả cô tên gọi là gì đều không biết.

“Quan hệ gì với anh?” Giọng nói của cô cực lạnh, ngữ khí khiến cho người ngoài nghe được mà rét lạnh.

“Đây là cách em đối đãi với khách quý của công ty sao?”

“Anh đừng có lấy công ty ra dọa tôi, nếu thấy tôi vô lễ thì cứ nói đi, cùng lắm thì tôi xin việc khác.” Cô tức giận nói.

“Em không cần phải nổi giận dùng dưng như vậy, tôi cũng không tính làm như vậy.”

“Phải không? Vậy thật đúng là rất cảm tạ anh.” Cô châm chọc khiêu khích nói, “Anh muốn làm sao? Lại muốn cảnh cáo tôi, bảo tôi không cần quần quít lấy anh sao? Anh yên tâm, chính là tôi hiện tại ăn no không có chuyện gì, cũng sẽ không làm loại sự tình này. Lần sau nếu không cần thận gặp anh giống hôm nay, tôi cũng sẽ trước tiên lấy trăm mét tốc độ chạy đến nơi khác, miễn cho anh nhìn thấy tôi lại ngại, như vậy vừa lòng sao? Tôi có thể đi chưa?”

Nói xong, cô trực tiếp xoay người rời đi, không ngờ tay lại đột nhiên bị anh bắt lấy.

Cô dừng quay đầu lại, trừng mắt tức giận hỏi: “Anh rốt cuộc muốn làm gì?”

Sài Thiếu Phong thật sự không biết chính mình rốt cuộc muốn làm gì, chỉ biết là anh không thể để cho cô đi như vậy mà mang theo hiểu lầm tránh xa anh.

“Tôi không có cái kia ý tứ.” Anh nhú mi nói.

“Có ý tứ gì? Còn có, buông.” Cô phẫn nộ không thôi nói, dùng sức bỏ tay anh ra.

Sài Thiếu Phong không tự chủ được nhìn thoáng qua tay mình bị cô bỏ ra, không hiểu sao cảm thấy một loại hư không cảm giác. Anh rốt cuộc là làm sao vậy? Anh không tự giác nắm chặt quyền đầu.

“Anh đừng ở đây mê hoặc người khác, anh dám đánh tôi?” Trữ San San thất kinh lui về phía sau từng bước.

“Tôi không đánh nữ nhân.” Sài Thiếu Phong sửng sốt một chút, ngăn chặn không được cắn răng nói.

“Ý tứ chính là tuy rằng anh rất muốn đánh tôi, nhưng bởi vì tôi là nữ nhân, cho nên chỉ có thể liều mạng nhận xuống, phải không?” Cô trào phúng nói, mỗi câu đều mang theo công kích.

Sài Thiếu Phong nhú mày khinh tức nhìn cô, biết chính mình căn bản không đủ lập trường trách cô, bởi vì chuyện lần trước anh mạo phạm cô.

“Có thể quên những chuyện bất hoà ngày trước không, chúng ta bắt tay giảng hòa được không?” Anh hít sâu một hơi, mở miệng nói.

“Tôi có thân phận gì a? Một nữ nhân đầu đầy cỏ rác sao dám tùy tiện cùng Sài đại tổng giám đốc vĩ đại cao cao tại thượng mà bắt tay? tiểu nhân không dám nha.” Trữ San San hết sức trào phúng nói.

Xem ra cô thật sự rất tức giận. Sài Thiếu Phong trong lòng thở dài đoán .

“Tôi muốn giải thích chuyện ngày đó với em.” Anh nhìn cô thật sâu, sau đó xoay người một góc chín mươi độ cúi đầu thi lễ, nghiêm trang nói: “Thực xin lỗi.”

Trử San San nháy mắt ngây dại, cũng bị dọa cho choáng váng, cô như thế nào cũng không nghĩ tới anh sẽ làm như vậy.

Anh là người cao ngạo lại có thành tựu, tình anh lại được mọi người sùng bái cùng kính ngưỡng, có thể nói là trên vạn người, kết quả anh ta lại ngay trước mặt mọi người qua lại hành lễ giải thích với cô?

“Uy, anh đừng như vậy, nhanh chút ngẩng đầu lên.” Cô trừng mắt nhìn, nhanh chóng hoàn hồn kêu lên, đồng thời có chút hoảng hốt tả hữu nhìn xung quanh, chỉ sợ hình ảnh như vậy bị đồng nghiệp công ty thấy.

“Em nguyện ý tha thứ cho tôi?” Sài Thiếu Phong ngẩng đầu nhìn cô, lưng vẫn cong xuống.

“Được , được , được .” Cô nhanh chóng trả lời, nhìn thấy hai người đồng nghiệp đang từ trong toà nhà đi ra, sợ tới mức không hề nghĩ ngợi, vội vàng thân thủ kéo tay anh theo hướng trái ngược, rời xa khu vực có khả năng bị đồng nghiệp trong công ty bắt gặp.

Sài Thiếu Phong chưa từng bị người nào kéo đi như vậy, cho nên anh lại cảm thấy đây lại là một chuyện lạ thứ nhất từng trải qua.

Trên thực tế không chỉ một chuyện, người có thể làm cho anh cúi đầu chín mươi độ giải thích , chỉ sợ cô cũng là người đầu tiên nha. Mấy việc này bản thân anh cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Trọng điểm là, những việc lần đầu tiên xảy ra này, kỳ thật có một nửa là vì có sự cho phép của anh mới có thể xảy ra, ví dụ như hiện tại.

Vì sao anh lại cho phép cô làm ra nhiều chuyện ngoại lệ như vậy đâu? Nếu hiện tại đổi thành một nữ nhân khác lôi kéo anh chạy như chạy nạn như vậy thì.....

Không, vừa nghĩ anh đã biết căn bản là không có khả năng xảy ra, bởi vì anh trước tiên sẽ nghiêm khắc nhắc nhở, nếu nữ nhân kia còn không biết liêm sỉ tiếp tục dây dưa, anh tuyệt đối sẽ kêu bảo vệ đến xử lý.

Cho nên, nói vấn đề lại nhớ tới nguồn gốc của nó, anh vì sao lại đặc biệt cho phép cô làm càn đâu?

Đáp án đã miêu tả sinh động, tuy rằng lại là không thể tin, nhưng là trừ lần đó ra, đã không có lý do khác .

Anh giống như bất tri bất giác bị cô hấp dẫn, lại muốn thích cô.

Rốt cục kéo tay anh đưa đến một cái ngõ nhỏ có ít người qua lại, Trử San San mới buông tay ra, hít một ngụm khí lớn sau đó xoay người, nhíu mày trừng mắt.

“Anh rốt cuộc là có dây thần kinh nào bị chập rồi, Sài đại tổng giám đốc?” Cô hỏi anh, thật sự không hiểu anh đến tột cùng là ăn nhầm cái gì được rồi, lại ở trước mặt mọi người làm ra hành động gây tổn hại đến thân phận của anh ta, chính là khom lưng nói xin lỗi cô?

“Có lẽ vừa rồi mình tưởng lầm, bây giờ mới là đúng.” Sài Thiếu Phong nhìn không chuyển mắt nhìn cô, thì thào nói nhỏ.

“Cái gì? Phiên anh nói to lên một chút được không.” Trử San San nhíu mi.

“Em tên là gì?” Anh hỏi cô, sau đó tự giới thiệu.“Tôi là Sài Thiếu Phong, chữ Sài trong củi lửa, Thiếu trong thiếu niên, Phong trong bộc lộ tài năng.”

“Tôi biết.” Trử San San mặc danh kỳ diệu liếc hẩn một cái,“Sài đại tổng giám đốc ở công ty chúng tôi là một danh nhân, tôi sớm đã nghe danh như sấm bên tai.”

“Cho nên, em biết tôi, tôi lại không biết em, như vậy tựa hồ không công bằng, cũng khiêm khuyết lễ phép.”

“Tôi không nhớ rõ trước đây anh từng có để ý loại này lễ phép.” Cô trào phúng nói.

“Em muốn tôi lại cúi đầu chín mươi độ giải thích sao?” Anh nhìn cô, vẻ mặt còn thật sự hỏi.

“Không cần.” Cô vội vàng ngăn cản, sau đó khinh phiệt môi dưới, mới mang theo một chút không cam lòng nói:“Trử San San.”

“Chữ Sở trong điền đạm đáng yêu?”

“Sở trong sở động lòng người.” Cô trừng mắt nhìn hẩn liếc mắt một cái.

Sài Thiệu Phong nhin không được ngoéo một cái môi, cảm thấy có điểm buồn cười, lại nghe thấy cô nói tiếp làm anh ngẩn ngơ.

“Nhưng cũng không phải.” Nàng nói.

“Cũng không phải?” Anh nhú mày khinh túc nhìn cô, nói từ nãy đến giờ cũng không phải họ của cô sao?

“Chữ đó thêm một giấu móc nữa thành chữ Trử, San San trong nghĩa là đến chậm. Trử San San.”

Sài Thiệu Phong ở trong lòng viết một lần. Trử San San, nguyên lai đây là tên cô.

“Tốt lắm, tôi giải thích anh đã hiểu rồi, nên có lẽ cũng đã có rồi, cho nên hiện tại Sài đại tổng giám đốc còn có cái gì chỉ giáo không? Nếu không xin thứ cho tiểu nhân muốn cáo lui. Tôi chỉ là một nhân viên nhỏ, không giống anh là đại lão bản có thể tùy tâm sở dục, khiêu ban đánh hỗn cũng không ai dám giáo huấn anh.”

Cô một bộ dáng đang vội lại khẩn cấp muốn rời đi, hơn nữa lý do đúng đắn, làm cho Sài Thiệu Phong quyết định trực tiếp đánh vào trọng điểm.

“Buổi tối có rảnh không? Tôi muốn mời em ăn cơm.”

Trử San San ngây người ngẩn ngơ, “Cái gì?”

“Tôi muốn mời em ăn cơm, nếu tối nay không được, tối mai cũng có thể.” Anh nhìn không chuyển mắt nói.

Trử San San không tự chủ được lộ ra vẻ mặt trợn mắt há hốc mồm, sững sốt sau một lúc lâu mới hỏi lại: “Vì sao?”

“Xem như chuộc lỗi.” Sài Thiệu Phong nói ra lý do sớm đã nghĩ đến.

“Anh đã nói lời xin lỗi, mà tôi cũng đã tiếp nhận rồi, cho nên anh căn bản không cần phải lại làm việc thừa đó là mời tôi ăn cơm.” Cô lắc đầu nói, xem như đã nhận thành ý của anh. “Anh yên tâm, con người của tôi trước sau như một, sẽ không nói tha thứ sau còn ghi hận cả đời. Không có việc gì đâu? Tôi phải đi rồi, tạm biệt.”

Cô hướng anh phát phát tay, xoay người đi không được vài bước, phía sau lại truyền đến tiếng anh kêu.

“Trử San San.”

Cô bắt đắ dĩ dừng lại cước bộ, quay đầu nhìn anh, thật sự không hiểu người này mỗi ngày tăng ca, nghe nói một ngày ít nhất làm việc mười mấy tiếng cường công tác hôm nay rốt cuộc là làm sao vậy? Công việc của anh hẳn là rất nhiều, thời gian hẳn là thực quý giá, không phải sao? Như vậy đứng ở chỗ này cùng cô nói linh tinh đến nửa ngày là như thế nào, chẳng lẽ thật sự là ăn nhầm phải cái gì rồi sao?

Anh bước tới trước mặt cô, sau đó cầm tay cô, đặt vào trong tay cô tấm danh thiếp.

Cô mờ mịt khó hiểu ngẩng đầu nhìn anh.

“Hôm nay sau giờ tan tầm, 6h tôi sẽ tới đón em. Tại đây, nghĩ xem em muốn ăn cái gì, gọi điện thoại nói cho tôi biết, nếu em không gọi thì tôi tự quyết định.” Anh nói đơn giản, sau đó nhìn cô ngây ra như phỗng nói: “Buổi tối gặp.” Sau liền xoay người rời đi.

Trử San San ngơ ngác nhìn theo anh, sau khi anh rời đi mới thông thả trừng mắt nhìn, có cảm giác giật mình.

Vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sài đại tổng giám đốc làm sao lại cứ rần muốn mời cô ăn cơm nha? Cô đã nói không cần, anh ta như vậy không phải là bắt ép cô chứ?

Cô cúi đầu nhìn tấm danh thiếp trên tay, phía trên còn có mạ vàng nha! Trọng điểm là, cô dám cam đoan, danh thiếp này toàn công ty đại khái không có tới ba người có thể có, một người là tổng giám đốc, một người là cô.....

Không nên không nên, nghĩ như vậy rất phiền.

Cô nhanh chóng lắc lắc đầu, bỏ đi ý tưởng không có khả năng kia.

Anh ta không có khả năng đối nài có ý tứ chứ, bởi vì anh không chỉ một lần đã nói cho cô, cô không phải loại mà anh thích, cho nên anh cho cô danh thiếp này, hẳn đơn thuần chính là muốn thuận tiện cho cô để liên lạc với anh, dù sao anh là đại nhân vật cách xa ngàn dặm nha, thời gian anh bỏ ra để gọi điện thoại cho cô, nói không chừng anh có thể kiếm được vài trăm vạn, thậm chí vài trăm ngàn, không tất yếu vì cô mà lãng phí cơ hội kiếm tiền này đi.

Càng nghĩ càng cảm thấy nhất định là như vậy, Trữ San San không tự giác phiết phiết môi, thì thào niệm câu “Cái đồ công tác cuồng”, sau đó đem danh thiếp nhét vào trong túi, lúc này mới bước nhanh trở về công ty.

Cô hy vọng không ai chú ý tới sự mất tích của cô, cho dù chú ý tới, cũng không đi tính toán cô mất tích bao lâu đi.

Ông trời phù hộ.

Trữ San San buổi chiều bề bộn nhiều việc, bản kế hoạch này trước kia muốn hoàn thành chính là không có vấn đề gì, nhưng bởi vì cấp trên đột nhiên thay đổi ý tưởng, làm cho bọn họ vất vả một tháng thành phẩm nhất thời đồng loạt thành giấy bỏ đi.

Đương nhiên, cũng không nội dung cơ bản của kế hoạch không dùng được, chẳng qua bởi vì ý tưởng thay đổi một chút, nguyên bản số liệu, báo biểu, biểu đồ, lời lẽ thuyết minh đều phải làm lại một lần nữa.

Tóm lại, cấp trên muốn có thành quả, phía dưới muốn chết cũng phải làm cho kỳ được.

Bởi vậy, khi đến 6h, cô vẫn còn đang ngồi trong văn phòng liều mạng đẩy nhanh tốc độ, hoàn toàn đã quên cùng Sài Thiếu Phong có hẹn gặp.

“Tít — tít — tít —”

Trên bàn điện thoại đột nhiên vang lên, cô nhanh tay tiếp, khẩu khí có chút mệt mỏi cùng không kiên nhẫn.

“Alô?”

“Trữ San San?”

“Là tôi, xin hỏi ai vậy?”

“Sài Thiếu Phong.”

Cô ngẩn ngơ, tiếp theo nhin không được theo chỗ ngồi nhảy dựng lên. “Trời ơi, tôi quên mất.”

Cô bật thốt lên nói.

Điện thoại đầu này Sài Thiếu Phong nhin không được lộ ra một tia cười khổ, nguyên lai anh dễ dàng như vậy bị bỏ quên.

Trong cuộc đời này lần đầu tiên anh bỏ qua công việc, lòng tràn đầy chờ mong cùng một nữ nhân hẹn gặp mặt, kết quả là cô lại quên. Xem ra cô trước đây nói đều là thật sự, cô đối với anh một chút hứng thú cũng không có. Châm chọc là, những lời này nguyên bản là anh nói với cô, kết quả hiện tại lại biến thành như vậy, báo ứng không thể tới nhanh như vậy chứ?

“Anh hiện tại đang ở đâu? Không phải là đến trước cửa công ty rồi chứ?” Cô hỏi.

“Đúng.” Đối với anh mà nói thời gian chính là tiền tài, anh không thích muộn.

“Anh sao không gọi điện thoại trước?” Cô oán giận nói.

“Tôi không có số điện thoại của em.”

“Không có? Vậy anh hiện tại đang làm gì? Truyền âm ngàn dặm sao?”

Sài Thiếu Phong sững sốt một chút, nhin không được khoe miệng cong lên. “Là tôi gọi điện thoại về công ty rồi đồng thời từ bàn chỉ dẫn tìm ra số của em.”

“Anh có nói giỡn không vậy?”

“Không có.”

“Anh làm sao có thể ngay cả điện thoại công ty tôi cũng không biết a? Vậy anh bình thường như thế nào cùng công ty tôi liên lạc ?”

“Thư ký.”

Trời đất quỷ thần ơi –

Trở San San thật là không biết nên nói gì, nhưng là khắc sâu cảm nhận được anh thật sự là một nhân vật lão bản cấp đại, mà cô thế nhưng lại làm ột đại nhân vật như vậy leo cây chờ dưới lầu?

Cô nhanh chóng nhìn đồng hồ đeo tay.

6h15p.

Trời ạ, a, anh ta ngay cả gọi điện thoại cũng cảm thấy lãng phí thời gian , mà cô thế nhưng lại làm cho anh đợi mười lăm phút?

Anh có phải đang tức giận đến hộc máu không vậy? Như thế này cô mà đi xuống, liệu có bị anh ta nhất thời giận quá hoá liều mà bóp chết không? Rất có khả năng. Cho nên, cô vì sinh mệnh quý giá mà suy nghĩ, cô vẫn là đừng đi xuống thì tốt hơn.

“Thực xin lỗi, tôi bây giờ có việc cần tăng ca, cho nên..... Ách, ăn cơm bởi tội liên miễn có được không? Tôi đã biết thành ý của anh, thật sự không tức giận , cho nên –”

“Em vẫn chưa ăn tối, không phải sao?” Anh đột nhiên đánh gãy lời cô nói.

“Tôi làm xong sau sẽ đi ăn.”

“Ý tứ chính là em sẽ không phải tăng ca thêm quá muộn? Tôi sẽ ở đây em.”

Trở San San đột nhiên trờng lớn hai mắt.

“Không phải ý tứ này.” Cô vội vàng giải thích nói.“Ý của tôi là, khi nào đói tôi sẽ tạm thời gác lại công việc để đi ăn, sau đó vẫn phải làm xong việc mới được về, đêm nay đại khái sẽ phải làm thêm vài tiếng nữa.” Cô bắt đầu dĩ thử dài.

“Là như thế sao?” Điện thoại kia đầu trầm tĩnh trong chốc lát, truyền đến thanh âm của anh.

“Đúng vậy.” Ngữ khí của cô tràn ngập bất đắc dĩ.“Thật sự ngại quá, anh lại phải phí công đi một chuyến, thực xin lỗi.” Cho nên mau chóng ngắt điện thoại đi, mau chóng ngắt điện thoại đi.

“Em có muốn ăn cơm cá kho không?” Anh đột nhiên hỏi.

“A?” Cô nhất thời không kịp phản ứng lại.

“Tôi biết có chỗ bán cơm cá kho ngon lắm, lại có thể đóng bao mang bên ngoài, em ở đây chờ một chút, tạm thời đừng ăn bữa tối, đợi lát nữa tôi sẽ đến.” Anh nói.

“Chờ một chút, không cần phiền toái như vậy.” Cô vội vàng kêu lên.

“Không phiền toái, bởi vì tôi cũng muốn ăn cơm.”

“Nhưng là –”

“Tôi sẽ gọi điện thoại lại cho em.” Nói xong, anh cắt đứt điện thoại.

Trở San San cảm thấy quả thực rung động , cả người ngây ra như phỗng.

Hiện tại là như thế nào? Rốt cuộc là như thế nào ? Vị Sài đại tổng giám đốc kia rốt cuộc là bị cái gì kích thích, ăn nhầm phải thuốc gì rồi, vì sao trở nên kỳ quái như vậy, lại nói muốn đi mua đồ ăn giúp cô?

Là muốn nói giỡn với cô sao?

Nhưng nghe anh nói sẽ mua hai túi cơm đến cùng ăn, vậy.....

Rốt cuộc cô nên nghĩ như thế nào ? Bởi vì hành vi này không giống như anh muốn chuộc lỗi, căn bản chính là rất ân cần nha?

Anh sẽ không thật sự đối cô có ý tứ, muốn theo đuổi cô đi?

Tim đập không tự chủ được nhanh một ít, Trử San San lập tức lắc lắc đầu, muốn chính mình đừng miên man suy nghĩ, miễn làm trò cười. Lấy điều kiện của anh, ít nhất có ba ngàn người đẹp mặc anh lựa chọn, cô dựa vào cái gì mà trúng tuyển?

Nhưng là nói đi nói lại, điều kiện của cô cũng không kém nha, người bộ dạng mỹ [người khác nói], cá tính hảo [người khác nói], không có ham mê gì thái quá [xem tivi đương nhiên không tính], có công việc cùng thu nhập ổn định, trọng yếu nhất là cô không chỉ có thân thể thuần khiết, tình cảm cũng thuần khiết, lần duy nhất yêu thời trung học không tính, cô đã mười năm nay không có bạn trai. Những người tuyệt vời như cô hiện nay còn mấy ai đâu?

Cho nên, nếu anh thật sự thích cô, coi như là anh ta cũng thật tinh mắt .

Bất quá nếu ảo tưởng của cô trở thành sự thật, anh thật sự thích cô, muốn theo đuổi cô, liệu cô có nhận lời không?

Trử San San vừa nghĩ vấn đề này vừa làm việc, bất tri bất giác đã qua một giờ, khó trách cảm giác bụng càng ngày càng đói.

Kỳ quái , tên kia rốt cuộc đi thế nào mua đồ ăn nha? Anh ta sẽ không trêu đùa cô chứ, căn bản là không đi mua bữa tối, kết quả là cô ngu ngốc lại coi là thật sao , một người ở bên cạnh si ngốc chờ đi?

Càng nghĩ càng cảm thấy bất an, cô lấy ra danh thiếp buổi sang anh đưa, do dự một chút, rốt cục vẫn là điện thoại cho anh.

“Uy.” Điện thoại được chuyển, đầu kia truyền đến thanh âm cũng không giống anh ta .

“Xin hỏi, đây là di động của Sài Thiếu Phong sao?” Cô chần chờ hỏi.

“Tiểu thư, người quen biết chủ nhân của số di động này sao?” Người ở đầu dây bên kia có chút sốt ruột miệng nhanh chóng hỏi.

“Vâng.” Cô có chút nghi hoặc, không hiểu đối phương sao lại hỏi cô như vậy. Sài đại tổng giám đốc đâu? Điện thoại của hắn vì sao lại ở trên tay người khác?

“Thật tốt quá, hẳn xảy ra tai nạn xe, chúng ta –”

“Cái gì?” Trử San San đột nhiên kêu to ra tiếng, bị kinh hách đến. “Anh ta hiện tại ở đâu? Bị thương có nghiêm trọng không? Đưa đến bệnh viện nào? Vì sao lại phát sinh loại sự tình này.....”

“Tiểu thư, cô trước đừng hoảng hốt, bình tĩnh một chút.” Đối phương trấn an nói.

Muốn cô làm sao bình tĩnh? Trử San San thiếu chút nữa hướng đối phương điên cuồng hét lên. Vừa nghĩ đến anh là vì đi mua đồ ăn cho cô mới có thể phát sinh tai nạn xe , cô cũng sắp muốn điên mất rồi.

Cô không nên lấy lý do tăng ca làm có lý hèn , nếu cô ngoan ngoãn cùng anh ta đi ăn cơm cũng sẽ không phát sinh loại sự tình này .

Tai nạn xe.

Làm sao bây giờ? Làm sao có thể phát sinh loại sự tình này, làm sao bây giờ? Nếu anh có gì không hay xảy ra, cô phải làm sao đây? Làm sao bây giờ , ô.....

5. Chương 5

Nhanh chóng nhảy xuống tắc xi, Trử San San cực kỳ gấp gáp vọt vào phòng cấp cứu bệnh viện, khuôn mặt lo lắng sợ hãi mà tái nhợt.

“Y ta –” Cô nhanh chóng chặn ngang một y tá, còn không kịp hỏi vụ tai nạn xe vừa đưa tới đang ở đâu thì đã thấy anh.

Cô lập tức buông y ta ra, thẳng tắp vọt tới giường bệnh.

Anh nằm ở trên giường bệnh cánh tay cùng trên trán đều bọc băng gạc, trên mặt còn bị trầy da rõ ràng, hai mắt nhắm chặt, nhưng trong ngực lại hô hấp phập phồng vững vàng.

Cô cảm thấy hai mắt nóng lên, hai chân như nhũn ra, thiếu chút nữa liền đứng không nổi.

“Sài Thiếu Phong?” Cô nhẹ giọng gọi.

Nghe thấy thanh âm, anh mở hai mắt, sau đó mỉm cười với cô, áy náy mở miệng nói: “Thực xin lỗi.”

“Thực xin lỗi cái gì?” Cô không tự giác mà ôn nhu hỏi.

“Bữa tối. Em trước khi đi có ăn chút gì không? Đừng để đói bụng, sẽ làm dạ dày bị thương.”

“Anh bây giờ còn có tâm tình quản dạ dày của tôi?” Cô mặt mày nhả lại. “Rất cuộc là chuyện gì xảy ra? Vì sao lại phát sinh tai nạn xe? Anh trên người bị thương có nặng lắm không, thầy thuốc nói như thế nào?”

“Sẽ không chết.”

“Không được nói giỡn!” Cô có chút tức giận nói.

“Thật có lỗi.”

Trở San San hít sâu một hơi, hơi chút dịu đi một chút cảm xúc cùng tính tình của mình.

Trời biết anh ta trước khi tới bệnh viện có bao nhiêu sợ hãi, bởi vì người nói điện thoại với cô nói rằng tay anh bị đứt ra, mặt toàn là huyết, hôn mê bất tỉnh, còn liên tục kêu cô phải bình tĩnh, quả thực chính là nói chuyện giật gân đến cực điểm.

Anh ta nghĩ hừ chết người khác không cần đền mạng sao? Thật sự là tên đáng giận, cần phải thiên đao vạn quả!

“Anh không sao, chỉ gãy tay thôi, còn có chút bầm tím cùng với não bị chấn động rất nhỏ mà thôi, không có việc gì.” Sài Thiếu Phong nói.

“Như vậy còn nói không có việc gì?” Trở San San nhin không được trừng hấn liếc mắt một cái. “Tai nạn xe này rất cuộc là như thế nào phát sinh?”

“Một lái xe dừng xe ven đường rồi xuống xe luôn, quên không mang theo chìa khoá, trong xe có trẻ con, nó nghịch ngợm chạm vào, là tai nạn ngoài ý muốn thôi.”

Trở San San nhất thời không biết nói gì, này căn bản chính là tai bay vạ gió.

“Anh thực xui xẻo.” Cuối cùng cô chỉ có kết luận này.

Sài Thiếu Phong cười khổ một chút.

“Người nhà của anh đâu? Có cần thông báo một tiếng không?” Trở San San tả hữu nhìn xung quanh một chút, đột nhiên nghĩ đến.

“Bọn họ đều ở tại nước ngoài.”

Cô ngậy người. “Ý tứ là chỉ có anh một người ở tại Đài Loan?”

“Ân.”

“Vậy anh hiện tại bị thương như vậy làm sao bây giờ? Ai tới chăm sóc anh?”

“Không phải đặc biệt nghiêm trọng, anh có thể chính mình tự chăm sóc mình.”

“Còn khuya!” Trở San San không tự chủ được bật thốt lên nói.

Sài Thiếu Phong khinh chơn hạ mày, tựa hồ đối với việc cô thốt ra một câu cảm thấy như vậy rất thú vị.

Trử San San phết phết môi, cảm thấy có chút phiền chán.

Nghe ý tứ của anh chính là muốn dựa vào chính mình, không tính tìm người khác tới chiếu cố giúp.

Nhưng là nhìn một cái anh cả người bị thương, trên tóc, trên quần áo nơi nơi đều là vết máu, toàn bộ tay phải là băng gạc bao trọn, bộ dáng không thể động đậy, anh rốt cuộc muốn như thế nào chiếu cố chính mình nha? Chỉ sợ ngay cả thay quần áo cũng làm không được, càng miễn bàn đến ngày mai có thể còn khó chịu hơn cả hôm nay, bởi vì lần trước cô đã từng thấy một bà mẹ bị tai nạn xe bị thương sang ngày hôm sau toàn thân đều đau, nhẹ nhàng động một chút liền oa oa kêu đau, lộ ra một bộ dáng vô cùng thống khổ không chịu nổi.

Nhìn anh nằm ở trên giường bệnh không hề suất khí, ngược lại có vẻ có chút chật vật, Trử San San rốt cục nhận mệnh than nhẹ một hơi, nói: “Em sẽ chăm sóc anh.”

“Em xác định?” Anh nhìn cô.

“Rõ ràng anh một người không thể tự chăm sóc mình? Huống hồ phát sinh loại sự tình này, em cũng phải chịu một nửa trách nhiệm.”

“Vì sao em muốn chịu trách nhiệm?”

“Anh sở dĩ đi mua đồ ăn chẳng lẽ không phải do em một phần sao?” Cô lắc lắc đầu, quyết định dừng chủ đề này ở đây: “Thầy thuốc nói phải nằm viện sao?” Cô hỏi anh.

“Cần nằm viện theo dõi một ngày.”

Trử San San gật gật đầu, còn có chút dăm chiêu nhú nhú mày: “Một khi đã như vậy cần chuẩn bị một chút. Còn có, trên người anh quần áo dính máu cũng phải đổi mới được, em ra bên ngoài mua giúp anh bộ quần áo.”

Sài Thiếu Phong gật gật đầu: “Phiền em, còn có tiền –”

“Để sau nói.” Cô xua tay: “Em thuận tiện đến hỏi một chút phòng bệnh chuẩn bị tốt không, anh một người ở trong này không sao chứ?”

“Không sao. Còn có, cảm ơn em.”

Anh nhìn cô thật sâu, nhìn đến nỗi Trử San San cảm thấy ngượng ngùng.

“Em sẽ mau chóng trở về, anh trước ngủ một chút, nếu anh có thể ngủ.” Cô nói xong liền xoay người chuẩn bị rời đi.

“Trử San San.” Anh gọi cô lại.

Cô quay đầu: “Làm sao vậy? Có cái gì muốn em thuận tiện giúp mua sao?”

“Nhớ rõ trước đi ăn một chút gì, đừng để cho chính mình đói bụng.”

Trử San San sững sốt một chút, không tự chủ được nhìn anh một cái, lúc này mới gật gật đầu. Không thể tưởng tượng được người ta kỳ thật khỏe chán, chính mình đang bị tai nạn bị thương, nằm ở phòng cấp cứu, còn nhớ kỹ dặn dò cô chưa ăn bữa tối.

“Còn anh? Hẳn là cũng còn chưa có ăn gì? Anh muốn ăn gì em đi mua luôn?” Cô hỏi anh.

“Anh hiện tại ăn không vô.” Anh nhẹ lay động mí mắt cười.

“Hảo, vậy khi nào anh muốn ăn gì thì nói cho em biết, em đi đây.”

Anh gật đầu, nhìn cô xoay người rời đi, thẳng đến khi cô hoàn toàn đi ra khỏi tầm mắt rồi lúc này mới thu hồi ánh mắt, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Tai nạn xe thành linh xảy ra ngoài ý muốn, làm cho anh có trăm mối cảm xúc ngổn ngang tất cả đều cải biến.

Trước hôm nay, anh mỗi ngày chỉ vội vàng công tác, bởi vì trong công việc có tính khiêu chiến cùng cảm giác thành tựu, mặc kệ người khác như thế nào ở sau lưng nói anh là người không thú vị công tác cuồng

hoặc nô lệ đồng tiền, chỉ biết kiếm tiền không biết hưởng thụ, anh cũng không để ý, bởi vì anh là thật sự thích công tác.

Nhưng mà sau khi trải qua tai nạn sinh tử kia, anh mới phát hiện trừ bỏ công việc anh cơ hồ không có cái khác đáng giá nhớ lại, cuộc sống tinh thần cần cỗi .

Anh chưa từng thiết tình thích qua một nữ nhân nào, chưa từng nói chuyện với ai có cười vui có nước mắt.

Anh chưa từng đi qua núi Đoàn tụ, Ngọc sơn, Ali sơn, thậm chí ngay cả gần nhất núi Dương Minh anh cũng chưa từng hảo hảo xem qua, mỗi khi trở về đều chỉ là vì bữa ăn, vì công việc, tới vội vàng đi vội vàng.

Tuy rằng anh từng nghĩ tới việc nghỉ phép, cũng từng nghĩ tới đi du lịch khắp nơi, nhưng thủy chung đều là ngấm lại mà thôi, chưa bao giờ làm được.

Khi còn trẻ anh từng rất thích lướt sóng, nhưng sở thích này cũng đã bị bỏ quên mười năm rồi.

Chuyện kết hôn sinh con, anh chưa bao giờ thật sự nghĩ tới, tổng cảm thấy trước khi bốn mươi tuổi có thể kết hôn đều ok, không vội. Nhưng là người sớm muộn gì đều có họa phúc, nếu anh ngay cả gia đình của chính mình còn chưa có, chưa có vợ, chưa có con, vậy nếu có chuyện gì bất chắc xảy ra anh tuyệt đối chết sẽ không nhắm mắt.

Còn có chính là về cô, Trữ San San.

Anh muốn gặp cô, cùng cô ở chung, muốn thấy cô thoải mái cười to, bộ dáng làm nũng, nhìn cô vui cô buồn, thậm chí anh muốn nhìn thấy bộ dáng khi cô khóc. Anh muốn nhìn hết các biểu cảm của cô, muốn có được cô, muốn yêu chiều sủng ái cô, ôm ấp cô, muốn có được cảm giác yêu đương cùng cô.

Cuộc đời anh lần đầu tiên đối với một nữ nhân có được nhiều loại cảm giác như vậy, nhiều loại hi vọng như vậy, anh không muốn mình sẽ rời đi mà chưa đạt được điều gì như thế.

Trận tai nạn xe này đối với anh mà nói thật sự là tai bay vạ gió, nhưng anh lại thực lòng muốn cảm tạ, bởi vì nó làm cho anh thấy rõ rất nhiều chuyện trước kia anh căn bản là không nghĩ đến, hiểu được nhân sinh còn có nhiều tiếc nuối thế nào.

Trận tai nạn xe này càng giúp anh có cơ hội cùng cô ở chung một chỗ, kéo gần khoảng cách hai người.

Vì thế, anh quyết định tha thứ người gây ra họa.

Sài Thiếu Phong nằm viện quan sát một đêm, đến trưa ngày hôm sau bệnh viện liền nói cho anh xuất viện .

“Anh muốn như thế nào xuất viện? Bạn gái của anh đâu?” Cô y tá đến thông báo chuyện này hỏi anh.

Bạn gái?

Sài Thiếu Phong phát hiện chính mình thực thích cách nói này, nghe thấy người khác nói như vậy, anh bỗng có cảm giác tâm tình vui sướng. Bất quá thích cũng vô dụng, anh cần nhanh chút nghĩ biện pháp làm cho nó trở thành hiện thực mới được.

Trữ San San là người càng ở chung càng hiểu được con người của cô, càng dễ dàng yêu cô hơn. Xem, ngày hôm qua anh còn chỉ nói là thích cô mà thôi, hôm nay liền biến thành yêu .

Ngày hôm qua ở phòng bệnh cô giúp anh thay quần áo sạch sẽ, động tác không có gì nhăn nhó, mà là bình tĩnh, ôn nhu, cẩn thận giúp anh để ý hết thấy. Nhìn cô chuyên chú vẻ mặt làm cho anh nhớ tới một lần tai nạn xe cô khác, cho nên anh thử mở miệng.

“Gần nhất em tựa hồ cùng tai nạn xe rất có duyên.” Anh nói.

Cô đầu tiên là trừng mắt nhìn anh, sau đó khó hiểu hỏi :“Có ý tứ gì?”

“Hơn một tháng trước, em không phải đã gặp qua một người bị tai nạn xe sao, còn cùng người đó lên xe cứu thương ? Ngay tại dưới công ty của anh.”

Trữ San San đột nhiên mở to hai mắt, kinh ngạc hỏi:“Anh làm sao mà biết?”

Sài Thiếu Phong nguyên bản không xác định, rốt cục lại được chứng thật.

“Lúc ấy anh đã ở hiện trường.” Anh nói cho cô.

Trử San San có chút há hốc mồm, ngày đó cô là cố ý tới đó đi chờ anh xuất hiện nha, kết quả anh thật sự xuất hiện , nhưng cô lại hoàn toàn không phát hiện? Làm sao có thể?

“Anh đứng ở trong đám người sao?” Cho nên cô mới không thấy được anh?

“Anh đứng ở bên cạnh em.”

Cô cứng họng nhìn anh, sau đó không tự chủ được bật thốt lên nói:“ Còn khuya!” Tiếp theo lại có chút xấu hổ sửa miệng nói:“Anh gạt người, sao em không thấy anh đâu.”

“Em khi đó lực chú ý đại khái tập trung tại mẹ con người kia bị thương.” Một lúc sau, anh bổ sung nói:“Anh là người đã hỗ trợ nâng chiếc xe máy dậy cho hai người kia thoát ra.”

Trử San San càng ngây người, cô trợn mắt há hốc mồm nhìn anh, quả thực không thể tin được sẽ có chuyện thái quá như vậy. Anh thế nhưng lại vươn tay ra hỗ trợ một người trong đó? Này liệu có phải không ?

“Anh đang nói lung tung đúng hay không?” Cô chỉnh anh, cô hẳn là không phải mù chữ mới đúng nha, nhưng vấn đề là, cô thật sự không nhớ người ra tay giúp hai người kia đứng dậy lúc ấy bộ dáng ra sao, chỉ biết là là hai nam nhân.

Sài Thiếu Phong không nói gì nhìn cô, sau đó nói:“Em làm cho anh hoàn toàn hiểu được cảm giác bị người khác coi như không thấy mình là thế nào, cảm ơn em.”

“Anh đang cười nhạo em sao?”

“Là anh cảm tạ em.”

“Còn khuya!”

“Thật sự.” Anh vẻ mặt đứng đắn nhìn cô nói:“Làm một người thân phận hoặc chức vị càng lúc càng cao liền càng dễ dàng xem nhẹ người khác cảm thụ. Có một số người có thể là bởi vì cảm giác về sự ưu việt mà cố ý , nhưng có một số người chính là bởi vì quá mức bận rộn, phải đối mặt, xử lý chuyện tình nhiều lắm, khó tránh khỏi được cái này mất cái khác, dần dần hình thành thói quen mới có thể biến thành như vậy. Nếu không ai đi theo đánh thức, anh ta vĩnh viễn sẽ không biết chính mình đã làm thương tổn người khác.”

“Cho nên anh là thuộc loại người sau?”

“Nếu anh nói đúng như vậy, em liệu có cười anh không?” Anh nhìn cô nói.

Trử San San còn thật sự nhìn anh trong chốc lát, sau đó nhún vai nói:“Hiện tại không thể bình luận gì, phải xem biểu hiện tương lai mới biết được.”

“Tương lai sao?” Sài Thiếu Phong không tự chủ được gọi lên khoe miệng, anh thích cách nói này, bởi vì như vậy chứng tỏ cô sẽ luôn ở bên anh thì mới nhìn thấy biểu hiện trong tương lai của anh sao?

Trử San San vốn tưởng ở lại bệnh viện chiếu cố anh , lại bị anh kiên trì muốn về nhà. Nhưng cô 10h mới rời đi, sáng sớm bảy giờ đã mang theo bữa sáng xuất hiện ở phòng bệnh, làm cho anh thật cảm động, thật ái mộ cô a.

Buổi sáng cô thay anh chuẩn bị bữa sáng, giữa trưa lại đi một chuyến giúp anh mang cơm trưa, còn đặc biệt đưa cho bác sỹ số điện thoại của cô, nói khi nào anh xuất viện thì liên lạc cho cô, cô sẽ đến làm thủ tục xuất viện, cũng bởi vậy mà anh có số điện thoại của cô.

2h40p.

Anh hiện tại nên gọi điện thoại cho cô, nói cho cô anh đã có thể xuất viện, hoặc là nên đợi cho đến khi cô tan tầm sau ?

Khoảng cách tan tầm thời gian còn có ba giờ nữa, anh có thể chờ, nhưng là không biết bệnh viện có nguyện ý hay không để cho anh chờ, trọng điểm là kỳ thật anh cũng muốn nhanh chút gặp lại cô — tuy rằng khoảng cách lần trước thấy gặp cô cho đến giờ mới có hai tiếng thời gian.

Một ngày không thấy, như cách tam thu. Anh rốt cục có thể hiểu được đây là cảm giác gì. Trước kia tổng cảm thấy nó khuyếch đại, nhưng hiện tại anh thường nghĩ đến loại cảm tình tha thiết chờ đợi này thật là rất khó nhận, chính là so với một ngày dài bằng ba thu như vậy lâu a.

Cho nên, muốn gọi sao?

Vẫn là nên gọi cho cô, nên nói với cô một câu, nếu công việc của cô quá bận không thể đến giúp anh thì anh có thể tự mình xuất viện, dù sao lãng phí thời gian nằm ở đây, chi bằng chính mình tự đi làm, như vậy mới giống anh.

Nghĩ vậy, Sài Thiếu Phong liền rút di động ấn số điện thoại mà anh đã sớm quen thuộc.

“Ừ? Có phải bác sỹ nói có thể xuất viện phải không?”

Điện thoại vừa kêu lập tức đã được nhận, truyền đến thanh âm của cô, ý tứ chính là cô cũng đã đem số điện thoại của anh lưu nhập danh bạ cho nên mới có thể biết người gọi điện thoại là anh?

Sài Thiếu Phong đột nhiên cảm thấy có chút cao hứng.

“Em làm sao mà biết?” Anh hỏi cô.

“Bởi vì lúc trưa trước khi đi em có hỏi qua y tá, cô y tá đó nói là do bác sỹ quyết định, thực ra không thành vấn đề, đại khái buổi chiều là có thể xuất viện. Em đã xong việc rồi, anh chờ một chút, em lập tức qua giúp anh làm thủ tục xuất viện.” Nói xong cô liền ngắt điện thoại.

Sài Thiếu Phong cầm di động, ngồi ở trên giường bệnh ngây ngô cười, anh hoàn toàn không có cách nào không chế chính mình không giờ lên khoe miệng, cảm giác chính là..... Nói như thế nào đây? Vui vẻ giống muốn nhảy cẫng lên nha.

Cô thế nhưng đã vì anh mà chuẩn bị tốt! Hơn nữa vừa nhận được điện thoại của anh, không nói hai lời liền lập tức tới rồi.

Cho dù là bạn gái danh chính ngôn thuận, thậm chí là lão bà, nhiều lắm cũng chỉ có thể làm được như vậy?

Cô vì sao lại đối tốt với anh như vậy? Chẳng lẽ cô đối với anh kỳ thật cũng là có ý tứ?

Hồi tưởng lại những chuyện từ khi hai người bọn họ gặp nhau đến nay, cô đều là chủ động tới gần anh, cho đến khi anh không chịu nổi sự phiền nhiễu này cự tuyệt cô rồi cường hôn cô, lúc đó cô mới thẹn quá thành giận từ đấy về sau biến mất trước mặt anh.

Cho nên, nếu anh không ngăn cản cô, cô chắc là sẽ vẫn tiếp tục quẩn quít lấy anh đúng không?

Cô quẩn quít lấy anh nhất định có lý do, mà lý do kia trừ bỏ thích anh ra thì còn có thể là cái gì? Mà lý do này cũng đã giải thích cô vì sao lại đối tốt với anh như vậy, không phải sao?

Hảo vui vẻ, anh đã lâu không có cảm giác khoái trá như vậy, cho dù cùng kinh địch đối chiến, chiến thắng hơn mười triệu bản hợp đồng kinh doanh, cũng không có như vậy vui vẻ khoái trá.

Cô thích anh. Ha ha a.....

“Anh sao lại nhìn em như vậy? Trên mặt em có gì sao?” Ngồi trên tắc xi, Trữ San San nghi hoặc mở miệng hỏi Sài Thiếu Phong.

Cô tổng cảm thấy từ lúc cô đến giúp anh thu dọn đồ đạc, thay anh làm thủ tục xuất viện, giúp anh đi ra cửa lên taxi, dọc trên đường đi cô luôn cảm giác được ánh mắt anh nhìn cô một lần, hai lần, ba lần, bốn lần..... Không biết có mấy lần, cũng không biết anh rốt cuộc đang nhìn gì.

Là nhìn thấy cái mụn nhỏ sáng nay mới mọc ở bên cạnh mũi cô sao?

Nhưng buổi sáng cô rõ ràng đã dùng phấn trang điểm che đi rồi mà? Chẳng lẽ trải qua lâu như vậy thời gian, đã lộ ra rồi sao?

“Không có.” Anh trả lời.

“Không có sao anh vẫn cứ nhìn em như vậy?” Cô lộ ra hoài nghi biểu tình.

“Tối nay sẽ nói với em.”

“Chuyện gì không thể hiện tại nói, phải chờ tới tối mới nói được?” Anh càng nói như vậy, cô càng tò mò.

“Vậy thì sau khi xuống xe, anh sẽ nói cho em.”

Sau khi xuống xe? Trử San San trực giác ngấm đặng trước lái xe tắc xi liếc mắt một cái, chẳng lẽ cùng lái xe có liên quan? Anh không muốn nói xấu lái xe sao?

Không đúng, không đúng. Ánh mắt kỳ quái của anh bắt đầu có từ trong phòng bệnh, hẳn là không liên quan đến bác lái xe. Vậy thì chắc chắn là không muốn cho người khác nghe được, vậy thì anh có chuyện gì mà không thể để cho người khác nghe chứ.

Nhẫn nại nhẫn nại nhẫn nại, rốt cục cũng đợi đến lúc xe dừng tại dưới lầu nhà anh.

“Nói mau.” Cô vừa đóng cửa xe liền khẩn cấp thúc giục anh.

“Trước lên lầu nói sau.”

“Thật sự là.....” Trử San San vốn định oán giận, nhưng nghĩ đến anh đang là bệnh nhân liền nhịn xuống. “Được rồi, trước đi lên nói sau.”

Cô gạt đầu đồng ý, mang theo những vật dụng cá nhân của anh đi qua đại sảnh tráng lệ, sau đó lên thang máy đến trước cửa nhà anh.

Thiết bị mở khóa bằng vân tay công nhận làm cho cô được mở mắt nha, bởi vì loại thiết bị xa hoa này cô mới chỉ xem qua tivi.

Về phần nhà anh, trên cơ bản chính là một gian nhà tràn ngập cảm giác hiện đại tới tận cùng các vật dụng thiết bị công nghệ cao, những thứ này cô cũng chỉ mới xem qua trên tivi, bất quá cô cũng không thích lắm, bởi vì cảm giác quá mức lạnh cảm cứng rắn, thiếu không khí ấm áp.

“Làm sao vậy?” Anh đột nhiên mở miệng hỏi cô.

“Cái gì làm sao vậy?” Cô bị hỏi ngẩn ra.

“Mặt của em đang nhăn lại.”

“Nha.” Cô thả lỏng hai đôi lông mày đang nhăn ra.

“Nha là cái ý tứ gì?” Anh lại hỏi cô.

Cô lắc đầu, cảm thấy đây là nhà anh chỉ cần chủ nhân thích thì tốt rồi, cô đây là lần đầu tiên đến, cũng có thể là lần cuối cùng đến dựa vào cái gì phát biểu cao kiến.

“Có việc gì em cứ nói ra không quan hệ.”

“Người cần nói ra suy nghĩ của mình hẳn là anh chứ? Nói nhanh chút đi.” Trử San San nhìn anh

“Em trước ngồi xuống.” Anh về mặt đứng dẫn nói.

Cô liếc nhìn anh một cái, nhịn không được hoài nghi rốt cuộc là chuyện gì, làm chi có bộ dáng thật sự nghiêm túc như vậy?

Bất quá cô hay là nên tìm vị trí ngồi xuống.

“Muốn uống cà phê không?” Anh hỏi cô.

“Không cần.” Cô đều bị anh làm cho tò mò chết đi được, thế nào còn có tâm tình uống cà phê nhạ? “Anh rốt cuộc có nói hay không nha? Không nói cũng không việc gì, em sẽ rời đi.” Nhìn tình trạng của anh tốt hơn so với tưởng tượng của cô nhiều lắm, muốn chiều cổ chính mình chắc là không có vấn đề gì, nhiều nhất có thể giúp anh mang ba bữa cơm hàng ngày đến là được.

“Anh nói.” Vừa nghe cô nói muốn đi, Sài Thiếu Phong lập tức gạt đầu nói.

Chính là anh chưa từng nói qua loại chuyện này, cho nên có chút khẩn trương.

Hít sâu một chút, anh tự nói với chính mình, chính là “Anh thích em, em có nguyện ý làm bạn gái anh không” Chỉ là một câu ngắn ngủi, hẳn là sẽ không quá khó khăn mới đúng. Huống hồ anh đã biết cô tuyệt đối sẽ không cự tuyệt anh, cho nên –

“Khụ!” Anh không tự chủ được thanh hạ yết hầu. “Anh..... Khụ! Anh..... Tây.....”

“Anh tây cái gì? Anh muốn ăn dưa hấu sao?” Trử San San mê hoặc nhìn anh hỏi.

“Không phải.” Sài Thiếu Phong trừng mắt nói, “Em có thể im lặng nghe anh nói cho hết lời được không?”

Trử San San nhún vai lè lưỡi, lộ ra vẻ mặt không nói thì thôi.

“Anh, khụ! Anh..... Tây, hỉ..... Hỉ.....” Đáng giận! Anh nói những cái gì vậy nha? Những lời này căn bản là không khó như vậy chứ? Sài Thiếu Phong, người không được vô dụng như vậy, người ở trên thương trường uốn ba tấc lưỡi thế nào? Khí thế đâu? Tự tin đâu? Chỉ cần một hơi nói ra là được, người đang sợ cái gì?

“Anh hỉ..... Hỉ.....”

“Anh là không phải đang lo lắng vấn đề tắm rửa chứ?” Trử San San bừng tỉnh đại ngộ hỏi anh, “Nhưng là chuyện này em thật sự không có biện pháp hỗ trợ nha, anh chẳng lẽ không có thân cận bằng hữu nào có thể giúp việc này sao?”

Sài thiếu Phong bị tức đến điên rồi, không chỉ là tức cô, càng là tức chính mình.

“Làm ơn ngồi yên nghe anh nói hết được không?” Anh nghiêng răng nghiêng lợi giảng thanh nói.

“Vậy anh liền nói cho hết nha, không cần lấp bắp như vậy.” Trử San San liếc trắng mắt, cảm thấy chính mình rất vô tội.

Sài Thiếu Phong nhịn không được trừng mắt nhìn cô.

Trử San San cũng không khách khí trừng mắt nhìn lại, nghĩ rằng nếu là muốn đo mắt to mắt bé với cô, cô tuyệt đối sẽ không thua anh.

Dùng sức hít một hơi, lại dùng lực thở ra. Sài Thiếu Phong điều chỉnh tâm tình, quyết định một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm nói đi ra.

“Anh.....”

Cổ lên, cô lên.

“Anh thích..... e..... eeee.....”

Có tiến bộ, thử lại một lần, lần này nhất định phải thành công.

“Anh — Anh thích em, em có nguyện ý làm bạn gái anh không?”

Anh rốt cục thành công nói ra, nhưng là nữ nhân vật chính lại bị dọa ngây người.

6. Chương 6

Trử San San ghen hòng trần trời nhìn Sài Thiếu Phong, không tin lời nói mà chính mình vừa rồi đã nghe được.

Anh vừa rồi thật sự nói rằng anh thích cô, còn hỏi cô có nguyện ý làm bạn gái của anh hay không? Đây là thật sao? Cô không có nghe sai chứ?

“Em nói gì đi chứ, San San?” Anh hỏi cô, trong lòng tràn ngập khẩn trương.

“Nói cái gì?” Cô ngờ ngác hỏi, bởi vì tâm trí đang bị choáng quá nặng.

Ngày hôm qua cô mặc dù có nghĩ tới khả năng này, nhưng là chân chính khi phát sinh thời điểm, cô mới biết được muốn nghĩ trước cũng vô dụng, bởi vì đầu sẽ trong nháy mắt mà biến thành trống rỗng.

“Trả lời anh em có nguyện ý không?” Sài Thiệu Phong nhanh nhìn chăm chăm cô nói, bởi vì sự trầm mặc của cô mà anh cảm thấy khẩn trương nói năng lộn xộn. “Tuy rằng anh biết em cũng thích anh, nhưng anh vẫn muốn nghe câu trả lời của em, tựa như việc kinh doanh buôn bán, biết rõ đã nắm chắc thắng lợi, nhưng cũng muốn làm cho đối phương thấy được thành ý của chính mình, như vậy song phương mới có tương lai, không phải sao?”

Trử San San lẳng lặng nhìn anh, nghe không hiểu một chuỗi những lời nói phía sau của anh là cái ý tứ gì, nhưng là lại tổng cảm thấy hình như có điểm kỳ quái, là làm sao đâu?

Cô suy nghĩ một chút, đột nhiên hiểu được làm sao lại kỳ quái.

“Chờ một chút.” Cô nói, “Là ai nói với anh em cũng thích anh?”

Trái tim đang đập điên cuồng nháy mắt lặng thinh, Sài Thiệu Phong không tự chủ được giãn tái mặt, nhanh nhìn chăm chăm cô, hoàn thanh nói: “Chẳng lẽ em không thích anh?”

Trử San San cảm giác quanh mình không khí tựa hồ trong nháy mắt ngưng kết lại, hô hấp có điểm khó khăn.

“Em, Em cũng không nói như vậy nha.” Cô thật cẩn thận nói.

“Không nói như vậy là cái ý tứ gì?”

“Chính là.....”

“Chính là?”

“Em là nói.....”

“Nói cái gì?”

“Chính là cái kia.....”

“Cái gì?”

Anh tuy rằng vẫn đứng tại chỗ, nhưng cảm giác lại giống từng bước tới gần, gần gũi cơ hồ sắp áp sát đến mặt cô. Chung quanh tràn ngập hơi thở bức bách của anh, làm cho cô tiến thoái lưỡng nan, cảm thấy khó thở, rốt cuộc vô lực chống cự, chỉ có thể lựa chọn đầu hàng.

“Hảo, em nguyện ý.” Cô nhanh chóng gật đầu trả lời, tựa như sợ nếu chậm một giây sẽ bị anh nuốt chửng a.

Thật đáng sợ, thật đáng sợ.

Nhưng kỳ quái là, trước kia anh có dùng bộ mặt lạnh như băng đối diện với cô, cô cũng không thấy sợ, chỉ cảm thấy anh đáng đánh đòn, hiện tại sao lại tự nhiên cảm thấy anh thật đáng sợ, sợ anh tức giận nha?

Cô không cho rằng cô sợ anh tức giận từ nay về sau sẽ không để ý tới cô, cho nên mới có cảm giác sợ hãi như thế, nếu quả thật là như vậy, cô chính là đã thừa nhận ngày càng để ý đến anh rồi sao?

Không có khả năng, không có khả năng, không có khả năng. Bọn họ vừa mới quen nhau thời gian không lâu, anh cũng chưa từng đối xử với cô vượt quá tình cảm đơn thuần — chuyện tối hôm qua luôn miệng kêu cô đi ăn bữa tối cùng đuổi cô về nhà, không cần ở lại bệnh viện có lẽ không nên tính. Cho nên, cô làm sao có thể như thế mà thích anh đâu? Chẳng lẽ cũng chỉ bởi vì anh lớn lên có bộ dáng giống Triệu Quốc sao? Cô hẳn là không có như vậy nông cạn đi?

Câu trả lời của cô làm cho Sài Thiệu Phong không tự chủ được thở dài nhẹ nhõm một hơi, sau đó đột nhiên cảm giác chính mình giống như một thanh niên mới lớn đang nếm thử cảm giác tình yêu mà tự buồn cười.

Nhưng loại cảm giác tim đập nhanh hơn, khẩn trương chờ mong lại sợ bị thương tổn này anh cũng không chán ghét, thậm chí cảm thấy nó so với công việc bình thường có tính khiêu chiến cùng cảm giác kích thích hơn nhiều. Hơn nữa khi cô gật đầu nhận lời, trong nháy mắt cái loại cảm giác hưng phấn, sung sướng, muốn nắm tay quát to một tiếng “yes”, anh từ rất lâu rồi chưa từng có.

Cô luôn có thể gây cho anh những cảm xúc bất đồng, tác động rất nhiều đến những phản ứng cảm xúc bình thường mà ngay cả chính mình đều đã quên.

Cô tại sao bây giờ mới xuất hiện trong cuộc đời anh?

Anh nhìn không chuyển mắt chuyên chú nhìn cô, làm Trữ San San có cảm giác khó thở, cô nhanh chóng mở miệng nói: “Anh vừa rồi nói có cà phê, em hiện tại có thể uống chứ?”

“Có thể.” Anh liếc mắt nhìn cô thật sâu, lúc này mới không nhanh không chậm trả lời: “Bắt quá một bàn tay không thể động đây, em lại đây giúp anh đi.”

“Ok, không vấn đề gì!” Trữ San San lập tức từ chỗ ngồi đứng lên. Chỉ cần đừng tiếp tục ngồi ở đây, bị cặp mắt đen láy kia nhìn chăm chăm, muốn cô làm cái gì đều được. “Cái đó ở đâu? Em nói trước, em chỉ uống qua cà phê, không pha cà phê bao giờ, cho nên anh phải từng bước một dạy em mới được.”

“Em đến giờ chưa từng pha cà phê sao?” Sài Thiếu Phong có chút kinh ngạc nói: “Mỗi lần anh đến công ty em uống cà phê chẳng lẽ không phải em pha sao?”

“Đương nhiên không phải. Pha cà phê là công việc của bộ phận hành chính tổng hợp hoặc thư ký, không phải của em, em chỉ nguyện ý hỗ trợ giúp họ mang cà phê vào thôi, bọn họ nếu ngay cả cà phê cũng bảo em phải pha thì chết với em.”

“Cho nên, em không phải nhân viên của bộ phận hành chính tổng hợp?”

“Không phải.”

“Vậy em là người ở phòng ban nào?”

“Phòng kế hoạch nha.” Cô trả lời, sau đó hoài nghi nhìn anh hỏi: “Anh làm chi mà có vẻ mặt kinh ngạc như vậy?”

“Anh trước kia vẫn cho rằng em là người của bộ phận hành chính, pha cà phê là công việc chính của em.”

“Anh đoán sai rồi.” Trữ San San hướng anh nhếch miệng cười nói, sau đó đột nhiên trong lúc đó, cô lĩnh ngộ được ý tứ của anh: “Cho nên anh mới bảo em là mỹ nữ trong đầu chỉ toàn cỏ rác đúng không?” Cô trợn to hai mắt, kinh hô bật thốt lên.

“Thật có lỗi.” Dững cảm nhận sai mới thật là nam nhân.

“Anh thật sự không biết sao, những nữ nhân mỗi ngày dù là công việc chuyên môn là pha cà phê nhưng đến một ngày nào đó cũng có khả năng trở thành thị trường sao?”

“A?”

“Anh nhất định là chưa từng xem — toà thị chính.” Cô nhìn anh liếc mắt một cái nói: “Cà phê ở đâu?”

“Phía trên tủ bát thứ hai.” Anh trước tiên trả lời vấn đề của cô, sau đó mới chán ghét nói: “Anh có xem, nhưng nhìn thập phần chung thì anh cùng cái tên diễn viên khôi hài kia làm sao lại giống nhau?”

“Anh làm sao mà nói như vậy được! Anh ta là diễn viên, đương nhiên phải diễn theo kịch bản, hơn nữa giống anh ta có cái gì không tốt, anh ấy vừa có mị lực lại là chuyên gia về tình yêu nha —”

“Em có quen vợ hắn không vậy, chứ làm sao em biết được hắn là chuyên gia về tình yêu?” Sài Thiếu Phong nhin không được bẻ gãy lời cô, biểu tình có điểm khó chịu.

“Anh nói gì vậy?” Cô hoài nghi quay đầu nhìn anh một cái: “Đó cũng không phải là mình em nói, là mọi người đều nói như vậy a.”

“Người khác nói cái gì em đều sẽ tin sao? Anh không nhìn ra em lại là người mù quáng như vậy.”

“Uy!” Cô tức giận kêu.

Anh lãnh hé ra khuôn mặt không chút thay đổi nhìn cô, làm cho cô bất tri bất giác khí thế liền xui xuống.

“Cà phê pha thế nào? Anh không dạy em, em làm sao mà biết.” Cô ầm ức nói, dáng điệu giống cô bé giận dỗi rất đáng yêu, làm cho anh đột nhiên xúc động muốn hôn cô.

Sài Thiếu Phong đi về phía cô.

Trử San San nghĩ anh chắc là đi lại đây dạy cô pha cà phê uống thế nào cho ngon, cho nên không chút phòng vệ, kết quả khi anh tới gần, tay duỗi ra liền đem cô ôm vào trong lòng, khi cô ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn anh, trong nháy mắt đã thấy anh cúi đầu hôn cô.

Đây là lần thứ hai anh hôn cô, cùng lần đầu tiên giống nhau y hệt, cũng có cảm giác nóng cháy giống nhau, lập tức càng hôn càng nhiệt tình đến nỗi khiến cho cô đầu óc choáng váng, thiếu chút nữa thiếu đường khí mà ngất xuy lơ.

Khi anh ngẩng đầu, cô cả người cơ hồ đã yếu ớt dựa vào bên cánh tay không bị thương của anh, trừ bỏ hô hấp có chút khí lực ra thì chính là toàn thân vô lực.

“Như vậy đã yếu ớt thế? Về sau làm sao bây giờ?” Anh đã được tiện nghi còn khoe mã thấp giọng giễu cợt cô, tâm tình đột nhiên toàn bộ đều cảm thấy tốt lắm.

Trử San San dùng lực hít sâu vài cái, lúc này mới có khí lực ngẩng đầu trừng mắt nhìn anh. Sắc mặt cô ửng đỏ, hờn dỗi mang theo vài phần mềm mại đáng yêu, làm anh nhìn không được lại cúi đầu.

“Uy!” Lúc này cô nhất định sẽ không để cho anh lại chiếm tiện nghi của cô, đỏ mặt quay đầu tránh đi. “Anh rốt cuộc có muốn dạy em pha cà phê không đây?”

“Em thật sự muốn uống cà phê sao? coffee,tea,or me?”

Trử San San ngây người một chút, tiếp theo, khắc chế không được lập tức cười ra tiếng.

“Ha ha.....” Trời ạ, những lời này là từ chính miệng anh nói ra, siêu buồn cười. Anh tuy rằng không có biểu hiện gì ra mặt, nhưng là cảm giác được chính mình thật sự là rất buồn cười.

Sài Thiếu Phong có chút xấu hổ, anh cũng không biết chính mình vì sao lại đột nhiên nói ra một câu như vậy.

coffee,tea,or me? Thật sự là gặp quỷ!

“Khụ!” Anh ho nhẹ một tiếng, buông cô ra, che dấu cảm giác không được tự nhiên cùng xấu hổ của mình. “Em không phải muốn anh dạy cách pha cà phê sao? Đến đây, anh dạy em.”

Cô thật sự cùng Sài đại tổng giám đốc kết giao, đây thật là chuyện nằm mơ cũng không nghĩ đến, vậy mà bây giờ nó thật sự đã xảy ra.

Trử San San ngồi ở trong phòng khách xa hoa của Sài Thiếu Phong cả người có chút dại ra.

Anh đang ở trong phòng tắm rửa, mà cô, tuy rằng sự thật đều đã hiện ra trước mắt vẫn cảm thấy có chút khó có thể tin. Nhưng khó tin nhất cũng không phải chuyện cùng anh kết giao, mà là chuyện mới kết giao ngày hôm đó cô đã chuyển đến ở cùng nhà bạn trai.

Việc này rốt cuộc là như thế nào? Cô nhíu mày dùng sức hồi tưởng.

Ngày đó — cũng là ngày anh xuất viện, cô ở nhà anh đợi đến 9h mới về, bởi vì còn phải giúp anh chuẩn bị bữa tối, sau lại cùng nhau ăn tối.

Đến khi cô về nhà, đã gần 11h, đi trên đường cô lại nhân tiện giúp anh mua một vài bộ quần áo, dù sao việc tắm rửa anh phải tự mình làm, cô thật sự không giúp được gì, cho nên chỉ có thể dùng phương thức này hỗ trợ anh.

Bởi vì cảm giác mệt chết đi được, cô liền đem những thứ này vứt một chỗ chạy đi tắm rửa, chuẩn bị đi ngủ sớm một chút, không dự đoán được khi từ trong phòng tắm đi ra, chị cả và chị hai đã chờ ở bên ngoài, khẩn cấp truy vấn túi quần áo kia.

“Dù sao San San nhà chúng ta cũng là hoa cúc khuê nữ nha.” Các chị cô khoa trương nói.

Đúng vậy, hai nữ nhân này vẫn đang ở nhà cô, cùng cô chen chúc trong căn phòng nhỏ hơn chục mét vuông không chịu về nhà.

Các chị cô trước đây đều ở nhà cao cửa rộng, thật không biết các chị bây giờ như thế nào lại chịu được cảnh ba người một phòng nhỏ như thế này?

Tóm lại, cô không thể đem các chị đuổi đi, lại không thể cùng mẹ mật báo, làm ẹ ra mặt giúp cô đem đuổi các chị về nhà chính mình, cho nên đành phải để cho các chị ở lại.

Nhưng là, các chị hiện tại thể nhưng chiếm luôn nhà cô còn đem chủ nhà đuổi đi, đời này rốt cuộc còn có thiên lý không nha?

“Bạn trai em bị thương, cử động không tiện, thân là bạn gái em đương nhiên phải ở bên chăm sóc.” Chị cả đương nhiên nói.

“Đúng vậy, càng miễn bàn việc anh ta không có người thân ở Đài Loan.” Chị hai đồng ý gật đầu phụ họa.

“Nhanh chút đi, em không cần lo lắng, bọn chị sẽ giúp em coi nhà.” Chị cả nói.

“Quần áo nên mang nhiều một chút, gãy xương cũng không khỏi nhanh được, em ít nhất cũng phải ở đó khoảng một hai tháng.” Chị hai nói.

“Hành lý bọn chị sẽ giúp em thu dọn, em mau thay quần áo. Tổng không thể mặc áo ngủ ra khỏi nhà? Động tác nhanh nha, đừng đứng ở đó ngẩn người.” Chị cả lại nói.

Các cô hai người người một câu ta một câu, không chỉ có nói chuyện mà tay cũng động thủ, một người giúp cô thu thập hành lý, một người thúc cô đi thay quần áo, sau đó cô cứ như vậy bị đẩy dờn khỏi nhà mình.

Đương nhiên, cô không phải không kháng nghị, không chống cự, thậm chí còn lấy việc muốn nói ẹ việc hai chị đang ở nhà cô mà uy hiếp các chị đừng xằng bậy, kết quả phản ứng lại là –

“Thế em muốn ẹ biết em rốt cục đã kết giao bạn trai sao?” Chị hai hỏi lại cô.

“Mẹ đã biết nhất định sẽ thật cao hứng, mẹ kêu em phải kết hôn không biết đã bao lâu?” Chị cả nói tiếp. “Ai, tuy rằng mẹ nói đã buông tha cho chị, nhưng chị vẫn còn có áp lực nha. Bất quá chỉ cần em kết hôn, áp lực này của là có thể tạm thời giải trừ rồi.” Chị hai lại nói.

“Mẹ nhất định sẽ cười đến cười toe toét.” Chị cả cười tùm tùm nói.

Hai người này lấy oán trả ơn!

Nói tóm lại, cô cuối cùng đành phải ngậm ngùi mang theo hành lý chạy tới nhà Sài Thiệu Phong, dù sao nhà anh vừa vặn có phòng khách có thể cho cô ngủ, hơn nữa nói thật, ở cùng một chỗ thật sự có thể giúp cô tiết kiệm không ít, không cần đi khắp nơi bôn ba.

Trọng điểm là, anh trừ bỏ lúc mới bắt đầu có chút kinh ngạc, cũng là không nói gì liền cho cô ở cùng.

Buổi tối ngày đầu tiên, cô mệt chết đi được, ngày mai lại phải đi làm, cũng không có nghĩ nhiều, liền nằm lăn ra ngủ.

Buổi tối ngày hôm sau, bởi vì hôm trước đã xin nghỉ nửa ngày, việc ở công ty đang nhiều vô kể, cô gọi điện thoại về xác nhận anh không có việc gì, có thể tự mình kêu đồ ăn bên ngoài, cô liền ở lại công ty tăng ca đến chín giờ hơn mới về, sau đó giống nhau bởi vì mệt mỏi, tắm rửa xong ngồi ở phòng khách cùng anh tán gẫu không quá vài câu mà bắt đầu ngủ gà ngủ gật, cuối cùng bị anh kêu về phòng mà đi ngủ.

Buổi tối ngày thứ ba tình hình không sai biệt lắm, sau đó là hôm nay, hiện tại, chính là ngày cuối tuần.

Thật hy vọng cô có thể giống mấy ngày trước mệt mỏi không mở mắt ra được, ngã đầu liền ngủ, như vậy cô sẽ không phải ngồi ở chỗ này miên man suy nghĩ.

Cô nam quả nữ ở một chỗ thật sự rất nguy hiểm nha, tuy rằng nói hai người bọn họ là người yêu, cũng đã hôn nhau, nhưng dù sao mới kết giao được bốn ngày mà thôi, thật là càng nghĩ càng nguy hiểm..... Nếu anh đột nhiên ép buộc cô, cô nên làm cái gì bây giờ? Chẳng lẽ đánh cho anh một chưởng, làm cho anh xấu mà ngã gục sao? Thật sự là khó có thể lựa chọn –

“Phốc!” Trữ San San phút chốc bật ra một tiếng bật cười, bị suy nghĩ của chính mình đã bại.

Anh là bệnh nhân nha! Cánh tay lại đang gãy xương, càng miễn bàn tới cánh tay anh đang bị treo theo hình tam giác giắt ở trước ngực, anh có thể làm gì được? Cô thật sự là hồ đồ, lại ngồi ở chỗ này miên man suy nghĩ.

Xem ra cô căn bản là không phải “Sợ” anh lại đây, mà là “Chờ mong” anh tiến tới đây đi? Trử San San người chính là đại sắc nữ!

Cô nhin không được lấy ôm lấy đầu mình đập đập, vừa lúc Sài Thiếu Phong đi ra liền nhìn thấy cảnh tượng đấy.

“Em đang làm cái gì vậy?” Anh nghi hoặc hỏi.

“Không có gì, luyện thiết đầu công.”

Sài Thiếu Phong đầu tiên là ngây người một chút, tiếp theo nháy mắt ôm bụng cười phá lên cười.

“Ha ha ha ha ha.....”

Anh rất ít khi cất tiếng cười to như vậy, đây không phải là cá tính của anh, thứ hai anh đang ở địa vị cao phải nhất định phải có uy nghiêm, bởi vậy nhất cử nhất động phải nghiêm túc. Nhưng là không biết vì sao, tựa như bị cô không cẩn thận chạm phải chốt mở, nụ cười động lại nhiều năm của anh trong nháy mắt hoàn toàn bùng lên, có muốn chế ngự cũng không được.

Thiết đầu công? Cái này thật sự là rất buồn cười .

Có thể tưởng tượng ra một nữ tử nhu nhược tinh tế, tóc dài phiêu phiêu, cầm một khối gạch hương trên đầu mình gõ một phát, sau đó một bên kêu to “A tạp”, làm cho viên gạch vỡ thành hai đoạn sau lại bước ra ba bước, những người xung quanh vỗ tay tán dương, cô thực dũng mãnh nha?

Trong đầu anh chính là không tự chủ được xuất hiện hình ảnh như vậy, mới có thể làm cho anh cười không thể dừng như vậy, bởi vì thật sự là rất buồn cười , ha ha.....

“Buồn cười như vậy sao?” Nhìn anh cười đến lăn lộn, Trử San San lộ ra vẻ mặt nghi hoặc biểu tình.

Sài Thiếu Phong vừa cười vừa gật đầu, cười đến nước mắt đều chảy ra , một bàn tay còn bám vào vách tường, sợ chính mình sẽ cười đến ngã ngồi xuống mất.

“Rốt cuộc làm sao mà buồn cười vậy?” Cô chính là thuận miệng nói lung tung một câu mà ? Có gì đáng buồn cười vậy đâu nha?

“Thiết, thiết đầu công.” Anh vừa cười vừa nói.

“Thiết đầu công?” Cô vẫn là không hiểu, nhưng bắt đầu có điểm lo lắng .“Anh có thể dừng lại nghỉ ngơi một chút rồi lại cười được không, anh cười như vậy nếu đột nhiên té xỉu , em không khiêng nổi anh đâu.” Cô nhíu mày khinh tặc, vẻ mặt còn thật sự nói, sao biết lại dẫn anh đến một trận cười cuồng nộ hơn.

Nhìn anh càng cười càng khoa trương, cũng không biết đang cười cái gì, cười đến đứng lên ngồi xuống như vậy.

Trử San San lắc đầu, quyết định mặc kệ , chờ anh thật sự té xỉu lại phiền, cùng lắm thì cô một người nếu không khiêng nổi, liền gọi chị cả cùng chị hai tới đây hỗ trợ nha, tin tưởng các chị khẳng định sẽ không nói hai lời lập tức liền tới.

Không để ý tới anh . Cô thuận tay cầm điều khiển từ xa trên bàn, mở tivi xem.

Từ lúc chị cả và chị hai đột nhiên đến ở nhà cô, cô đều không có thời gian hảo hảo xem những phim HQ mà cô yêu nhất.

Ti vi trong phòng khách này lớn như vậy, thoát nhìn nhất định thực đã nghiền.

Trử San San nhanh chóng nhìn lên màn hình, sau đó mở ra bộ phim cô thích xem nhất kia, chỉ chốc lát liền rất nhập tâm với tình huống trong phim, không thèm để ý đến nam nhân đang cười lăn lộn phía sau từ khi nào đã ngừng cười, đã tiến đến cạnh cô cùng nhau xem tivi, trên thực tế là xem cô, thế mà cô lại không hề biết gì.

Cô chăm chú nhìn nam nữ nhân vật chính cùng nhau hỉ nộ ái ố, kể cả khi quảng cáo cũng không thể nhàn, không ngừng mà chuyển sang xem tiếp bộ phim khác, quả thực bận tới mảy mòi mắt.

Sài Thiếu Phong cũng vì xem cô mà mắt cũng không có rảnh, bởi vì rất thú vị .

Anh cho tới bây giờ cũng không biết một người có nhiều biểu tình như vậy, hoặc là biểu tình của cô là đặc biệt nhiều? Anh rất tò mò, cảm thấy nhất cử nhất động của cô, nhất nhàn mày cười, mặc kệ là nhíu mày hoặc là mắng mỏ bộ dáng đều thực đáng yêu, rất thú vị .

Anh nghĩ, sau khi anh yêu cô rồi sẽ thấy cực kỳ thú vị, nhưng cảm giác đó phải là lúc anh nhìn cô xem tivi mới phát giác ra.

Phim liên tục chiếu ước chừng hai tiếng mới có dòng chữ: “Ngày mai xin tiếp tục xem”, anh nhìn cô thỏa mãn mỉm cười, hồn nhiên như chưa thấy anh đang ở bên cạnh, đột nhiên giơ tay lên thủ vỗ đóp một cái vào thắt lưng, một quyền đánh trúng cằm anh.

“Ai nha.” Anh thở nhẹ một tiếng.

“A!” Cô cũng kêu một tiếng, đột nhiên quay đầu nhìn về phía anh, lộ ra vẻ mặt kinh ngạc. “Thực xin lỗi, thực xin lỗi.” Cô vội vàng giải thích, xấu hổ không biết làm sao.

Cô như thế nào lại hoàn toàn đã quên anh vẫn tồn tại đâu? Rất khoa trương , rất khoa trương !

“Anh không sao chứ? Em đánh trúng phải anh đúng không? Để em xem nào.” Cô dựa vào anh, khẩn trương kiểm tra mặt anh, coi độ ỉnh vừa rồi vung ra, nhất định là cô đã đánh trúng mặt anh rồi.

“Chính là đụng phải cằm anh mà thôi, không có việc gì.” Sài Thiếu Phong trấn an cô nói.

“Em xem xem.” Tuy rằng anh nói như vậy, cô vẫn là lo lắng kiểm tra một chút cằm anh. Đường như thật sự không có việc gì. Trong lòng cô mới nghĩ như vậy, vừa nhấc mắt liền ngây dại. “Anh chảy máu .” Cô bật thốt lên nói.

“Làm sao?” Sài Thiếu Phong không có cảm giác gì hỏi.

“Môi nơi này.” Tay cô khẽ chạm vào môi dưới của anh, sau đó đứng dậy lấy giấy, nhẹ nhàng chấm lên miệng vết thương cằm máu.

“Thực xin lỗi, đều là em sai, em.....” Cô không biết nên như thế nào giải thích chính mình ngu ngốc, thế nhưng lại quên anh đang ngồi cạnh, còn hại anh đổ máu bị thương.

“Chính là không cẩn thận cắn phải môi thôi, anh ngay cả một chút cảm giác đều không có.” Sài Thiếu Phong lại trấn an nàng, vẻ mặt không thêm để ý.

Nhưng mà anh càng biểu hiện sẵn sàng hào phóng, Trữ San San càng cảm thấy tự trách, cảm thấy chính mình thật sự rất kém cỏi.

Vốn dĩ cô ở nhà anh, là vì muốn chăm sóc vết thương của anh, kết quả trong ba ngày, rốt cuộc làm được cái gì? Ăn cơm, ngủ, xem tivi, miễn man suy nghĩ cô căn bản cái gì cũng không có làm.

Ngược lại, anh ba ngày đều vì cô mà chuẩn bị bữa sáng, tuy rằng đều là ra bên ngoài mua , nhưng cũng là anh dùng tâm huyết trả giá mới làm được nha, càng miễn bàn anh vẫn là đang bị thương, bực bực gạc, tay mang thạch cao đi làm chuyện này .

Cô thật là tệ đúng hay không? Có lẽ cô là người bạn gái thất bại nhất trên đời.

“Anh chỉ bị chảy chút máu, không nghiêm trọng như vậy, em không phải là muốn khóc chứ?” Xem nàng vẻ mặt lả chã chực khóc, bộ dáng như giấy tiếp theo sẽ khóc ra, Sài Thiếu Phong vội vàng mở miệng, có chút kích động.

“Em thật sự rất kém cỏi, vừa kém cỏi lại không xong.” Cô nói giọng khàn khàn.

“Thật sự không nghiêm trọng như vậy, em xem, máu đã ngừng rồi.” Sài Thiếu Phong đem tờ giấy đang đặt trên môi xuống, đối tờ khác sạch sẽ không có vết máu nào đưa cô xem.

“Em không chỉ nói chuyện này.” Cô hít mũi, tự trách mình nói.

“Vậy có chuyện gì?” Sài Thiếu Phong vẻ mặt khó hiểu.

“Tất cả mọi chuyện.”

“Tất cả mọi chuyện?” Anh càng mờ mịt .“Em nói muốn chăm sóc anh, nhưng lại không có chút trách nhiệm nào, mỗi ngày đều là anh giúp em chuẩn bị bữa sáng.”

“Anh cũng muốn ăn, chính là mua thêm một phần mà thôi, cũng không có gì mà .” Anh nói đơn giản thoải mái.

“Vấn đề là anh hiện tại đang bị thương, việc khác không nói, chính là mỗi lần đi đâu ra ngoài đều phải thay quần áo, như vậy không vất vả sao? Còn có, anh nói anh cũng muốn ăn, vậy em hỏi anh, người bình thường trước khi đi làm cũng sẽ tự mua đồ ăn sáng về ăn sao?” Cô cảm thấy trước đây đến tám phần là thư ký hoặc là trợ lý của anh chuẩn bị sẵn, không cần chính bản thân anh phải hao tốn tâm tư hoặc thời gian đi làm.

Sài Thiếu Phong không nói gì mà chỉ nhìn cô, vì thế Trữ San San biết chính mình đã hoàn toàn đoán đúng rồi.

Anh mỗi ngày sáng sớm rời giường, không từ chối vất vả thay y phục vì cô mà xuống lầu mua bữa sáng .

“Vì sao?” Cô nhìn không chuyển mắt hỏi.

“Cái gì vì sao?” Anh không rõ cô đang hỏi cái gì.

“Vì sao đối tốt với em như vậy?”

“Em không phải là bạn gái của anh sao? Đối tốt với bạn gái của mình, không phải là chuyện gì thiên kinh động địa chứ?”

“Không ai cảm thấy đây là chuyện kinh thiên động địa.” Cô lắc đầu.

“Thật sao?”

Anh chỉ phản ứng nhẹ nhàng như vậy, thản nhiên như vậy, nhưng trên mặt chính là làm cho người khác cảm thấy đây là chuyện không hề quan trọng, biểu hiện này làm cho lòng cô trở nên ấm áp, giống như có cái gì đó đang chảy ra.

Anh của ngày trước trong ý nghĩ của cô hoàn toàn bất đồng, nguyên bản nghĩ anh là người vô tình, ngạo mạn lại đáng ghét, trong mắt chỉ có công việc, không nghĩ tới sau khi cùng anh kết giao, lại phát hiện anh căn bản là rất ôn nhu, nhìn anh bề ngoài mặc đồ tây, vẻ mặt nghiêm túc lạnh lùng, vô tình bộ dáng căn bản chính là hai người hoàn toàn khác nhau.

Mới ba ngày mà thôi, có lẽ những săn sóc ôn nhu chính là anh giả vờ cũng nói không chừng.

Trong lòng có thanh âm như vậy cùng cô nói.

Nhưng là tục ngữ nói, lộ xa biết mã lực, lâu ngày gặp người tâm.

Cô tin tưởng nếu anh thật sự là giả vờ, sớm hay muộn có sẽ lộ ra dấu vết . Nếu anh là thiệt tình , như vậy cô kiếp trước nhất định đã làm rất nhiều chuyện tốt, mới có thể gặp gỡ một nam nhân tốt như vậy nha.

Cô chờ đợi đáp án cuối cùng là người sau, bởi vì nếu không phải, cô hiện tại đang cảm thấy tâm tình nóng lên dị thường, khả năng bởi vì như vậy mà không kiểm chế được nữa.

Tâm động cùng cõi lòng tan nát, rõ ràng chỉ kém một chữ, cũng chính là thiên đường cùng địa ngục hai loại chuyện tình.

Cô nghĩ, có khả năng cô đã bắt tri bất giác dần dần yêu anh rồi.

7. Chương 7

Đây là cô lần đầu tiên chủ động hôn anh, tuy rằng là do anh yêu cầu , nhưng cảm giác tim đập thành thịch cũng thực khiêu khích, nhưng quá nhanh , anh vừa mới nháy mắt một cái, cô đã ngẩng đầu lên chuẩn bị rời đi.

“Lại một lần nữa.” Anh bắt lấy cánh tay cô lưu lại, thanh âm khàn khàn, hai mắt thâm thúy ngó nhìn cô. Anh đưa tay đến sau gáy cô, nhẹ nhàng mà tạo áp lực, làm cho cô không tự chủ được lại lần nữa cúi đầu hôn lên đôi môi ấm áp mềm mại của anh.

Anh chỉ cần tìm được cơ hội, một ngày tổng muốn hôn cô hai cái, nhưng càng hôn lửa càng nóng kết quả chính là dục hỏa đốt người, suýt nữa sát súng hỏa.

Kỳ thật cô cũng không để ý đem chính mình ra cho anh, nhưng sau khi anh biết được cô căn bản là không có kinh nghiệm, cũng rất để ý đến việc mình phải cho cô một lần đầu tiên hoàn mỹ, cho nên phải kiên trì chờ tới khi cánh tay của anh được tháo bột mới tính tiếp được.

Giống tối hôm qua bọn họ không chỉ là thiếu chút nữa, cơ hồ là đã muốn sát súng phát hỏa, trên người cô quần áo đều bị cởi bỏ, trên người không có chỗ nào không bị anh liếm qua, hôn qua, vuốt ve qua .

Cái loại kích tình cảm giác này cô không cách nào hình dung, chỉ biết là sau đó toàn thân cô đều vô lực, giống như đang nằm trên một tấm nệm bông êm ái, mà anh ánh mắt lại nóng cháy, cả người buộc chặt rất giống như muốn nuốt trôi cô.

Bất quá anh cuối cùng chính là gắt gao ôm lấy cô, thở dốc thật sâu, khi cô đã có hơi chút khôi phục sức khỏe liền giật mình khàn khàn nói một câu:“Đừng nhúc nhích.” Sau đó cô liền ngoan ngoãn nằm im cũng không dám lộn xộn một chút, thẳng đến khi anh chủ động buông cô ra mới thôi.....

Hồi tưởng lại những việc tối hôm qua ở trên giường đã phát sinh hết thảy, cô chỉ cảm thấy cả người nóng lên, hai má nóng lên.

“San San.”

Thình lình có một tiếng kêu to dọa cô nhảy dựng, làm cho cô nhất thời từ trong giấc mộng hão huyền mà tỉnh lại.

“Cái gì?” Cô quay đầu nhìn về phía Từ Hiểu Mạn.

“Lần trước –” Từ Hiểu Mạn thanh âm im lặng, hai mắt trợn lên nhìn chăm chăm mặt cô, bật thốt lên hỏi:“Mặt của cậu như thế nào lại đỏ lên như vậy? Thân thể không thoải mái sao?”

“Không có, chính là cảm thấy có chút nóng nực, đại khái hôm nay quần áo mặc hơi nhiều.” Cô cứng ngắc mỉm cười nói:“Cậu tìm tở có chuyện gì?”“Chính là.....” Từ Hiểu Mạn muốn nói lại thôi, sau đó kéo đến cô đến nơi cách vách không ghé dựa ngồi xuống, nhìn đồng nghiệp bên ngoài đều đi ăn cơm trưa . Cô thật cẩn thận quan sát, vẻ mặt còn thật sự nhìn chăm chăm cô mà nói:“San San, cậu còn nhớ rõ lần trước cậu cùng bọn tở có đi gặp mặt giao lưu không?”

“Nhớ rõ nha.” Trữ San San gật đầu trả lời, bởi vì cô rất ít tham gia loại hoạt động này, hơn nữa ngày đó chính là này cô cùng Sài Thiếu Phong lần đầu tiên gặp nhau, hai người bọn họ bây giờ còn lấy sự kiện kia ra trêu đùa, cho nên cô còn nhớ rất rõ ràng.

“Thật tốt quá, cậu có nhớ đã từng nói gì không?” Từ Hiểu Mạn nói.

“Nói cái gì?”

“Ngày đó có một nam nhân ưu tú, bộ dạng đặc biệt soái , cậu nhớ không?” Từ Hiểu Mạn hỏi cô.

Cô làm sao nhớ rõ nha! Trữ San San chịu đựng ánh mắt trợn trắng xúc động. Trên thực tế, cô chỉ nhớ rõ ấn tượng duy nhất đối với bọn họ chính là, bọn họ tất cả đều lớn lên giống các mỹ nam trong “toà thị chính”.

“Nói thực ra, tở hoàn toàn không nhớ rõ.”

Cô nghiêm trang lắc đầu nói, cảm giác có chút khôi hài, làm cho Từ Hiểu Mạn nhin không được nhanh tay đánh vào vai cô.

“Đừng nháo, tở đang nói thật .”

“Tở cũng vậy nha.” Cô vẽ mặt vô tội.

“Cậu thật sự không nhớ rõ ?”

“Thật sự.”

“Anh ta nói thích cậu.” Từ Hiểu Mạn nhìn cô trong chốc lát, do dự mở miệng nói

“Sau đó thì sao?” Trữ San San có loại mặc danh kỳ diệu cảm giác. Cô nghĩ Từ Hiểu Mạn biết có rất nhiều người thích nàng, nhiều hoặc thiếu một người đối với cô mà nói căn bản là không phân biệt, bởi vì cô đối với bọn họ không có nửa điểm hứng thú.

“Lần đó sau khi giao lưu, bọn tớ có thường liên lạc, có đôi khi hẹn nhau cùng đi ăn cơm hoặc xem phim, tớ nghĩ rằng anh ta đối với tớ có ý tứ, kết quả hôm qua anh ta mới nói với tớ..... cậu mới là người trong lòng của anh ta, hy vọng tớ có thể giới thiệu hai người các cậu gặp nhau.” Từ Hiểu Mạn cúi đầu, thông thả nói.

“Cái gì mà người trong lòng?” Trữ San San không chút nghĩ ngợi, lập tức mắng: “Cậu bảo anh ta đi chết đi?”

“Tớ nói hảo.”

“Cậu nói cái gì?”

Cô khó có thể tin kêu to ra tiếng, làm cho những người khác trong văn phòng đều quay đầu lại nhìn.

“Chúng ta đến nơi khác.” Trữ San San quyết định thật nhanh nắm tay Từ Hiểu Mạn, đem cô lôi ra văn phòng, hướng cầu thang bộ đi đến.

Đẩy ra cửa lối thoát hiểm rất nặng, hai người đi vào gian cầu thang không có một bóng người, Trữ San San giận không thể kéo dài cuộc đối thoại lúc trước ở trong văn phòng.

“Cậu vừa rồi nói cái gì? Cậu nói hảo? Tức là vừa rồi cậu nói sai hay là lỗi tai tớ có vấn đề? Cậu mau nói cho tớ biết.” Cô nhanh nhìn chăm chăm Từ Hiểu Mạn nói.

Từ Hiểu Mạn trầm mặc không nói.

“Hiểu Mạn.” Cô càng thêm thúc giục.

“Cậu không có nghe sai.” Từ Hiểu Mạn lại trầm mặc trong chốc lát, mới thấp giọng nói.

“Tớ không có nghe sai?” Trữ San San cảm thấy chính mình sắp tức điên rồi. “Tớ hỏi cậu, cậu không phải là thích hần chứ?”

Từ Hiểu Mạn nháy mắt hơi nhếch môi, trầm mặc không nói.

“Cậu đã thích hần, vì sao còn muốn đáp ứng yêu cầu của hần, đem tớ giới thiệu cho hần? Cậu rốt cuộc có nói với hần cậu thích hần không vậy?” Trữ San San tức giận hỏi.

“Hần nói hần thích cậu.”

“Cho nên cậu rốt cuộc có nói hay không?”

“Nói, nói! Nhưng hần nói người trong lòng hần là cậu, hần chỉ coi tớ như bằng hữu bình thường, cậu muốn tớ làm sao bây giờ?” Từ Hiểu Mạn đột nhiên rống lớn lên, nước mắt tiếp theo tràn mi mà ra, cô dùng sức đem gạt nó đi.

“Tên hỗn đản này!” Trữ San San nhin không được mắng: “Hảo, nếu hần có thể nói như vậy, tớ cũng có thể. Cậu giúp tớ nói cho hần biết tớ đã thích người khác.”

“Nếu tớ nói như vậy, hần sẽ cho rằng tớ lừa hần.” Từ Hiểu Mạn hít hạ cái mũi, nói: “Hần biết cậu không có bạn trai.”

“Hần biết cái rắm!” Trữ San San nổi giận đùng đùng nói, “Ai nói với hần tớ không có bạn trai?”

“Tớ.” Từ Hiểu Mạn khiếp đảm nhìn cô một cái, nhỏ giọng nói.

Trữ San San quả thực không còn gì mà chống đỡ, không lời nào để nói.

“Nam sinh đều thích đàm luận về cậu, nếu muốn cùng bọn họ hiểu biết, phương thức nhanh nhất chính là trả lời các vấn đề có liên quan đến cậu. Thực xin lỗi, San San, tớ luôn luôn lợi dụng cậu.” Từ Hiểu Mạn ách thanh âm, sấm hồi thẳng thắn nói.

“Nếu điều lợi dụng tớ thì nên đặt tới mục đích cậu muốn nha, cậu như vậy bỏ dở nửa chừng định tính cái gì?” Trử San San tức giận nói.

“Nhưng là hần nói người trong lòng hần là cậu, tớ có thể làm sao bây giờ? Ồ.....” Từ Hiểu Mạn rút cuộc nhin không được thương tâm, một phen nước mũi một phen nước mắt khóc lên.

Trử San San dùng sức phun ra một hơi, thật là sắp bị tức chết. Bình thường xem Từ Hiểu Mạn hoạt bát hào sảng, bộ dáng quan hệ hữu nghị nữ chủ trì, kết quả vừa gặp phải chuyện tình cảm này, còn không phải là sợ đầu sợ đuôi mà khóc giống hệt tiểu hài tử sao.

“Cậu đã nói hần không tin, vậy tớ sẽ tự mình nói với hần, đưa số di động cho tớ.” Cô hướng Từ Hiểu Mạn thân thủ nói.

“Cậu muốn như thế nào nói với hần?” Từ Hiểu Mạn xoa xoa nước mắt, hấp háy cái mũi, nghẹn ngào thanh âm hỏi.

“Nói rằng tớ thấy hần là cái rắm, kêu hần biết điều mà cút xa tớ ra một chút.” Trử San San khẩu khí thực hướng.

Từ Hiểu Mạn vừa nghe, không tự chủ được vừa đem tay đưa ra rút trở về.

Trử San San thấy động tác này của cô, nhin không được liếc cái xem thường, mới nói tiếp: “Tớ là rất muốn nói như vậy, nhưng cho dù hần đối với cậu như vậy, cậu không phải vẫn thích hần sao? Tớ sẽ chính mồm nói cho hần biết tớ đã có bạn trai, thỉnh hần chết này tâm, nhìn lại người đang ở bên cạnh hần.”

“Hần sẽ không tin tưởng cậu đã có bạn trai, bởi vì mọi người đều biết cậu không có.” Từ Hiểu Mạn nhẹ nhàng mà lắc đầu nói.

“Nguyên lai mọi người đều như vậy xem thường tớ nha? Nhưng là làm sao bây giờ đâu? Bốn tiểu thư chính là đã có bạn trai rồi nha.” Trử San San hai tay ôm ngực, lấy giọng điệu khoa trương mà nói.

“Thật vậy chẳng?” Từ Hiểu Mạn hoài nghi hỏi.

“Thật sự.” Ngữ khí của nàng phi thường khẳng định.

“Nếu là thật, vậy cậu có thể mang bạn trai đến cùng chúng tớ ăn bữa cơm?” Từ Hiểu Mạn nhìn cô trong chốc lát, mặt lộ vẻ mong đợi hỏi.

“Cùng nhau ăn cơm?” Trử San San như là bị người khác bóp cổ, bởi vì cô không thể tưởng tượng nếu làm cho Từ Hiểu Mạn biết bạn trai cô chính là Sài Thiếu Phong, sẽ khiến ọi người xôn xao thế nào.

“Đây có thể là biện pháp duy nhất có thể làm cho hần đối với cậu hết hy vọng.” Từ Hiểu Mạn trên mặt tràn ngập vẻ mặt cầu xin.

“Để tớ hỏi xem, bạn trai tớ công việc bề bộn, cho nên –” Trử San San do dự mở miệng, lời còn chưa dứt đã bị đánh gãy.

“Thời gian nào đều có thể, chúng ta sẽ an bài theo anh ấy.” Từ Hiểu Mạn nhanh chóng nói, vẻ mặt đáng thương cầu xin. “San San, làm ơn đi.”

“Tớ sẽ tận lực.” Trử San San trầm trọng nói.

“Cái thứ bảy nhé.”

Sài Thiếu Phong thanh âm đột nhiên truyền vào tai, làm cho Trử San San đang xem tivi nháy mắt mất cả hồn vía, nghi hoặc quay đầu nhìn anh.

“Cái gì thứ bảy?” Cô hỏi.

“Thở dài.” Sài Thiếu Phong hồi đáp, “Từ sau khi ngồi xuống, trong vòng nửa giờ em đã liên tục thở dài bảy lần rồi. Em đang phiền cái gì vậy?” Anh hỏi cô.

Trử San San do dự nhìn anh, không biết có nên hay không nói cho anh về việc Từ Hiểu Mạn cầu xin kia.

Cô thật sự là phân vân, bởi vì sau khi nói ra, mặc kệ anh là lắc đầu cự tuyệt, hoặc gật đầu đồng ý, cô đều cảm thấy không đúng. Tóm lại một câu, cô cũng không biết chính mình đến tột cùng muốn như thế nào, mới cảm thấy đặc biệt phiền lòng nha.

“Không phải em đang nghĩ làm thế nào để chia tay với anh chứ” Thấy cô trầm mặc không nói, Sài Thiếu Phong đùa giỡn nói.

“Đúng.”

Anh cả người cứng ngắc, nháy mắt biến sắc mặt.

“Em là đang nói giỡn.” Cô nói.

Anh trừng mắt nàng, kết giao tới nay đây là lần đầu tiên muốn phát hỏa với cô. “Không được tùy tiện lấy loại chuyện này ra nói giỡn.” Anh ác liệt nói với cô.

“Là anh trước mở đầu nha.” Cô vẻ mặt vô tội.

Sài Thiếu Phong dùng sức hít một hơi, lại nhổ ra. “Anh giải thích, là anh sai trước. Về sau anh tuyệt đối sẽ không lấy loại chuyện này ra nói giỡn, anh ở đây xin thề với trời.” Anh nghiêm trang nói.

“Ừ, Anh làm chi như vậy thực đáng sợ nha.”

“Anh nghĩ muốn nói với em, việc chúng ta kết giao là thật sự, cho nên.....” Sài Thiếu Phong hơi do dự một chút, sau đó nhìn không chuyển mắt ngó nhìn cô, thận trọng mở miệng nói: “Tuy rằng hiện tại chuyện này khả năng hơi sớm chút, nhưng là..... Em có nguyện ý gả cho anh không, San San?”

Trừ San San sợ ngây người, cô ghen hòng nhìn trần trối anh, thật sự bị câu nói này của anh cầu hôn dọa ngây người.

Anh là nói thật sao? Bọn họ ở cùng một chỗ còn không đầy hai tháng nha, hơn nữa trọng điểm là anh có thể nào tại một khoảng thời gian ngắn như vậy liền khẳng định muốn cùng nhau dấn tay cả đời đâu?

Nhưng là trong lòng cô tuy có điều nghi ngờ, cô lại vẫn như cũ hảo vui vẻ, hảo vui vẻ, thật sự vui vẻ nha.

“Anh nói thật sao?” Cô hỏi anh.

“Đúng.” Sài Thiếu Phong không chút do dự gật đầu. “Bất quá em có thể không cần phải gấp gáp trả lời anh không quan hệ, bởi vì anh chính là muốn cho em biết ý nghĩ của anh, biết tâm tình của người đang cùng em ở chung như thế nào mà thôi.” Một chút sau, anh nhin không được lại bổ sung một câu. “Đương nhiên, nếu em muốn trả lời bây giờ cũng được.”

Anh trong lòng chờ mong lại giả bộ đáng thoải mái làm cho Trừ San San cảm thấy có chút buồn cười, hốc mắt lại không hiểu nóng lên lên.

“Em muốn biết làm Sài phu nhân có chỗ nào ưu việt.” Cô nói.

“Ưu việt sao?”

“Đúng.”

“Có nhiều lắm, một lời khó nói hết.” Anh da mặt dày nói.

“Vậy chọn lấy mười cái mà nói xem.”

“Mười cái sao?” Anh nhíu mày.

Cô gật gật đầu, chờ mong nhìn anh.

“Thứ nhất, em có thể cả đời ở nơi này.”

“Không vừa lòng lắm, nhưng còn có thể nhận.” Cô bình luận nói.

“Thứ hai, vĩnh viễn không có người tranh tị với em.”

“Điểm ấy không sai.”

“Thứ ba, khi không khỏe hoặc công tác mệt mỏi, có thể không cần cố gắng làm việc, bởi vì lão công sẽ nuôi em.”

“Điểm ấy cũng không sai.”

“Thứ tư, có thể lập tức lên cấp làm tổng giám đốc phụ nhân.”

“Điểm ấy em không thích. ” Cô trực tiếp lắc đầu nói.

“Được rồi, đổi một cái.” Anh suy nghĩ một chút, đáy mắt bỗng nhiên hiện lên một chút cười: “Thứ tư, có thể lập tức lên cấp làm mẹ.” Anh nói.

“Cái gì?” Trữ San San đột nhiên kêu to ra tiếng, cứng họng trừng mắt nhìn anh, lại cao thấp tả hữu hoài nghi nhìn anh trong chốc lát, lúc này mới thật cẩn thận mở miệng nói: “Không được nói với em, anh kỳ thật đã có một đứa nhỏ lớn mười tuổi.”

Sài Thiếu Phong nhin không được cười to ra tiếng.

Trữ San San nhin không được thân thủ đánh anh một chút, một chút cũng cười không được: “Nhanh nói, anh thật sự có đứa nhỏ sao?”

“Có, anh ở nhà tình thương có nhận nuôi 20 đứa trẻ, cho nên anh hiện tại đang có 20 đứa con.” Sài Thiếu Phong vừa cười vừa nói.

Trữ San San tức giận trừng mắt nhìn anh, thật sự rất muốn thưởng cho anh một quả đấm, nhưng lại không thể không bội phục tình yêu của anh.

Hai mươi cái nha! Làm sao bây giờ? Cô giống như càng lúc càng thích anh, càng ngày càng yêu anh.

“Anh nói sai rồi, anh có hai mươi đứa nhỏ, em cũng nhận nuôi một đứa.” Không có biện pháp, cô như muối bỏ biển, năng lực không đủ cũng chỉ có thể nuôi một đứa mà thôi.

“Bởi vậy, chúng ta có thể tổng hợp thành một đội bóng hoàn hảo.” Anh cười nói.

Nghe vậy, Trữ San San nhin không được cũng nở nụ cười.

“Thứ năm, để cho anh nghĩ một chút.” Anh cười trở lại vấn đề chính: “Sẽ có thời gian nghỉ kết hôn dài.”

“Em gả cho người khác cũng có thời gian nghỉ kết hôn dài nha.” Cô liếc mắt một cái xem thường, trực tiếp phun ra.

“Nhưng cùng anh kết hôn thời gian nghỉ kết hôn sẽ đặc biệt dài.”

“Vì sao?”

“Bởi vì anh quen biết lão bản công ty em, chỉ cần anh mở miệng yêu cầu, anh ta sẽ không thể không nể mặt.” Anh ngạo mạn nói.

“Đây là lạm dụng đặc quyền!”

“Đặc quyền cần phải được lạm dụng, bằng không nó còn có cái gì sử dụng?” Anh nhún mày nói.

Trữ San San nhất thời toàn bộ không còn gì mà chống đỡ.

“Cho nên cái ưu việt thứ sáu chính là em có thể có rất nhiều đặc quyền.” Anh nhân cơ hội lại đi về phía trước thẳng tiến từng bước: “Sau đó thứ bảy, hàng năm đều có cơ hội một lần đi du lịch dã ngoại, có bao gồm lộ phí, bảo hiểm, thuê sân bay cùng các dịch vụ khác tại sân bay.”

“Đây là cái gì a?” Trữ San San đỏ khốc đỏ cười hỏi anh.

“Điều tốt thứ bảy nha.”

“Em thật là càng lúc càng chờ mong ba điều còn lại kia nha.” Cô bật cười nói.

“Đừng khẩn trương, hít sâu một hơi, em muốn biết ba điều còn lại kia thì phải chuẩn bị tốt đã?” Anh đẩy mắt mang cười, nghiêm trang nói.

“Chuẩn bị tốt .” Cô gật gật đầu, sau đó thành lĩnh tiếp theo nói:“Em đã chuẩn bị tốt để đánh anh .”

“Ha ha.....” Sài Thiếu Phong nháy mắt chợt cười ra tiếng, cười đến ngã trái ngã phải, càng không thể vãn hồi.

Trử San San ngồi ở bên cạnh nhìn anh cười, không hiểu lúc trước chính mình làm sao có thể cho rằng anh là cái tên không thú vị lại lạnh lùng vô tình đâu? Con người quả thật là không thể dùng ấn tượng cùng bề ngoài để phán xét a.

“Nếu cười đủ rồi, phiền toái anh trở lại vấn đề chính đi.” Cô mỉm cười để cho anh cười một chút rồi mới mở miệng nói.

“Hào.” Sài Thiếu Phong cười gật đầu, lại tiếp tục nở nụ cười một hồi lâu mới có thể ngừng tiếng cười, mở miệng nói chuyện.“Chúng ta nói đến cái thứ mấy ?” Anh hỏi cô.

“Thứ bảy. Thứ tám còn chưa nói.” Cô trả lời.

“Thứ tám, thân thể sẽ biến hảo, bởi vì anh sẽ thường cùng em vận động.” Anh nhếch miệng nói. Cuối cùng còn hướng cô ái muội cười.

Trử San San đột nhiên cảm thấy có cỗ nhiệt khí nhấm thẳm trên mặt, cô đỏ mặt, trừng mắt, ngay cả hỏi cũng không dám hỏi anh nói vận động là cái gì vận động. Tên sắc lang này!

“Em không hỏi là cái dạng vận động gì sao?” Anh cố ý liếc cô.

“Không cần.” Cô nhanh chóng kêu lên.

“Ha ha.....” Anh lại lần nữa cười to ra tiếng.

Cô then quá thành giận nhanh tay đánh anh.“Em quyết định , còn lại hai cái kia anh cũng không cần nói, dù sao đều là vô nghĩa, nói cũng nói vô ích.”

“Nói như vậy rất đả thương người khác nha.” Sài Thiếu Phong dừng lại tiếng cười kháng nghị nói.

“Vốn chính là, những điều anh nói toàn là những điểm tốt bề ngoài, toàn là vật chất. Nếu có vật chất mà tâm tình bất mãn thì em sẽ không làm một phu nhân nội tâm buồn chán như vậy đâu.” Trử San San phiết môi nói, bởi vì chị cả của cô chính là ví dụ rõ ràng.

“Nội tâm buồn chán?” Sài Thiếu Phong lộ ra vẻ mặt mờ mịt khó hiểu biểu tình.“Vì sao nội tâm lại buồn chán?”

“Bởi vì lão công không thương em, suốt ngày cùng em nói chuyện không đến ba câu, tuy rằng kêu em là lão bà, lại đem em coi như người hầu, làm người tàng hình, làm một người có cũng được mà không có cũng không sao. Anh nói loại lão công này lấy để làm gì? Cho dù anh kiếm nhiều tiền, bắt quá nữ nhân cũng không muốn yêu một người như vậy đâu.”

Sài Thiếu Phong nghe vậy, lập tức thân thủ ôm cô một chút, sau đó thành lĩnh nói ra câu nói kia,“Anh yêu em.”

Trử San San cả người chấn động, không tự giác ngừng lại hô hấp. Cô chậm rãi tránh khai cái ôm của anh, ngẩng đầu lên nhìn anh.

“Anh nói cái gì?” Cô hỏi, thanh âm không biết vì sao trở nên có chút khàn khàn.

“Anh yêu em.” Anh ngóng nhìn cô, vẻ mặt ôn nhu như nước trước sau không đổi. “Nếu em gả cho anh, anh sẽ yêu em, thương em, sủng em cả đời, mỗi ngày đều cùng em nói chuyện đến khi em cảm thấy phiền toái, bảo anh cầm miệng mới thôi. Ôm, hôn môi cùng anh yêu em những lời này, sẽ là trang bị cơ bản trong cuộc sống chúng ta, đây là anh cho em lời hứa hẹn.”

Trử San San không thể nói ra ngôn ngữ, chỉ có thể chỉ ngây ngốc nhìn anh, cảm giác trái tim bùng phác khiêu thật lớn thanh.

“Ưu việt thứ chín, anh tuyệt đối sẽ không coi em là người hầu, làm người tàng hình nhân hoặc là người ở chung có cũng được mà không có cũng không sao. Ưu việt thứ mười, em sẽ có một lão công nói được thì

làm được, hết lòng tuân thủ hứa hẹn với lão bà.” Nói xong, anh khuyñh thân ôn nhu hôn cô một chút, sau đó tựa lên trán cô nói: “Hảo hảo lo lắng, anh thực lo lắng, hãy nói cho anh biết câu trả lời của em đi.”

8. Chương 8

Nam nhân tốt như vậy có đi khắp nơi cũng không gặp, nếu là nữ nhân bình thường thì không cần lo lắng nhiều, chỉ cần gật đầu nói em đồng ý là được.

Nhưng Trử San San không chỉ chưa gật đầu, còn có rụt rè, cho nên anh vẫn phải đợi cho đến sáng sớm hôm sau Sài Thiếu Phong mới nhận được câu nói em nguyện ý kia, làm cho anh vui sướng ôm chầm lấy cô gấo ôm hôn nồng nhiệt, sau đó hại cô đi làm muộn.

“San San, cậu buổi sáng như thế nào lại đến muộn?” Giữa trưa nghỉ ngơi, Từ Hiểu Mạn tìm cô cùng nhau ăn cơm trưa liền hỏi.

“Nha, không cần thận ngữ quên.” Cô nói dối, không có mặt mũi nào trò chuyện.

Từ Hiểu Mạn dễ dàng liền tin, bởi vì cô tiếp theo giấy đã thay đề tài khác.

“Chuyện ngày đó nói muốn cùng nhau ăn cơm chuyện, cậu có nói với bạn trai chưa?” Cô hỏi.

“Còn chưa nói.” Trử San San nói thực.

“San San, cậu nói thật cho tớ biết, cậu căn bản là không có bạn trai đúng hay không?” Từ Hiểu Mạn trầm mặc nhìn cô một cái, đột nhiên mở miệng nói.

“Tớ có.”

Từ Hiểu Mạn không tin lắc lắc đầu. “Cậu không cần gạt tớ, tớ biết cậu là vì giúp tớ mới nói dối, nhưng giấy không thể gói được lửa, nếu sau này lời nói dối bị vạch trần, hấn sẽ hận tớ lừa hấn.”

“Đã nói tớ có bạn trai rồi mà, tớ không có lừa cậu.”

“Nếu có vì sao chuyện này đã nói mấy ngày rồi, cậu lại còn không có nói cho bạn trai cậu biết? Trừ phi cậu căn bản là không có bạn trai.”

“Tớ nói lại lần nữa, tớ thật sự có bạn trai.” Trử San San bắt đắc dĩ nói.

“Ai có bạn trai?” Trương Lệnh Lâm thanh âm đột nhiên từ sau xông ra.

“Các cậu cũng đến đây ăn cơm trưa nha, cùng nhau ngồi đi.” Trương Lệnh Lâm cùng Lâm Mĩ Duyên mỉm cười nói, sau đó tự động đem ghế của những người vừa ăn no rời đi kéo qua cùng các cô ngồi xuống cùng bàn.

“Các cậu vừa rồi đang nói cái gì, ai có bạn trai?” Sau khi ngồi xuống, Trương Lệnh Lâm tò mò hỏi. Lâm Mĩ Duyên lại gọi món ăn rồi đi ra quầy gọi cơm.

“San San nói cô ấy có bạn trai.” Từ Hiểu Mạn nói.

“Gạt người!” Trương Lệnh Lâm khó có thể tin kêu to.

Trử San San nhin không được liếc mắt một cái rõ ràng, hỏi: “Tớ có bạn trai khó tin như vậy sao?”

Trương Lệnh Lâm không chút do dự gật đầu lại gật đầu.

“Vì sao?” Cô chất vấn nói.

“Bởi vì cậu từ đầu tới đuôi đều dối với nam nhân không có hứng thú nha! Mỗi lần có người thích cậu, cậu đều là một bộ dáng không có hứng thú, không muốn để ý, còn có người đoán giới tính của cậu, nói cậu thích căn bản chính là nữ nhân.”

“Nếu tớ thích nữ nhân, vì sao mê toà thị chính, mê triệu quốc như vậy?” Trử San San hỏi ngược lại.

“Bọn họ nói kia có thể là tung đạn gây hoả mù.”

“Nếu có khả năng tưởng tượng tốt như vậy, kêu bọn họ đi viết tiểu thuyết đi.” Trử San San có loại cảm giác không nói nên câu.

“Cho nên.” Trương Lệnh Lâm còn thật sự nhìn nàng, “Cậu thích thật là nam nhân, mà không phải là nữ nhân!”

“Nói thực ra, về điểm này tớ cũng rất ngạc nhiên.” Gọi xong món, Lâm Mĩ Duyên trở về gia nhập cùng các cô cũng phụ họa.

“Các cậu thật là.....” Trử San San bị tức đến nói không ra lời, cô cho tới bây giờ sẽ không nghĩ tới thế nhưng sẽ có người hoài nghi giới tính của cô, thật là hơi quá đáng.

“Cậu đã nói cậu có bạn trai, vậy nhân cơ hội này đem hấn ra giới thiệu ọi người biết đi, như vậy lời đồn không chỉ có thể không công tự phá, cũng có thể làm cho những người đang muốn theo đuổi cậu chết tâm, làm cho những nữ đồng nghiệp khác đang không có bạn trai nhiều cơ hội hơn chút a.” Từ Hiểu Mạn nhân cơ hội du thuyết cô. Đương nhiên, cô nói như vậy, có một nửa là vì chính mình, dù sao người không vì mình, trời tru đất diệt.

“Nói rất đúng.” Trương Lệnh Lâm vỗ tay nói.

“Bất quá nếu là giả thì cũng đừng làm như vậy, bởi vì như vậy sẽ chỉ làm cho sự việc càng miêu càng hắc.” Lâm Mĩ Duyên còn thật sự nói với cô.

Trử San San dùng sức bật hơi, mày nhanh tức suy tư việc chính mình đến tột cùng nên làm như thế nào cho tốt.

Kỳ thật đối với người khác hoài nghi giới tính của cô, cô là vì khó có thể tin mới cảm thấy có chút không thể nhận, nhưng cũng không phải thật sự tức giận, cho nên để ý hay không để ý tới tin đồn vô căn cứ kia không phải là trọng điểm, quan trọng là vấn đề của Hiểu Mạn, chính là giúp bạn có thể cùng với nam nhân mình thích thành đôi.

Đáng giận, chẳng lẽ thật sự chỉ có thể nói ra bạn trai của cô Sài Thiếu Phong — sửa chữa, chính xác phải nói hấn là vị hôn phu nhà.

Chẳng lẽ thật sự chỉ có giới thiệu anh mới có thể giải quyết vấn đề sao? Thật sự là đáng ghét.

“San San, bạn trai của cậu có phải hay không ngoài ý liệu của mọi người, cho nên cậu mới có thể như vậy khó xử, do dự rồi cuộc muốn hay không giới thiệu hấn cho chúng tớ nhận thức nha?” Trương Lệnh Lâm tò mò nhìn cô hỏi.

“Đúng rồi.” Trử San San liếc mắt một cái, hữu khí vô lực hồi đáp.

“Thật vậy chẳng?” Trương Lệnh Lâm nháy mắt mở to hai mắt, lộ ra cực độ cảm thấy hứng thú. “Hấn sẽ không là bộ dạng vừa lùn vừa béo, nhưng lại là người có rất nhiều tiền chứ?”

Trử San San đang suy tư vừa mới cúi đầu ăn một miếng cơm, bởi vì nghe được bạn vừa nói ra câu kia, thiếu chút nữa đem cơm trong miệng đang ăn dở toàn bộ phun ra.

“Khụ..... Cậu làm sao lại có linh cảm như vậy ?” Cô đem miếng cơm kia nuốt vội vào, mở miệng hỏi Trương Lệnh Lâm.

“Mỹ nữ xứng soái ca là đương nhiên, xứng xấu nam mới là xuất hồ ý liệu nha! Nhưng xấu nam sở dĩ sẽ làm mỹ nữ ái mộ, money tuyệt đối là điều kiện tất yếu.”

“Ý tứ chính là cậu cho tớ là người ái mộ hư vinh, sẽ vì tiền tài bán đứng linh hồn a? Đáng giận!” Trử San San trực tiếp đem quyển sách Lâm Mĩ Duyên đang cầm trên tay đoạt lấy, sau đó hướng Trương Lệnh Lâm đánh vào trên đầu, trừng phạt cô.

“Tớ không nói như vậy, là cậu chính mình nói hấn chính là ngoài dự kiến của mọi người nha.” Trương Lệnh Lâm bị đánh đau, vô tội cãi lại.

“Ai nói ngoài dự kiến nhất định là bề ngoài tương phản?” Trử San San tức giận trừng mắt liếc cô một cái.

“Nhưng là trừ cái đó ra, tớ nghĩ không ra cái khác. Các cậu thì sao?” Trương Lệnh Lâm quay đầu hỏi Từ Hiểu Mạn cùng Lâm Mĩ Duyên.

“Chẳng lẽ bạn trai của cậu là người bọn tớ quen biết?” Lâm Mĩ Duyên có chút dăm chiêu đoán nói.

“Mặc dù không trùng cũng không xa lắm đâu.” Trử San San lẩm bẩm trả lời, cúi đầu tiếp tục ăn mỳ.

“Không xa? Ý tứ chính là người ở quanh chúng ta sao? Không cần thiết quen biết, nhưng tuyệt đối là đã gặp qua, nghe qua, biết có người kia tồn tại, đúng hay không?” Trương Lệnh Lâm đột nhiên trở nên có chút kích động, sau đó bắt đầu đoán: “Có phải Lâm phó tổng của công ty Vĩnh Xương không?”

“Hắn là ai vậy?” Trử San San nghi hoặc hỏi.

“Người của công ty Uy Đạt lần trước cùng công ty chúng ta làm việc?” Trương Lệnh Lâm đổi người khác đoán.

“Tớ cảm thấy hay là Trương quản lí, hắn bộ dạng có vẻ suât.” Lâm Mĩ Duyên gia nhập say mê nói.

“Nhưng chức vị so với phó tổng còn muốn thấp nha.” Trương Lệnh Lâm nói.

“Sợ cái gì? Dù sao hắn trẻ tuổi nhất, nghe nói năm nay mới ba mươi mốt tuổi cũng đã lên làm quản lí, như vậy thực rất giỏi a. Còn nghe nói hắn là nam nhân độc thân duy nhất có giá trị trong công ty chúng ta, một đồng nữ đồng nghiệp thậm chí mê hắn nha.” Lâm Mĩ Duyên nói.

“Ồ, cậu biết nhiều như vậy, sẽ không phải là cậu thăm mền gia tộc Lý nhất viên đi?” Trương Lệnh Lâm nói: “Hắn đều muốn theo đuổi San San, tớ làm chi còn muốn tự tìm phiền não, tự tìm tội chịu?” Lâm Mĩ Duyên phiết môi nói, vẻ mặt ta mới là không ngốc như vậy, không chú ý tới người đang ngồi ở bên cạnh cô Từ Hiểu Mạn lập tức thay đổi sắc mặt.

“Tốt lắm, đừng đoán, tớ nói cho các cậu.” Trử San San nhanh chóng mở miệng, không nghĩ cho các cô tiếp tục trong lúc vô tình làm vết thương của Từ Hiểu Mạn thêm sát muối.

Lời này vừa nói ra, ba người sáu con mắt trong nháy mắt tất cả đều nhắm ngay vào cô. Cùng nhau trăm miệng một lời nói: “Ai?”

“Các cậu không thể hô to gọi nhỏ hơn à.” Cô trước thay các bạn đánh dự phòng châm.

Ba nữ nhân nhất trí mạnh mẽ gật đầu, vẫn nhìn không chuyển mắt, khẩn cấp nhìn cô.

Trử San San liếm liếm môi, ánh mắt tả phiêu hữ di lại do dự trong chốc lát, lúc này mới rũ mắt xuống, nhanh chóng lẩm bẩm ra ba chữ: “Sài Thiệu Phong.”

“Cái gì?”

“Ai?”

“A?”

Tuy rằng ba người phát ra câu từ cũng không đồng nhất, nhưng sự kinh ngạc xuất hiện ở trên mặt là giống nhau như đúc, tất cả đều cảm thấy khó có thể tin, giống như mình không có nghe sai chữ.

Trử San San cầm lấy chiếc đũa, làm bộ không thấy gì cúi đầu ăn.

“San San, có thể nói lại lần nữa không, cậu vừa mới nói là ai?” Lâm Mĩ Duyên thật cẩn thận hỏi.

“Các cậu rõ ràng đều nghe được, vì sao còn muốn tớ nói lại lần nữa?” Cô nói.

“Sài Thiệu Phong?”

“Sài tổng?”

“Cái người bộ dạng rất giống ngôi sao Hàn Quốc Sài đại tổng giám đốc?”

“Không cần hô to gọi nhỏ như vậy, người khác đều đang nhìn hướng bên này kìa.” Các cô ba người thanh âm so với người khác còn cao vút bén nhọn hơn, làm cho Trử San San không thể không nhú mày nhắc nhở các bạn.

Nhưng là ba nữ nhân này đang hưng phấn kích động đầu thềm để ý nhiều như vậy, bắt đầu là vui mừng, sau đó liên tiếp công kích cô bằng một loạt các câu hỏi, làm cho Trữ San San cảm thấy vượt qua được cuộc phỏng vấn này cứ như là vượt qua một cơn bão lớn nhất trong cuộc đời cô từ trước tới nay.

Không nên nói , cô thật sự là hối hận không kịp nha.....

Từ sau khi phát sinh tai nạn xe cộ, Sài Thiếu Phong liền một lần nữa xem kỹ lại cuộc sống chính mình, phát hiện anh so với ngày trước chỉ chuyên tâm công việc thì bây giờ đang bắt đầu thay đổi chính mình.

Anh chậm rãi xem lại lịch trình công việc an bài cho tốt, đem một số việc giao cho các bộ phận dưới quyền, để cho bọn họ xử lý trước sau đó mới đưa lên cho anh xét duyệt văn kiện, gánh vác bớt lượng công việc cho anh.

Việc này vừa nói thì rất đơn giản, cũng một sớm một chiều là có thể hoàn thành , trước đây anh ước chừng khoảng hai tháng thời gian mới làm xong.

Mà nay anh xử lý công việc vô cùng nhanh chóng, sau ngày đầu tiên anh đã xử lý được khoảng một nửa số công việc, sau đó phát hiện chính mình thật sự trở nên rất nhàn hạ, mới 3h chiều mà thôi, đã gần hết việc để làm, nhàn đến hốt hoảng.

Anh không muốn ở lại công ty, sợ chính mình sẽ nhien không được tìm việc để làm, liền tan ca trước thời gian.

Giữa trưa có một trận mưa lớn, khiến cho thời tiết Đài Bắc ấm lên một hai độ, cũng làm cho không khí thoáng đãng hơn nhiều, rất thoải mái.

Bởi vì không có việc gì cũng không vội, anh đi thẳng đến công ty của San San, một mỗi lười mới bắt một chiếc tắc xi, đi xe đến dưới công ty cô chờ cô tan tầm.

Khi anh tới, còn khoảng 10p nữa thì cô mới tới giờ tan ca, anh cảm thấy thực may mắn, bởi vì bụng đột nhiên có chút không thoải mái, tranh thủ trước đi toilet.

Phòng toilet nam lầu một nguyên bản không có người, sau khi anh đi vào trong chốc lát sau liền truyền đến tiếng hai người vừa nói chuyện phiếm vừa đi vào trong toilet. Nội dung đối thoại của bọn họ làm cho anh không khỏi dựng lên lỗ tai, bởi vì anh nghe thấy được tên Trữ San San.

“Trữ San San làm việc ở tầng mười công ty điện Thịnh Nghiệp cậu biết không?” Nam sinh A nói.

“Đương nhiên, đây là một trong hai người đẹp nổi tiếng của toà nhà này nha, nghe nói có rất nhiều nam nhân theo đuổi, đội ngũ này có thể xếp thành hàng dài ở ngoài tầng mười ỷ chứ.” Nam sinh B nói.

“Vậy cậu biết chưa, nàng đã có bạn trai rồi đấy?”

“Chuyện khi nào?”

“Tớ gần đây cũng mới nghe nói , cậu có biết bạn trai của nàng là ai không?”

“Ai, sẽ không phải là cậu chứ đi?” Nam sinh B ha ha cười vài tiếng.

“Trước đây trong bộ phim “Toà thị chính” có một nhân vật nam rất được hoan nghênh gọi là gì nhỉ.....Tớ nhất thời nghĩ không ra –”

“Triệu Quốc.” Nam sinh B lập tức nói.

“Đúng, chính là tên này. Không nghĩ tới cậu thế nhưng lại biết?”

“Bạn gái tớ mê hần chết mê luôn, tớ hoàn toàn nhìn không ra đến tên kia rốt cuộc bộ dạng làm sao suât.” Nam sinh B hừ thanh nói, trong giọng nói tràn ngập bộ dáng không cho là đúng.

“Nghe nói Trữ San San cũng như vậy, chết mê chết mê tên kia, cho nên mới kết giao với một người có bộ dáng rất giống tên kia làm bạn trai.”

“Ồ, tớ nhìn không ra đến nàng cũng là loại nữ nhân không có cá thì bắt tôm ăn tạm đấy.”

“Không chỉ có như thế, tớ còn nghe nói nàng cùng người khác đánh đồ nhất định sẽ làm cho tên kia quỳ gối trước nàng, mà tiền đặt cược chính là bộ DVD phim HQ nàng thích nhất kia.”

“Vì một bộ DVD? Tớ thực thấy thương cho cái kia tên, nếu là tớ, biết bạn gái cùng mình kết giao mục đích chỉ là vì một bộ đĩa DVD giá trị không bao nhiêu tiền kia, tớ nhất định tức đến hộc máu.”

“Đừng quên, quan trọng là nam nhân kia có khuôn mặt thực giống nha.” Nam sinh A cười nói.

“Tên kia thật đáng thương, tớ xem không được bao lâu hẳn là sẽ bị quăng đi!” Nam sinh B cũng cười đi theo nói.

“Hắn là sẽ không, bởi vì nghe nói nam nhân kia có rất nhiều tiền.”

“Ha, càng thâm hại hơn, đúng là vì tiền.”

“Lợi tự bãi trung gian nha.” Đàm tiểu nhân gian, hai người thanh âm càng lúc càng xa, cho tới khi hoàn toàn biến mất.

Sài Thiểu Phong cả người cứng ngắc đứng ở gian phòng bên cạnh trong toilet, đầu trống rỗng, tâm lạnh tới cực điểm.

Đánh đồ?

DVD?

Cô tiếp cận anh chỉ vì một bộ DVD phim Hàn Quốc?

Anh lắc đầu, cự tuyệt tin những chuyện vừa rồi hết thấy nghe được, nhưng trong óc cũng không ngừng tự chủ tung bay quay lại quãng thời gian gặp cô.

Lần đầu tiên gặp nhau, cô liền hướng về phía anh gọi Triệu diễn viên. Sau cô nhiều lần chủ động hướng anh làm quen, cố ý vô tình tiếp cận anh, còn lấy cớ giải thích muốn mời anh ăn cơm, cuối cùng khi bị anh cự tuyệt, cô còn nói với anh gì đó?

“Tôi đối với anh một chút hứng thú cũng không có, đừng tưởng rằng anh lớn lên giống Triệu Quốc của tôi, tôi sẽ thích anh.....”

Cô nói, cô đối với anh một chút hứng thú cũng không có, còn nói –“ Triệu quốc của tôi”.

Triệu Quốc của cô, của cô?

Bởi vì đối phương là ngôi sao, lại là người Hàn Quốc, cho nên nói “Của cô” Cũng chỉ là nhất sương tình nguyện ý tưởng, căn bản chính là không có khả năng trở thành sự thật, cũng bởi vậy cô mới có thể lui mà bước tiếp theo chịu thiệt cùng tên có bộ dạng giống nhau mà kết giao, mà anh lại tự chui đầu vô lưới. Bởi vậy, cô vừa có thể thắng có được bản DVD cô mong muốn, lại có thể có được một người bạn trai cùng cô tán gẫu tương tư khổ.

Thật là một kế hoạch nhất cử lưỡng tiện, một hòn đá ném hai con chim!

Sài Thiểu Phong nắm chặt tay, cắn chặt răng, bộ mặt hơi hơi vặn vẹo, hai mắt phẫn nộ mà chậm rãi sung huyết biến hồng.

Anh không nghĩ tin tưởng tất cả, nhưng sự thật sớm xảy ra trước mắt, không phải sao?

Cô đã lợi dụng anh, hoàn toàn triệt để lợi dụng anh yêu cô?

Anh nhanh chóng rời toilet, ở lối vào không cẩn thận đụng vào người khác, lại không mở miệng nói ra lời, bởi vì anh sợ chính mình nhất thời mở miệng sẽ rít gào.

Nhưng đối phương tựa hồ bị anh đụng vào lại không mở miệng giải thích mà bất mãn, nổi giận dùng dùng ngăn trở đường đi của anh.

“Uy, đụng vào người khác còn không nói –”

Thanh âm của đối phương đang lên cao vừa nhìn thấy anh ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn về phía người tới nháy mắt mà im bất, nhanh chóng lui từng bước về phía sau, lại nhanh chóng hướng bên cạnh dựa vào, nhường đường cho anh.

Sài Thiếu Phong lại lần nữa đi nhanh về phía trước, mới đi vài bước, trong túi di động lại vang lên, làm cả người cứng đờ mà ngừng lại.

Anh lấy di động trong túi ra.

Là cô.

Khi anh ngồi taxi đi đường đến đây đã gọi điện thoại cho cô, nói với cô anh đã đến gần công ty cô rồi, khi nào cô tan ca thì gọi lại cho anh, anh nhất định sẽ tới, định bất ngờ xuất hiện trước mặt cô, còn nghĩ làm cho cô tức cười.

Nhưng hiện tại hồi tưởng đến chỉ còn vô tận phúng lạt, anh quả thực tựa như con chó nhỏ.

Tức giận, anh trực tiếp đem điện thoại tắt máy rồi đặt vào trong túi, sau đó đi về phía trước, ra khỏi công ty cô, đi tới ven đường đón taxi, cứ vậy mà về.

Anh hiện tại không muốn nhìn thấy cô, cũng không thể nhìn thấy cô, bởi vì anh sợ chính mình sẽ nhất thời thất thủ mà bóp cổ cô.

Cô sao có thể như thế đùa bỡn, lừa gạt cảm tình của anh?

Cô sao có thể a?

Điện thoại không có người tiếp, sau đó đột nhiên gián đoạn, gọi lại thì tắt máy.

Đây là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ là di động hết pin sao?

Trử San San đem điện thoại treo lên, nghi hoặc đoán , bởi vì trước đây chưa từng phát sinh chuyện như vậy.

Chờ một chút lại gọi lại, có lẽ chờ một lát anh sẽ đổi pin, di động liền thông , cô tự nói với chính mình, sau đó bắt đầu bắt tay thu thập này nọ, chuẩn bị tan tầm.

Năm phút sau, cô cùng nhóm đồng nghiệp chào tạm biệt, đeo túi ra khỏi công ty đứng chờ thang máy, lại lấy di động ra gọi lại cho anh, nhưng điện thoại vẫn chưa khởi động.

Tại sao có thể như vậy?

Cô lại bấm một lần, lại một lần nữa. Thang máy đến, cô đi vào, tới lầu một đi ra thang máy, tiếp tục gọi, kết quả vẫn là không gọi được điện thoại cho anh.

Rốt cuộc là làm sao vậy, vì sao lại không gọi được? Trước đây anh gọi cho cô, cũng không bao giờ để máy hết pin mà không gọi được. Là điện thoại hết pin, hay là anh — đã xảy ra cái gì ngoài ý muốn?

Sẽ không , cô phút chốc dùng sức lắc đầu, bỏ điềm xấu này ra khỏi đầu.

Vừa rồi khi gọi điện thoại cho cô anh đã nói là ở quanh đây, có lẽ anh đang ở ngay tại đại sảnh, hoặc là ngoài cửa lớn.

Cô ngẩng đầu lên, ánh mắt nhanh chóng tìm quanh trong đại sảnh. Lần thứ nhất không thấy, cô thả chậm tốc độ lại nhìn một lần nữa, vẫn là không thấy, sau liền bước ra ngoài cửa lớn ra bên ngoài tìm anh.

Có lẽ anh đang ngồi ở phía trước vườn hoa chờ cô cũng không chừng.

Nghĩ đến anh đang đợi cô, cô không tự chủ được nhanh hơn cước bộ đi ra bên ngoài, sau đó dừng lại tìm thân ảnh của anh. Chính là vườn hoa xác thực có người, nhưng cũng không phải anh.

Cô rút di động ra gọi lại cho anh, một bên gọi, một bên ra bên ngoài tìm kiếm.

“Số máy quý khách vừa gọi không liên lạc được.....” Ngôn ngữ đáp lại không ngừng mà truyền đến, hơn nữa ở bên ngoài toà nhà cũng không tìm được anh, làm cho Trử San San càng lúc càng sốt ruột.

Có phải đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn ?

Sẽ không, cô lại nhanh chóng phủ định ý tưởng này, tự nói với chính mình có lẽ anh nhất thời bị chuyện gì đó làm trì hoãn , di động lại sau khi gọi cho cô xong không chừng là bị rơi. Cho nên, không nên suy nghĩ bậy bạ, cũng không cần khẩn trương, đợi lát nữa nhất anh nhất định sẽ liên lạc với cô.

Vì thế cô tìm một chỗ ngồi chờ, nắm chặt di động chờ .

Năm phút đồng hồ trôi qua.

Không quan hệ, chính là năm phút đồng hồ mà thôi. Cô tự nói với chính mình.

Mười phút trôi qua.

Có lẽ anh đang trên đường rồi. Cô an ủi chính mình.

Hai mươi phút trôi qua.

Trên đường tắc xe. Cô trực tiếp cấp chính mình một lý do, sau đó lại lần nữa gọi điện thoại cho anh, đương nhiên kết quả vẫn là chưa khởi động máy.

Gọi điện thoại đến công ty anh. Cô đột nhiên linh quang chợt lóe, lập tức tìm trong danh bạ số điện thoại công ty anh, kết quả thư ký nói tổng giám đốc đã rời công ty rất sớm .

“Rất sớm là khi nào?”

“Đại khái ba giờ hơn.”

Ba giờ hơn? Hiện tại đã sáu giờ hơn, cho dù là đến trễ, thì từ công ty anh đến đây làm sao có thể lâu như vậy.

Anh hiện tại rốt cuộc ở đâu? Vì sao di động tắt máy, lại vì sao không liên lạc với cô? Chẳng lẽ anh thật sự đã xảy ra cái gì ngoài ý muốn?

Trái tim lo lắng sợ hãi mà co rút nhanh , làm cô nhất thời mặt không có chút máu, cả người không chịu nổi chế lưng lay một chút.

Cô xóc nảy một chút mới đứng vững cước bộ, tự ra lệnh chính mình hít sâu cùng với không nên suy nghĩ bậy bạ. Nếu, cô nói với chính mình, nếu thật sự có việc phát sinh, hẳn là sẽ có người thông tri cho cô mới đúng, cho nên vẫn là về nhà trước nói sau.

Trên đường về nhà, cô thủy chung đem điện thoại di động nắm chặt ở trong tay, chỉ sợ anh đột nhiên gọi điện thoại cho cô.

Khi về nhà đã hơn bảy giờ rưỡi, trong phòng một mảnh trầm tĩnh hắc ám, không thấy dấu hiệu anh trở về. Điện thoại phòng khách vẫn hiển thị trên màn hình, cũng không có biểu hiện gì là hết điện, cho nên, anh hiện tại rốt cuộc ở nơi nào?

Trở San San đợi ở phòng khách, lòng nóng như lửa đốt, đối với tình hình hiện tại hoàn toàn không biết làm sao, bất lực.

Trên tường đồng hồ từng phút trôi qua, mỗi một phút mỗi một giây đều làm cô cảm thấy lo lắng cùng sợ hãi.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Anh hiện tại rốt cuộc ở đâu?

Chín giờ, mười giờ, mười một giờ, mười hai giờ, ngay đến khi cô sắp bị sợ hãi làm cho không thể hô hấp, cửa lớn truyền đến âm thanh “Cách”, Sài Thiếu Phong từ bên ngoài đẩy cửa đi vào, cả người hoàn hảo vô khuyết.

Những lo lắng trong lòng cô nhất thời tan biến, nhưng cùng lúc là nổi tức giận cũng không thể ngăn chặn nổi.

“Anh chạy đi đâu vậy? Vì sao không mở di động ? Vì sao không gọi điện thoại cho em? Anh rốt cuộc có biết hay không em đang rất lo lắng?” Cô tức giận quát.

“Ừnh!”

Cửa đột nhiên bị anh dùng lực đóng, làm cô nháy mắt càng thêm phần nộ.

“Làm chi lớn tiếng như vậy, anh muốn dọa ai nha? Vẫn là muốn dùng phương thức này bảo em câm miệng? Bảo em bớt lo chuyện của anh sao?” Cô giận không thể át hướm anh lớn tiếng hỏi.

Anh không nói gì, thậm chí ngay cả nhìn cũng không liếc nhìn cô một cái, trực tiếp liền xoay người hướng phòng ngủ đi đến.

“Đứng lại!” Cô hướng anh rống lớn nói, không thể tin được đây là phản ứng của anh sau khi mất tích một đêm sau trở về, thế nhưng ngay cả lời giải thích đều không có? Nhưng mà càng làm cho cô khó có thể tin là, anh thế nhưng lại ngoảnh mặt làm ngơ, ngay cả tạm dừng một chút đều không có liền trực tiếp đi vào trong phòng?

Trong cơn giận dữ cô đương nhiên không có khả năng cứ như vậy buông tha anh, lập tức theo vào phòng.

“Em muốn có một lời giải thích.” Cô hai tay khoanh trước ngực, lạnh lùng nói.

Không nghĩ tới anh phản ứng đúng là xoay người đối mặt với cô, sau đó lấy biểu hiện so với cô lãnh liệt gấp một trăm lần mở miệng –

“Tốt lắm, tôi cũng cần một lời giải thích.”

9. Chương 9

Trong phòng khách quả nhiên không thấy bóng dáng của cô, trên mặt bàn trà lại hé ra một trang giấy trắng rất bắt mắt, trên tờ giấy còn có chiếc nhẫn trước kia anh tặng cô đang đề lên trên.

Thấy chiếc nhẫn kia, anh đột nhiên dừng lại cước bộ, cầm nghiêng chặt, nguyên bản sắc mặt đã khó coi nháy mắt càng trở nên xanh mét.

Anh nhếch cánh môi, chần chờ một chút mới tiến lên đi lấy tờ giấy kia, muốn nhìn xem cô rốt cuộc để lại tờ giấy gì cho anh.

Anh đoán, tám chín phần mười là cô muốn xin lỗi anh, hoặc là muốn nói lời biện giải, nói anh hiểu lầm cô, cô thực thương tâm linh tinh muốn làm cho anh áy náy, đi tìm cô trở về nha?

Anh chậm chạp đoán, khi vừa mở tờ giấy ra nhìn thấy ba chữ “Thư khế ước” ngạc nhiên giật mình.

Đây là cái gì?

Anh nhanh chóng nhíu mày, nhìn nhanh xuống, liền bị nội dung bên trong làm cho khiếp sợ đến mặt không có chút máu, tay chân rét run.

Người lập ra khế ước bên A: Trữ San San, bên B: Lâm Mĩ Duyên, Trương Lệnh Lâm, Từ Hiểu Mạn tổng cộng ba người.

Nội dung khế ước:

Bên A căn cứ vào thỉnh cầu khẩn thiết của bên B giúp trừ bạo an dân, cứu người như cứu hỏa, xuất phát trong từ tâm, đáp ứng ra mặt ngăn cản đồng thời giúp giải cứu Sài Thiệu Phong tiên sinh miễn cho bị Cố Tinh ma nữ dụ hoặc, làm cho Cố ma nữ biết khó mà lui, không thể tiếp tục điều võ dương oai, phát ra bạch ô lệ tử cùng những tiếng cười đáng sợ.

Nhiệm vụ chính, bên B không thể có bất kỳ dị nghị hoặc can thiệp gì đối với bên A.

Bên A làm việc trên nguyên tắc thứ nhất, không vi phạm lương tâm, lừa gạt cảm tình người khác.

Nguyên tắc thứ 2, cự tuyệt lợi dụng sắc đẹp hành sử sắc dụ chi lạn chiêu.

Nguyên tắc thứ 3, không nói dối, không lừa gạt.

Căn cứ vào các nguyên tắc trên, bên A nếu cho rằng sự việc đã thành, có thể hướng đương sự thuyết minh ngọn nguồn phương thức đạt thành nhiệm vụ, liền có thể kết thúc giao kèo hợp lý, bên B không thể có kiến nghị gì khác.

Thời hạn đạt thành nhiệm vụ: Không kỳ hạn.

Thù lao đạt thành nhiệm vụ: Chỉ một lần này, lần sau không được viện dẫn lẽ này nữa.forever and never.

Thù lao phụ: Tùy tâm.

Sau đó là A, B song phương bốn người kí tên, còn có ấn chỉ, ngày viết.

Sài Thiều Phong không tự chủ được lại nhìn một lần từ đầu đến cuối, xác định chính mình cũng không có nhìn lầm nội dung cùng ngày tháng, sau đó cảm giác như là bị sét đánh giống nhau, cả người sững sờ, khó thở, thống khổ không chịu nổi.

Là anh hiểu lầm cô. Nếu nội dung giấy khế ước này là thật — nó đương nhiên không có khả năng sẽ là giả, trừ phi cô biết trước, biết hôm nay sẽ phát sinh chuyện này mà có chuẩn bị trước.

Trời ạ, anh rốt cuộc đã làm gì? Chỉ bởi vì trong lúc vô tình ở toilet nghe được người ta nói, ngay cả cơ hội cho cô thuyết minh giải thích cũng không cho, cứ như vậy định tội cô? Anh chính là điên rồi?

Trang giấy theo tay Sài Thiều Phong phiêu bay xuống, anh nắm lấy chiếc nhẫn trên bàn, chạy hướng ra ngoài cửa lớn xông ra ngoài.

San San..... San San.....

Anh ở trong thang máy đem di động đã tắt cả tối khởi động lại, lòng nóng như lửa đốt gọi số của cô, điện thoại có chuông nhưng không ai tiếp, chuyển tới hộp thư thoại. Anh lại gọi thêm lần nữa, đồng thời lao ra thang máy, vọt tới trước cửa lớn lại vòng trở lại, đến trước mặt bác bảo vệ vẻ mặt lo lắng hỏi.

“Vừa rồi bác có thấy một nữ nhân bộ dáng rất được, tóc dài, đeo cái túi màu trắng đi ra ngoài? Cô ấy đi về phía nào bác biết không? Nhanh chút nói cho tôi biết!”

Bảo vệ chỉ tay hướng bên phải cửa lớn, anh ngay cả câu cảm ơn cũng không có thời gian nói, liền chạy đi theo hướng bảo vệ chỉ phóng đi tìm người.

Cô vẫn như cũ không tiếp điện thoại của anh, anh vẫn kiên trì gọi thêm ba bốn lần nữa, cho đến khi điện thoại của cô bị tắt máy.

Bây giờ anh mới có thể hiểu được cảm giác lo lắng rất nhiều của cô khi không thấy anh về, hiểu được cảm giác giận giữ khi cô trông thấy anh bước vào cửa mà thét lớn lên. Bởi vì hiện tại anh cũng đang rất muốn rít gào với cô—nếu như anh tìm được cô đã.

Anh muốn rít gào lên với cô, hỏi cô vì sao không nhận điện thoại, vì sao tắt máy, vì sao khi ở nhà không cùng anh âm ỹ, không quát mắng hoặc trực tiếp tát cho anh một cái để anh tỉnh ngộ.

Đêm đã khuya, ngã tư đường trừ anh ra thì không có người đi lại, cũng bởi vậy càng có vẻ âm trầm nguy hiểm, nguy cơ tứ phía.

Trái tim của anh ở trong lồng ngực kịch liệt nhảy lên, lại không phân rõ rốt cuộc là vì chạy bộ, hay là do sợ hãi, lo lắng, sợ hãi cô từ nay về sau sẽ không để ý đến anh.

Trời ạ, cô rốt cuộc đã chạy đi đâu?

Ông trời a làm ơn đừng để cho anh cứ như vậy mà mất cô, làm ơn!

Có lẽ ông trời thật sự nghe được thỉnh cầu từ trong tâm của anh, xa xa anh nhìn thấy bóng dáng cô đơn lẻ loi đang thương tâm của cô, làm anh không tự chủ được bật thốt lên kêu to:“San San!” Đồng thời chạy vội về phía cô.

Đột nhiên nghe thấy thanh âm của anh, khuôn mặt đang rơi đầy lệ của Trữ San San phút chốc cả người cứng đờ, không chút nghĩ ngợi liền bỏ chạy.

Cô không bao giờ muốn gặp anh nữa, tên hỗn đản, anh làm sao có thể như vậy ô nhục cô, nói cô là vì tiền của anh cùng khuôn mặt của anh mới cùng anh kết giao? Anh làm sao có thể?

Từ đầu tới đuôi, cô cũng chưa từng nghĩ tới muốn câu dẫn anh dụ hoặc anh, là anh chính mình chạy tới trêu chọc cô, mà tội duy nhất của cô chính là không có cự tuyệt anh, còn vì ham phương tiện mà tới nhà anh ở.

Cô không yêu cầu anh đối tốt với cô, là anh chủ động đối cô ôn nhu săn sóc, làm cho cô yêu anh, dâng ra chính mình thân cùng tâm, thậm chí còn nghĩ cả đời nhận lời ở lại bên anh. Kết quả thì sao? Anh lại không biết nghe lời đồn đãi bên ngoài, ngay cả cơ hội cho cô chứng thực, nghe cô giải thích cũng không cho, cứ như vậy giẫm lên tâm của cô.

Tiền của anh, diện mạo của anh, cả anh, tất cả cút hết đi!

Gió bên tai gào thét, tiếng gót giày cao gót lách cách kêu trên mặt đường, tần suất dồn dập.

Anh nhanh chóng đuổi theo, đến khi cô cảm thấy anh đã sắp sửa đuổi đến nơi thì tay của cô đã bị người khác tóm lấy, dùng sức đem cô ôm trong lòng, gắt gao ôm lấy không rời.

Cô dùng sức giãy dụa, lại chỉ đổi lấy cái ôm càng thêm siết chặt.

“Buông.” Cô lạnh giọng rống giận, thanh âm lại khàn khàn ngay cả chính mình cũng nghe không ra.

“Thực xin lỗi.” Anh nói, câu tiếp theo lại làm cho cô không tự chủ được mà khóc đi ra, “Anh yêu em, tha thứ cho anh.” Anh nói thẳm bên tai cô “Thực xin lỗi, thực xin lỗi, thực xin lỗi.....”

Cô khóc cho chính mình, bàn tay đánh liên tục vào ngực anh, mà anh vẫn là không ngừng nói xin lỗi, để mặc cô phát tiết hết những thương tâm và tức giận trong lòng.

“Tôi không phải vì tiền mới cùng anh ở chung một chỗ.” Cô khóc nói.

“Anh biết.” Anh trấn an nói, hôn khẽ lên môi cô.

“Tôi cũng không phải vì bộ đĩa DVD kia mới cùng anh ở chung một chỗ.”

“Anh biết.”

“Tôi lại càng không là vì anh có bộ dáng giống Triệu Quốc mới cùng anh ở chung một chỗ.”

“Anh biết.” Anh ôm chặt cô, một lần lại một lần hôn khẽ lên môi cô.

“Tôi không phải, tôi không phải, tôi không phải, ô.....”

Cô vừa khóc vừa nói, thương tâm muốn chết, làm cho anh cảm thấy chính mình thật là một cái tên đại hỗn đản.

“Thực xin lỗi.” Anh lại giải thích, đồng thời ôm chặt cô, khàn khàn mở miệng hướng cô bộc bạch chính mình qua vài giờ đến giây dụa cùng thống khổ.

“Anh không biết chính mình vì sao lại tức giận như vậy, có lẽ là bởi vì ghen tị, bởi vì ghen, bởi vì quá yêu em.” Anh hôn nhẹ môi cô. “Anh đã thử bảo chính mình không cần để ý, nói với chính mình đối phương chỉ là một cái thần tượng, xa cuối chân trời, là một người của thế giới. Nhưng là, chỉ cần anh nghĩ đến khi em ở bên cạnh anh, nhìn anh, nhưng trong lòng lại có khả năng nghĩ đến một nam nhân khác, anh liền giận dữ, giận đến át mất đi lý trí.”

“Em không có.” Cô khóc thút thít, ở trong lòng anh nghẹn ngào nói: “Đáng lẽ anh nên hỏi em trước.”

“Anh, nhưng là anh thiếu dũng khí.”

Không nghĩ tới anh sẽ nói ra những lời yếu đuối như thế, Trữ San San hít hít cái mũi, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh.

Nhìn mắt của cô do vừa khóc nên vừa hồng lại hơi sưng, vẻ mặt đều là nước mắt, cho dù đã hôn đi nước mắt của cô nhưng dưới ánh đèn đường anh vẫn nhìn rất rõ, Sài Thiếu Phong nhìn vào vừa đau lòng lại hối hận.

“Khuyết thiếu dũng khí?” Cô nhẹ giọng hỏi anh.

“Anh sợ thấy trên mặt em sẽ xuất hiện do dự.” Anh lấy tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt cô, nhìn không chuyển mắt ngóng nhìn nàng.

“Do dự cái gì?” Cô không hiểu.

“Do dự có nên hay không nói thật với anh.”

“Em sẽ không do dự.” Cô nói với anh.

Anh lại nhẹ nhàng mà lắc lắc đầu.

“Đó là tâm ma giấu ở trong lòng anh trong chỗ sâu kín nhất, mặc kệ em có do dự hoặc chần chờ, chẳng sợ chỉ có một giây thời gian, anh đều không thể thừa nhận. Bởi vì nếu sau em nói yêu anh, anh sẽ hoài nghi em có nói lừa gạt anh không; Nếu em thừa nhận là thích hẳn, anh sẽ thương tâm muốn chết, thống khổ. Là cùng một đáp án phủ định, anh đều không thể nhận.” Anh đem những suy nghĩ yếu đuối của chính mình nói ra trước cô.

Trừ San San cảm thấy bất khả tư nghị, người vĩ đại như anh, nam nhân đang ở trên đỉnh cao sự nghiệp trần ngập khí phách, thế nhưng cũng có mặt yếu đuối và sợ hãi. Làm cho cô khó tin chính là, nguyên nhân sự yếu đuối đó lại là vì cô?

Nhìn anh tràn ngập tự trách, ảo não, áy náy, còn có chút lo lắng, sợ hãi cùng vẻ mặt bất lực, tâm cô đột nhiên tiêu tan, không hề đau lòng với việc trước đó anh khẩu không trạch ngôn, nhưng tức giận vẫn phải có.

“Cho nên anh liền rõ ràng cái gì cũng không hỏi, lựa chọn trực tiếp đem em ra định tội?” Cô chất vấn nói.

“Thực xin lỗi.”

“Anh thật sự rất quá đáng.” Cô dùng sức thúc vào bụng anh một quyền.

“Anh sai rồi, thực xin lỗi.” Anh lĩnh tội.

“Vậy anh còn đuổi theo em làm gì, dù sao mặc kệ em nói cái gì anh cũng đều hoài nghi, cũng không tin tưởng.” Cô hấp háy cái mũi nói, có điểm dỗi.

“Từ giờ trở đi, mặc kệ em nói cái gì, anh sẽ tuyệt đối tin tưởng, sẽ không hoài nghi em.”

“Vì sao?”

“Anh đã xem qua tờ khế ước thư .”

“Cho nên anh mới đuổi theo em đúng không?” Cô muốn đẩy anh ra, anh lại đem cô nhanh chóng ôm vào.

“Không phải, là anh muốn đuổi theo em, chạy ra khỏi phòng mới nhìn đến nó . Cũng bởi vì dừng lại xem, mới có thể làm cho anh bị muộn vài phút mới đuổi kịp em.” Anh nhanh chóng giải thích nói.

“Vậy anh muốn đuổi theo em làm cái gì? Dù sao em chỉ là một nữ nhân ham tiền tài của anh a.” Cô lấy giọng mũi khàn khàn chậm chạp nói.

Còn chậm chạp anh, liền chứng tỏ cô đã không còn thương tâm khổ sở , Sài Thiếu Phong vụng trộm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Anh vừa rồi nói rất nhiều lời ngu xuẩn, nếu em có thể đem nó quên hết, anh sẽ cảm tạ em cả đời .” Anh thật sự nói.

Cô trầm mặc nhìn anh trong chốc lát, mở miệng nói:“Nếu cảm tạ có thể làm cơm ăn, em sẽ tha thứ cho anh.” Tiếp theo hít một hơi, lại bổ sung nói:“Bụng của em hảo đói.” Bởi vì lo lắng cho anh cùng chờ anh, cô ngay cả bữa tối đều không có ăn.

Câu trả lời của cô làm Sài Thiếu Phong một trận tâm hỉ, có loại vũ thiên thanh cảm giác.

“Em còn chưa ăn bữa tối?”

“Em đang đợi cái người buổi chiều gọi điện thoại nói muốn dẫn em đi ăn cơm nha.” Cô hấp háy cái mũi ủy khuất nói.

Sài Thiếu Phong nhịn không được cười khổ.

“Thực xin lỗi.” Anh lại giải thích, sau đó ôn nhu hỏi cô, “Em muốn ăn cái gì, anh đưa em đi ăn. Còn có này,” Anh từ trong túi lấy ra chiếc nhẫn cầu hôn, đem nó đeo lên tay cô. “Em để quên nó trên bàn phòng khách.”

Trở San San mũi nóng lên, đột nhiên thực cảm kích anh không hề tức giận chuyện này.

Vứt bỏ nhẫn giống như là muốn vứt bỏ hết thấy những tình cảm của bọn họ trong lúc đó, anh tuy rằng làm cô thương tâm khổ sở, nhưng cô cũng không hề nghĩ ngợi liền đem nhẫn rút ra càng đả thương người khác. Cô không biết khi anh thấy nhẫn kia trong nháy mắt sẽ cảm thấy thế nào, nhưng là nếu đổi thành cô, cô nhất định tràn ngập phần nộ cùng không chấp nhận được.

“Thực xin lỗi.” Cô cúi đầu trong lòng anh, gắt gao ôm anh.

Anh đại khái biết cô vì sao lại giải thích, bởi vậy vỗ vỗ cô, ôn nhu nói: “Không quan hệ, lần sau không được vi phạm nữa thì tốt rồi. Ân?”

“Ân.” Cô gật đầu, nhận lời.

Trải qua một trận cãi nhau rồi lại cùng nhau đi ăn, làm cho Sài Thiếu Phong cùng Trở San San hai người về đến nhà nằm lên giường thì đã muốn qua ba giờ sáng, cho nên ngày hôm sau ngủ dậy muộn là chuyện đương nhiên, cho dù để đồng hồ báo thức cũng không hiệu quả.

“Linh — linh —”

Buổi sáng bảy giờ năm mươi phút, tiếng chuông chói tai làm cho Sài Thiếu Phong liền tỉnh.

Anh nhanh chóng đem chuông đồng hồ tắt đi, quay đầu nhìn về phía người nằm bên cạnh, chỉ thấy cô không nhúc nhích vẫn đang ngủ say.

Anh do dự có nên gọi cô dậy không, bởi vì để đồng hồ báo thức kiên trì muốn đi làm là cô, nhưng đem đồng hồ báo thức theo nguyên bản bảy giờ ba mươi tắt đi đổi thành bảy giờ năm mươi cũng là cô, có thể thấy được cô cỡ nào hy vọng có thể ngủ nhiều một chút.

Muốn hay không đánh thức cô dậy đâu?

Anh lại do dự một chút, cuối cùng vẫn là quyết định quên đi, cùng lắm thì cứ để cô ngủ tự nhiên như thế này thì sau khi dậy bị cô oán thâm một chút, vẫn là làm cho cô ăn no ngủ say mới là trọng yếu.

Anh nhanh tay ôm lấy cô, lại lần nữa nhắm mắt lại, cùng nhau tiếp tục ngủ.

Ngoài cửa sổ ánh mặt trời chiếu khắp, vừa mới bắt đầu đã là ấm áp chiếu khắp nơi, theo thời gian càng lúc càng gần giữa trưa, cũng càng lúc càng nóng cháy.

Ngoài phòng nhiệt khí dần dần xâm nhập bên trong, làm cho Sài Thiếu Phong trong lúc ngủ lơ mơ chậm rãi tỉnh lại.

Anh mở to mắt, ngẩng đầu nhìn đồng hồ báo thức.

Mười một giờ năm phút. Không nghĩ tới đã trễ thế này.

Anh cúi đầu nhìn người yêu đang nằm trong lòng, chỉ thấy cô vẫn dán lưng vào anh ngủ say, hơn nữa đại khái cũng cảm giác được nóng, trên người chăn đã bị đá văng ra, áo ngủ cũng cuộn đến bên hông, lộ ra chiếc quần lót mỏng cùng cái mông gợi cảm, cùng một cặp đùi thon dài trắng nõn, làm cho anh đột nhiên cảm thấy miệng khô lưỡi khô, dục hỏa rục rịch lên.

Tính tính thời gian, cô cũng ngủ khoảng tám giờ rồi, hẳn là không ngại bị đánh thức đi?

Anh đầu vẫn còn đang suy nghĩ vấn đề này, tay lại sớm không tự chủ được xoa lên eo nhỏ của cô, vuốt ve cẩn thận phần da thịt mềm nhẵn, sau đó hướng lên trên tiến vào trong áo ngủ của cô, bàn tay bao lại khuôn ngực mềm mại rất tròn nhẹ nhàng mà xoa bóp.

Cô vẫn chưa tỉnh lại, nhưng thân thể lại phản ứng trước với những âu yếm của anh, ưỡn người gồng gượng để trong lòng bàn tay anh. Anh vuốt ve hai đỉnh, cảm giác thân thể của cô khinh cung một chút, cổ họng phát ra tiếng rên rỉ, tựa hồ sẽ tỉnh lại.

Anh hôn môi cô cùng gáy bộ, đem tay kia thân nhập giữa hai chân cô, cách lớp quần mỏng nhẹ nhàng mà vỗ về chơi đùa.

“Anh đang làm gì vậy?” Cô rốt cục tỉnh lại, rên rỉ hỏi anh.

“Yêu em.” Anh khẽ cắn lỗ tai cô, khàn khàn nói, một bàn tay đặt ở trước ngực cô, một tay khác chỉ phức giữa hai chân lại một giây cũng không có đình chỉ tiếp tục khiêu khích, gây xích mích làm cho cơ thể cô phát dục hỏa.

“Mấy giờ rồi, em còn phải đi làm.” Cô rên rỉ nói.

“Còn sớm.” Anh khẽ cắn cổ cô, khàn khàn nói dối.

Trừ San San tuyệt không cảm thấy còn sớm, bởi vì cô hoàn toàn không có chỉ ngủ ba bốn giờ, người ngủ không đủ giấc mà một mỗi cảm giác, chỉ cảm thấy đến tay anh –

Nha, trời ạ! Anh đột nhiên đưa tay thâm nhập trong cơ thể cô, làm cô không tự chủ được chấn động cong người dậy.

“Em đã vì anh mà chuẩn bị tốt.” Anh thì thầm nói, vô cùng thân thiết vuốt ve cô, thẳng đến tay anh làm cho cô không tự chủ được khom lưng rên rỉ, hoàn toàn đã quên việc đi làm, thế này mới thoát ra áo ngủ cùng quần lót của cô, từ phía sau tiến vào.....

Sau một hồi vận động, anh ngồi phịch ở trên người cô thở dốc trong chốc lát, sau đó sợ đè ép cô mà xoay người mang theo cô trao đổi vị trí, hai người thân thể vẫn còn kết hợp chặt chẽ.

“Anh đã quên mang bảo hiểm chụp vào.” Anh hôn bả vai cô nói nhỏ.

“Là quên hay là cố ý?” Cô cố ý hỏi như vậy. Toàn thân vô lực nằm ở trên người anh, cảm giác anh vẫn rắn chắc tràn ngập trong cô.

“Nếu nói là cố ý, em có tức giận không?” Anh giống như hay nói giỡn lại giống như thử hỏi.

“Sẽ không.” Cô thật sự suy nghĩ một chút, sau đó ngẩng đầu lên, đem cằm tựa lên ngực anh, mỉm cười nói: “Em không e ngại hiện tại mang thai.”

Anh phản ứng cơ hồ là lập tức, trên mặt biểu tình bỗng nhiên trở nên nhiệt tình như hỏa, ánh mắt cơ khát mà chuyên chú, làm cô không tự chủ được chấn động một chút.

“Thật sự?” Anh khàn khàn hỏi cô.

“Àn.”

“Vậy anh về sau có phải hay không hẳn là càng nên cố gắng?”

“Em nghĩ hiện tại anh cũng đã rất cố gắng.” Cô thấp suyền nói, bởi vì anh lại bắt đầu ở trong cơ thể cô di động lên.

“Anh muốn có hai hài tử.” Anh thì thầm nói cho cô.

“Ba đứa không được sao?” Cô thở dốc đáp.

“Ít nhất hai đứa.”

“Một nam..... một nữ?” Anh động tác mau lẹ làm thanh âm cô có chút ngẹn trụ.

“Không quan hệ gì.”

Cô đột nhiên không thể nói nữa, người do lần đầu tiên hoan ái mà thân thể mãi cảm căn bản không thể lại thừa nhận anh nhiệt tình hơn nữa, còn anh do cảm giác vui thích liền đem cô lật ngược lại, trong nháy mắt liền đem cô toàn bộ bao phủ.

Cô khom lưng run sợ đạt tới cao trào, thân thể còn không có than hạ, anh lại nhanh chóng mang cô xoay người, đem cô đặt ở dưới thân, lấy mãnh lực tiến lên phóng thích nhiệt tình của anh.

Một mỗi, nhưng cảm thấy mỹ mãn.

Bọn họ đứa nhỏ, có hay không đã đi vào trong bụng mẹ rồi đâu?

10. Chương 10

Trở mẹ gần đây thật sự là toàn bộ rạn vỡ, bởi vì đứa con gái thứ ba San San làm bà đau đầu, thủy chung không kết giao bạn trai, rốt cục đã có bạn trai, lại là một đối tượng vừa tuần tú lại có điều kiện tốt đến không thể tưởng được.

Theo bà biết, hai đứa nó từ sớm đã ở chung cùng một chỗ, thậm chí còn tư định việc cả đời rồi, mắt thấy việc hỉ sắp xảy tới, thật sự là làm cho bà mẹ này cảm động đến rớt nước mắt nha. Bởi vì bà vẫn thực lo lắng con gái thứ ba với đứa thứ hai giống nhau, không muốn kết hôn, làm cho bà phiền não thiếu chút nữa mà chết sớm thôi.

Như thế rất tốt, bà rốt cục giải quyết xong được tâm nguyện thứ nhất.

Nhưng tâm tình của bà mới tốt không được đến một tuần, bởi vì con gái thứ ba San San đột nhiên thỉnh linh xách va ly hành lý về nhà, hỏi nó đã xảy ra chuyện gì nhưng nó không nói, cứ như vậy đi thẳng vào phòng, khóa trái cửa phòng, tự nhốt mình ở bên trong không chịu đi ra.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Bà lo lắng chết đi được, nhưng lại không có cách nào, đành phải gọi điện thoại cho ba đứa kia, hỏi bọn chúng có ai biết cách liên lạc với con rể thứ ba không?

Rất may đứa con gái thứ hai Nhĩ Nhĩ sau khi nghe được chuyện này lập tức hiểu vấn đề, bảo rằng đợi lát nữa nó sẽ gọi lại cho bà.

Kết quả là khi bà đang chờ nó gọi điện thoại tới thì đã thấy con rể thứ ba đang vội vàng tới trước.

“Mẹ.” Sài Thiếu Phong trước cung kính chào bà một tiếng, sau đó không thể che dấu vẻ sốt ruột trên mặt, khẩn cấp hỏi bà “San San đâu mẹ?”

“Hai người các người đã xảy ra chuyện gì, cãi nhau sao?” Trở mẹ hỏi.

Sài Thiếu Phong lập tức lắc đầu, mày nhanh tức, vẻ mặt sầu lo. “Buổi sáng trước khi đi hoàn hảo tốt, con cũng không rõ ràng đã xảy ra chuyện gì.”

“Con là vì có Nhĩ nhĩ gọi điện báo nên biết mà đến phải không?”

Anh gật đầu.

“Vậy con có biết nó đã kéo hành lý trở về không?”

Sài Thiếu Phong sắc mặt đại biến.

“Gần nhất hai người các con có phát sinh cái gì tranh luận, hoặc là chuyện gì không thoải mái không?” Trở mẹ ánh mắt rạn vỡ nhìn anh, lại thử hỏi một lần.

“Không có.” Anh khẳng định rất chắc chắn.

“Nếu không có, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì đâu?” Trở mẹ nhíu mày, lộ ra vẻ mặt trầm tư không thể giải ưu phiền.

“Trở mẹ, San San hiện tại ở đâu? Có thể cho con gặp cô ấy không?”

“Nó tự nhốt mình trong phòng ở tầng ba, ngay cả mẹ gõ cửa nó cũng không chịu mở, con đi thử xem sao.”

“Hảo.”

Thanh âm vừa dứt, người đã nhảy ba bước lên lầu, làm Trở mẹ nhìn có chút vui mừng, bởi vì nó sốt ruột cùng lo lắng toàn viết ở trên mặt, hơn nữa nhìn không ra một tia giả tạo nào cả. San San thật chọn không có sai, nam nhân này tốt lắm.

Sài Thiếu Phong một hơi vọt tới lầu ba có chút thở hồng hộc, nhưng lòng nóng như lửa đốt anh ngay cả thời gian dừng lại để thở đều không có, tìm được căn phòng duy nhất đang đóng kín kia, thân thủ liền trực tiếp vặn vẹo khóa cửa, nó quả nhiên là khóa.

“San San.” Anh giương giọng kêu lên, “Để cho anh vào.”

Trong phòng một mảnh trầm tĩnh.

“San San, em như vậy làm cho anh thực lo lắng, em biết không? Mẹ cũng giống anh rất lo lắng cho em, ít nhất em cũng phải cho chúng ta biết xảy ra chuyện gì. Làm ơn mở cửa, hoặc là nói gì được không?”

“Anh về đi, quên em đi, không cần lại đến tìm em nữa.”

Thanh âm của cô rất cục cựa cũng từ trong phòng truyền đi ra, nhưng là lời nói ra lại làm cho Sài Thiếu Phong kinh ngạc không thôi, khó có thể tin tưởng lớn hai mắt.

“Em nói cái gì? Anh không có nghe rõ, em nói lại lần nữa xem.” Anh trầm giọng nói.

“Anh về đi, không cần đến tìm em nữa.”

Anh không có nghe sai, đây xác thực là lời cô nói ra, muốn cùng anh chia tay, tiếng nói mang theo giọng đặc khàn khàn khóc nước mắt cùng tan nát cõi lòng thống khổ.

Nhưng là anh không hiểu vì sao?

Buổi sáng trước khi ra khỏi cửa đi làm, cô không phải rất vui vẻ, lông mày giãn nở, tâm tình dị thường hảo sao?

Như thế nào mới mấy giờ không thấy, tâm tình của cô thật giống như theo thiên đường ngã vào địa ngục giống nhau, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Anh còn thật sự suy tư nhất cử nhất động gần đây của cô, biết chính mình nhất định bỏ lỡ gì đó cần chú ý nhưng lại không chú ý, là cái gì đâu?

Hai người trong lúc đó tính cuộc sống như trước lửa nóng tuyệt vời, cô vẫn như cũ thích xem phim HQ, khi xem nhập tâm biểu tình phong phú, ngẫu nhiên cũng đã quên sự tồn tại của anh, nhưng sau đó nhất định sẽ bồi thường cho anh, ví dụ như thường xuyên nhất là dùng nụ hôn làm như bồi thường, hoặc là ngẫu nhiên sẽ chuẩn bị một ít tiểu lễ vật hoặc ngạc nhiên nho nhỏ cho anh.

Anh nhớ rõ có lúc cô còn tặng cho anh quần nhỏ nam kiểu chữ “T” khổ, làm cho anh dễ khóc dễ cười, nhưng kết quả — khụ, thực lửa nóng.

Này không phải trọng điểm.

Trọng điểm là, bọn họ ở cùng một chỗ mấy tháng này, tuy rằng không thể nói là hoàn toàn không có cãi nhau hoặc là không thoải mái thời điểm, nhưng phần lớn đều là tràn ngập hạnh phúc cùng cười vui.

Hai người hiểu biết càng nhiều, ở chung càng lâu, yêu càng sâu. Có đôi khi suy nghĩ một chút, ngay cả chính anh đều cảm thấy bất khả tư nghị, không hiểu chính mình như thế nào có thể yêu sâu nặng một người như vậy.

Bọn họ có điểm giống nhau là thâm tình cùng tình yêu, giống nhau không thể nào sau khi mất đi đối phương sống một mình mới linh ngộ, như vậy rốt cuộc là cái nguyên nhân gì cô quyết định buông tha cho tình yêu của bọn họ, buông tha cho anh đâu?

Anh không có làm chuyện gì có lỗi với cô, anh tin tưởng cô cũng sẽ không có, cho nên tuyệt đối không phải là vấn đề có bên thứ ba.

Thì phải là vấn đề của hai người bọn họ đâu?

Hoặc là, vấn đề xuất phát từ cô?

Nhưng cô thì có vấn đề gì đâu?

Cô thương anh, anh có thể tương đương khẳng định. Vấn đề cũng sẽ không phải là đến từ bố mẹ hai bên, bố mẹ cô cùng người nhà không cần phải nói, còn cha mẹ anh ở nước Mỹ xa xôi nghe nói anh có bạn gái thật sự kết giao, còn hướng đối phương cầu hôn, liền khoa trương thẳng niệm a di đà phật, Phật tổ phù hộ, tự nhiên cũng sẽ không có vấn đề. Thân cao, bằng cấp, thu vào, diện mạo này đó ngoại tại điều kiện càng không thể có thể, bởi vì cô không có chút nào không xứng với anh.

Cho nên rốt cuộc vấn đề ở đâu?

Anh còn thật sự nghĩ, đột nhiên nghĩ đến một cái khả năng chưa tính.

Anh xoay người xuống lầu, tìm viện binh.

“Trở mẹ, mẹ giúp con lên phòng nói với cô ấy, lừa cô ấy mở cửa phòng ra.” Anh thỉnh cầu trở mẹ thật tâm.

“Mẹ vừa tìm được chìa khóa phòng, đang muốn lấy đem lên cho con.” Trở mẹ đem chuỗi chìa khóa đưa cho anh.

“Cám ơn mẹ.”

Sài Thiếu Phong mừng rỡ tiếp nhận cái chìa khóa, lại lần nữa ba bước nhảy lên lầu, sau đó từ chuỗi chìa khoá kia tìm ra cái chìa khoá phòng của cô, vừa đem thử, khoá cửa liền tách một tiếng mở ra. Anh lập tức đẩy cửa mở ra, đi vào trong phòng.

Trong phòng cô cả người cuộn lại ở trên giường, không ngừng mà ẩn nhẫn khóc thút thít.

“San San.” Anh nhẹ giọng gọi.

Thanh âm khóc thút thít của cô trong nháy mắt toàn bộ dừng lại, giống như bị dọa ngây người, coi như không dự đoán được người vào phòng sẽ là anh mà không phải mẹ cô.

Anh lấy tay nâng mặt cô lên.

“Không cần!” Cô ghen ngào kêu sợ hãi ra tiếng, thân thủ muốn bỏ tay anh ra, động tác lại không nhanh bằng anh, chỉ có thể sửa mà xoay người mặt hướng vách tường, đưa lưng về phía anh.

“Em bảo anh về đi, quên em đi, không cần lại đến tìm em.” Cô rất muốn lấy ngữ khí lạnh lùng ác liệt đuổi anh, nhưng tiếng nói ghen ngào lại làm cho hiệu quả lời nói của cô đều không đạt được.

Sài Thiếu Phong hoàn toàn ngoảnh mặt làm ngơ, trực tiếp thân thủ đem cả người cô ở trên giường ôm lấy, làm cô sợ tới mức thiếu chút nữa thét chói tai ra tiếng. Anh ôm cô ở bên giường ngồi xuống, làm cho cô ngồi ở trên đùi anh.

“Chuyện tới nay em hẳn là biết, cho dù em có làm anh bị thương cũng không đuổi được anh đi đâu.” Anh nhìn chăm chú đôi mắt đang đong đầy nước mắt của cô, lại không biết vì sao mà đau xót dâng đầy hai mắt, thâm tình mà thông thả nói với cô.

Trở San San đầy mắt toàn là nước mắt, “Ba” Một tiếng nước mắt như toàn bộ vỡ òa mà ra.

“Nói cho anh biết đã xảy ra chuyện gì?” Anh ôn nhu hỏi, mềm nhẹ lau đi nước mắt đang không ngừng theo hốc mắt mà chảy xuống.

Cô không nói gì chỉ lắc đầu, nước mắt vẫn không ngừng mà hạ xuống.

“Có phải liên quan đến chuyện em mang thai không?” Anh ôn nhu hỏi.

Cô phút chốc mặt không có chút máu, cả người cứng đờ, nước mắt lại càng chảy ra nhiều hơn, quả thực là nước mắt rơi như mưa.

“Làm sao vậy? Không mang thai cũng không quan hệ, chúng ta đều còn trẻ, về sau –” Anh có chút luống cuống tay chân vội vã muốn an ủi cô, cô lại bỗng nhiên lại lần nữa từ chối đứng lên, làm cho anh không thể không dùng hai tay gắt gao ôm lấy.

“Anh đi đi!” Cô khóc kêu giãy dụa, “Không cần lại đến tìm em nữa, làm ơn..... Làm ơn.....”

“Xảy ra chuyện gì? Nói cho anh biết.” Anh kiên định nói, giống như một tòa không thể dao động sơn.

“Anh đi đi.....” Cô khản cầu khóc.

“Anh nói rồi, cho dù em có làm bị thương cũng đuổi được anh đi.” Anh bình tâm tĩnh khí nói cho cô.

Cô nghe vậy sau, đột nhiên đem mặt vùi vào trong lòng anh, nhanh vùi vào áo anh, anh anh khóc ra tiếng.

Anh nhẹ giọng thở dài, đau lòng không thôi, nhưng cũng chỉ có thể gắt gao ôm cô, để cho cô khóc một lần cho đủ.

Qua hồi lâu, cô rốt cục nhẹ nhàng mà đẩy anh ra, ngẩng đầu lên nhìn anh.

“Chúng ta chia tay được không?” Cô nhẹ giọng hỏi.

“Em có biết chuyện đó là tuyệt đối không có khả năng xảy ra không.” Anh ôn nhu nói.

“Em có khả năng là không thể sinh con.” Cô rũ mắt xuống, trực tiếp nói cho anh chuyện đã làm cô thống khổ này.

Sài Thiệu Phong bỗng nhiên giật mình, sau đó nhú mi nói: “Ai nói ?”

“Bác sỹ.” Cô lại nói.

“Em khi nào đi gặp bác sỹ ?” Anh nhú mày nhanh tức.

“Hôm nay buổi sáng.”

“Vì sao không nói cho anh biết? Làm sao không thoải mái?”

“Em nghĩ đến chính mình mang thai, muốn đi kiểm tra sau mới cho người một kinh hỉ. Bác sỹ nói em là giả tính mang thai, em không tin, cho nên đi chiếu siêu âm, phát hiện tử cung quá dài quá này nọ.” Thanh âm của nàng lại lần nữa nghẹn ngào.

“Tử cung cơ lựu sao? Vậy chỉ cần mổ là được rồi, chị gái anh chính là như vậy, sau lại còn sinh ba đứa nhỏ. Em đừng hù dọa chính mình, còn đem mọi người đều làm cho sợ hãi.” Anh ôn nhu trấn an cô.

“Bác sỹ là nói đây có khi là phần ác tính phải xét nghiệm mới biết được, nhưng là nhất định phải cắt bỏ. Ông ấy không thể hướng em cam đoan về sau còn có thể mang thai sinh đứa nhỏ hay không.” Cô nói xong, nước mắt lại rơi xuống dưới.

“Cho nên em liền quyết định chia tay với anh?”

“Anh nói muốn hai hài tử.”

“Đó là vì em sinh thì anh mới muốn, không phải do em sinh, anh một đứa cũng không cần.” Anh không chút do dự nói.

“Anh hiện tại nói như vậy là vì anh yêu ta, về sau sẽ không như vậy.” Cô thấp giọng nói.

“Về sau cũng sẽ, bởi vì anh sẽ yêu em cả đời.”

“Chờ đến lúc anh không hề yêu em nữa, anh sẽ không nói như vậy, còn có thể lấy việc em không thể sinh đứa nhỏ ra mà văn vè, lấy cớ cho việc chính mình đi gặp gỡ ở ngoài, cuối cùng thậm chí đem đối phương mang về nhà, đơn giản là vì cô ta mang thai. Sau có gì gió thổi cỏ lay, hai người đều trách em, nói là do em làm hại, sau đó trăm phương nghìn kế làm cho em chủ động buông tha hết thấy rồi đi.”

“Vì sao anh cảm thấy đây hình như là tình tiết trong phim HQ mà em mỗi đêm đều xem nhỉ?” Sài Thiệu Phong đỡ khóc đỡ cười, không biết nên khóc hay cười nói.

“Bởi vì nhân sinh như diễn, diễn như nhân sinh.”

“Ha ha.....” Sài Thiệu Phong khắc chế không được bỗng nhiên cười to ra tiếng.

Trở San San một chút cũng không cảm thấy buồn cười, thậm chí khóc lớn một hồi, bởi vì cô cũng không phải đang nói chuyện cười, mà là bên ngoài thực sự đã có chuyện xảy ra như vậy.

Chị gái của Từ Hiểu Mạn chính là bởi vì kết hôn nhiều năm không sinh ra được đứa nhỏ, lão công ở nhà sau cứ như vậy gặp người khác ở ngoài, còn làm cho nữ nhân bên ngoài kia có bầu. Cô tuyệt sẽ không rơi vào kết cục thảm như vậy, cho nên mới muốn dao sắc chặt xuống đời chia tay, đau lâu dài không bằng bây giờ đau luôn.

Nhưng là vừa nghĩ đến chuyện chia tay cùng anh, cô liền cảm thấy đau quá, đau quá.

Cô không muốn cùng anh chia tay, tuyệt không tưởng.

Xem cô lại lần nữa không tiếng động rơi lệ, Sài Thiếu Phong lập tức thu hồi tiếng cười, vừa ôn nhu lại bất đắc dĩ thay cô lau đi nước mắt trên mặt.

“Tin tưởng anh được không?” Anh ôn nhu nói, “Kiếp này, trừ em ra, anh sẽ không yêu nữ nhân khác, cũng tuyệt đối sẽ không phản bội em hoặc rời bỏ em.”

“Cho dù em thật sự không có biện pháp thay anh sinh đứa nhỏ?”

“Đúng.”

“Nếu em nghĩ muốn đứa nhỏ đâu?”

“Chúng ta sẽ phải đi nhận nuôi.”

“Anh sẽ đi tìm một người chuyên để thuê, rồi cùng người kia có một đứa con có quan hệ huyết thống, sau đó sẽ không cần thận mà yêu luôn nữ nhân kia.”

Sài Thiếu Phong nhú mày, nhin xuống dấu đi biểu tình dờ khóc dờ cười, nghiêm trang nói với cô: “Xem ra về sau cần có quy định, không cho phép em xem phim HQ nữa.”

“Không được!” Cô lập tức kêu lên.

“Vậy không được miên man suy nghĩ, theo anh về nhà.” Anh nâng mặt cô lên khê hôn một chút. “Ngày mai chúng ta sẽ tìm một bệnh viện lớn một chút, hảo một chút làm kiểm tra toàn bộ, bởi vì anh muốn em khỏe mạnh cùng anh sống đến bạc đầu, cùng nhau vượt qua tương lai năm mươi năm.” Nói xong, anh thâm tình lại hôn cô hồi lâu, lúc này mới ngẩng đầu lên, lặng lẽ tựa vào trán cô ôn nhu dụ dỗ, “Được không?.”

Lòng của cô vì câu nói thâm tình kia “Tương lai năm mươi năm” mà cảm động, muốn không nói cũng không được.

“Hảo.” Cô nói giọng khàn khàn.

Một năm sau

Đồng hồ báo thức vừa vang lên, Sài Thiếu Phong trước tiên liền tỉnh lại, thân thủ đem chuông báo ấn ngừng, sau đó chính mình thay đồng hồ báo thức công tác, gọi lão bà rời giường.

Bình thường anh đều chỉ dùng một loại phương thức gọi người kia, đó chính là hôn tỉnh mỹ nhân say ngủ, cho nên anh yêu cực kỳ việc làm đồng hồ báo thức cho cô mỗi buổi sáng.

Nhẹ nhàng hôn nhẹ lên làn môi non mềm đỏ mọng, anh ôn nhu hôn cô, kiên nhẫn đem cô trong lúc ngủ mơ dần dần tỉnh lại, sau đó nóng bỏng chiếm lĩnh môi cô, thẳng đến khi cô thành linh dùng sức đẩy anh ra.

Anh bị một trận kinh ngạc, đang muốn mở miệng hỏi cô làm sao vậy, chỉ thấy cô nhanh chóng nhảy vọt xuống giường, không hề quay đầu lại mà phóng vọt vào phòng tắm.

Anh ngây người một chút, chạy nhanh theo xuống giường đuổi theo.

“Lão –”

Thanh âm của anh bị tiếng nôn mửa trong phòng tắm truyền ra làm cho anh bị dọa, anh vọt vào phòng tắm, chỉ thấy lão bà đại nhân đang ngồi xổm cạnh bồn cầu nôn, một tiếng lại một tiếng buồn nôn thanh âm làm anh nhú mày nhanh tức, lo lắng lo lắng a.

Đợi đến khi cô hết cơn buồn nôn, anh lập tức tiến lên đỡ lấy cô.

“Tại sao có thể như vậy? Nói cho anh biết em chỗ nào không thoải mái?” Anh sốt ruột hỏi cô, vẻ mặt sầu lo mà ngưng trọng.

“Em không sao.” Cô rút hai tờ giấy lau miệng, sau đó ngẩng đầu nói: “Lão công, hôm nay anh có thể theo giúp em đi bệnh viện không?”

“Không cần nói ngốc như vậy. Em sinh bệnh, anh thế nào còn có tâm tình đi làm?” Anh nhẹ giọng trách mắng, sau đó ôn nhu hỏi: “Còn có khí lực đi trở về phòng sao?”

Sắc mặt của cô cực kỳ tái nhợt, một bộ dáng tùy thời muốn té xỉu làm cho anh thực lo lắng.

“Em không suy yếu như vậy.” Cô nhẹ giọng cười nói.

“Em còn có tâm tình cười, anh đều nhanh đã muốn lo lắng gần chết.” Anh trách cứ nói, sau đó mặc kệ cô có hay không khí lực đi đường, một phen đem cô ôm lấy đi trở về phòng.

“Lão công.....” Trử San San thân thủ vòng quanh cổ anh, đem hai má thiếp tựa vào lồng ngực dày rộng của anh, muốn nói lại thôi.

“Làm sao vậy, có phải hay không thực không thoải mái? Nếu như vậy, chúng ta hiện tại phải mau đi khám gấp.” Anh thật cẩn thận đem nàng đặt ở trên giường, vẻ mặt lo lắng.

“Không phải, em chỉ là có điểm sợ hãi.” Cô dựa vào ở bên giường ngồi xuống, anh lại đem cô ôm vào trong lòng nói.

“Sợ hãi cái gì? Gặp bác sĩ sao? Em vẫn còn sợ việc nằm viện mổ lần trước sao? Đều đã qua một năm, hướng hồ sinh bệnh sẽ gặp bác sĩ, không trị liệu bệnh làm sao có thể tốt đâu?” Anh hướng dẫn từng bước, chỉ sợ như thế này làm cô lo sợ, sợ cô nói đã không có việc gì, không cần phải đi bệnh viện, anh liền đau đầu.

“Em không có sinh bệnh.”

Xem, thật sự bắt đầu rồi.

“San San!” Anh trầm giọng kêu, còn không kịp cảnh cáo cô đừng giống tiểu hài tử, liền bị lời kế tiếp cô nói làm cho anh sợ tới mức trợn mắt há hốc mồm.

“Em giống như mang thai, nhưng lại phải sợ giống lần trước là tâm lý tác dụng giả tính mang thai.” Trử San San mang theo chờ mong lại sợ bị thương tổn tâm tình nói.

“Em nói cái gì?” Sài Thiếu Phong nín thở, thật cẩn thận mở miệng hỏi nói, trên mặt biểu tình lại tràn ngập kinh hãi cùng khó có thể tin.

“Anh trước đừng quá cao hứng, bởi vì còn không xác định.” Cô nói với anh, không muốn anh quá mức chờ mong, cuối cùng được đến cũng là thất vọng.

Nhưng là không biết vì sao, trải qua trận nôn mửa kia, cô nguyên bản không xác định đột nhiên lại như có một loại cảm giác rất mạnh, cảm thấy đứa nhỏ của bọn họ đã hình thành trong cơ thể cô rồi.

Kỳ thật một năm trước cô đã tiến hành mổ cổ tử cung, tuy rằng bác sĩ đã cam đoan giải phẫu cùng phục hồi đều tốt lắm, tuyệt sẽ không ảnh hưởng đến sinh dục của cô, nhưng cô vẫn là nơm nớp lo sợ, lo sợ bất an sợ hãi có cái vạn nhất.

Nửa năm trước sau khi bọn họ kết hôn, cô vẫn muốn mang thai, nhưng lão công cố tình không cho phép, cứng rắn muốn cô tĩnh dưỡng mấy tháng, đem thân mình dưỡng tốt rồi nói sau.

Thẳng đến tháng trước, anh rốt cục nhịn không được thỉnh cầu làm nũng của cô, đồng ý không hề tránh thai, kết quả tháng này kinh nguyệt của cô liền delay, quả thực chính là kỳ tích.

“Hảo, anh không cao hứng, miễn cho em có áp lực.” Anh lập tức gạt đầu, ánh mắt dời xuống chiếc bụng vẫn đang bằng phẳng của cô, nhìn không ra gì biến hóa, kính sợ nhìn đứa nhỏ của bọn họ sắp trưởng thành.

“Tuy rằng anh nói như vậy, nhưng là miệng của anh đều nhếch đến sau tai kia, lão công.” Trử San San tựa tiểu phi tiểu nói.

“Thật vậy chẳng?” Anh sờ sờ mặt mình, hình như là thật sự. Nhưng là anh hoàn toàn không chế không được chính mình giơ lên khóe miệng, làm sao bây giờ?

“Lão bà, anh yêu em.” Anh ôm lấy cô, thâm tình chân thành nói, cảm giác cuộc sống này vì có cô mà mãn nguyện vô cùng.

“Bây giờ nói thì hảo, nếu lúc này lại là ảo giác, em cũng không có thật sự mang thai, anh cũng phải tiếp tục yêu em nha.” Cô nghịch ngợm nói.

“Đó là đương nhiên , anh sẽ tiếp tục yêu em năm mươi năm.” Anh hứa hẹn hôn hôn cô.

“Không thể năm mươi một năm sao?” Cô cố ý đập phá, cùng anh tranh cãi.

“Sinh thời mỗi một thiên.” Anh đổi cách khác nói.

Cô thích cách nói này.

“Một lời đã định?” Cô bướng bỉnh nói.

“Vừa hôn vì định.” Nói xong, anh liền cúi đầu hôn trụ nàng.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chua-ket-hon-san-san>